

Biblioteka

ANTOLOGIJA

ZBORNİK RADOVA KR BALKAN 2017

Grupa autora

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan

Za izdavača:

Stevan Krstec

Redakcijski kolegijum:

Marina Đenadić, Dragana Popović, Tijana Krstec,

Snežana Samčević Cvetkoski, Stevan Krstec

Lektor:

Dr Stevan Jakšić

Dizajn korice:

Zvonimir Stanković

Dizajn teksta:

Vesna Petrinović

Marketing:

www.krbalkan.rs

Štampa:

SZGR Jovan

Tiraž:

300

ISBN 978-86-6403-044-1

*Zbornik radova
KR Balkan
2017*

Beograd
2017

Ljornik
radova KR Balkan
2017

PUT KOJIM SE TEŽE IDE

Naša tvrdoglavost da istrajemo na putu koji smo zacrtali, da *pravimo* vrhunski kvalitetne knjige kojima ćemo se zajedno radovati sa autorima, da autore uključimo u suizdavaštvo i *vera* malobrojnih prijatelja u našu, sada nema sumnje iskrenu nameru, dovela nas dovede, da sada, sa daleko ugodnije pozicije, nego pre tri ipo godine, gledamo na budućnost. Da li je ovo novi početak, prekretnica ili šta već, sudiće vreme pred nama. No svakako, ovaj *Zbornik* će, samom pojavom, razbiti sve iluzije da je nemoguća misija povezivanja različitih ljudi sa različitim idejama i formama.

Na desetine primeraka ove knjige završiće diljem sveta, leteće preko okeana, pa ako nas daljine razdvajaju, ova knjiga će nas na neki način spajati. To je od početka bila ideja vodilja *Kreativne radionice Balkan*, ali, posle pet Zbornika to nije više samo naša ideja već i ideja preko pet stotina autora koji su sa svojim radovima doprinicali u njihovom stvaranju. Afirmisani i neafirmisani književni delatnici na taj način su prepoznali našu inicijativu pa su sem radovima za zbornik, svojim idejama pomagali da ispravimo šta se mora ispraviti ili i sami uticali na koncepciju knjiga.

Upravo ova knjiga je dokaz da smo poslušali savete naših prijatelja, autora... U jednom trenutku, kada nismo mogli da prikupimo kritičan broj radova za *Zbornik aforizama i karikatura* pomogli su autori idejom da uz karikature uvrstimo i slike, fotografije, dizajn, kolaž, dekupaž a uz aforizme i ostale kratke književne forme. Uz to, jedan od predloga je bio da in-

sistiramo na raznovrsnosti i tako akcenat bacimo ne na radove već na autore.

U početku nije to bilo baš lako izvodljivo. Trebalo je puno truda i strpljenja da se autorima ukaže na specifičnosti ovog Zbornika, no, sada se vidi da se sav taj trud isplatio. Pred nama je knjiga u kojoj je moglo da se nađe još nekih šezdeset autora, koji su iz ovih ili onih razloga odustali, ali i ova ponuda objavljenih radova u knjizi je izuzetno zanimljiva i mi iz *Kreativne radionice Balkan*, s nestrpljenjem očekujemo vaše utiske po čitanju, gledanju i slušanju knjige...

Ukoliko ovaj koncept Zbornika prihvatite *Kreativna radionica Balkan* će ponoviti ovu ideju pre svega jer je naš stav da je još uvek premalo vizuelnih radova i da ih je moglo biti daleko više.

Dragi prijatelji uživajte u Vašem *Zborniku radova*...

Stevan Krstec

- Алергични смо на власт. Све што она уради ми искијамо на нос.
- Мале улизице само титрају јајца, а велике иду и више од тога.
- У сê и у своје кљусе! Све док не паднеш с коња на магарца.
- Не знам за кога су гласали моји баба и деда. Мртва уста не говоре.
- Власт се бори против беле куге тако што нам непрекидно прави малу децу.
- Увек кад ми нешто падне на памет, падну и батине од мојих неистомишљеника.
- Није могао да се носи са нама, па смо га зато носили на рукама.
- Назвао сам ствари правим именом. И сад одговарам за вербални деликт.
- Направили су мањи, а скупљи, мост од планираног. Никако не смемо прећи преко тога!
- Ако желиш да си пун као брод, мораш да отпловиш одавде.
- Доста нам је несланих шала. Зато нам неки соли памет.
- Моји афоризми имају тежину. Зато су ме оволико и ребнули.
- Ово је демократско друштво. Све што лажем против режима смем да сажмем у афоризам.
- Кад нам је пуко филм пустили су нам рекламе.
- Шпијуни раде кô швајцарски сат. Откуцавају ли, откуцавају!
- Политика је курва, чим се политичарима јебе за нас.
- Осудише нас на пропаст. Тако нам је било суђено.
- Премијер се у поверењу обратио нацији, па је зато многе ствари пређутао.
- Све у свему, немамо нигде ништа!
- Најмање шкрипи на државном врху. Тамо је увек све добро подмазано.
- Пошто Србија!? Ма, заборавите! Немам ја паре за бацање!
- Сви смо негативно наелектрисани. Зато се толико и одбијамо.

Stevo Bzdilik

- Uvek sam bio na pravom mestu, tamo gde ne treba.
- Ko gleda istini u oči, brzo oslepi.
- Kod nje je sve veštačko, osim jezika.
- U društvu depiliranih, najteže je cepidlaki.
- Pričaće, ko bude ćutao.
- Ja sam urbanizovani seljak. Seljakam se iz stana u stan.
- Ponovo pravimo istu grešku. Što je sigurno, sigurno je!
- Oni što nemaju obraz, imaju najbolji – odraz!
- Sanjajte slobodno. Nećete platiti porez.
- Isplivao bih ja iz reke briga, ali me čeka more problema.
- Narod je iznad svega. I iznad ponora.
- Od potrošačke korpe ostala je samo – korpa.
- Prodavajući maglu, mnogima se razvedrilo.
- Vlast i narod su kô dva oka u glavi. Razroka.
- Ne treba mu ogledalo. On sebe vidi u svemu.
- Posle kiše obećanjâ, nastupa potop željâ.
- Kad kradeš, kradi mnogo! Da bi imao i za nagodbu.
- Dok sam ja mislio o ponosu, neko me je udario – po nosu.
- Umesto do pobeđe, stigismo u po bede.

Dragica (Bogdana) Pušonjić

- Jeste blago raspuštenicama, razvedi se da i tebi bude blago.
- Srpski je siromašan: kad kažeš raspuštenica obuzme te nekakva milina, dok raspuštenko para uši.
- Da sam znala šta sada znam ne bih se udala, ionako sam bila trudna.
- Koliko ima raspuštenica toliko je krštenica, međutim, rasne puštenice imaju zajedničku.
- Raspuštenica je etalon nezavisnosti, uvek može da se osloni samo na sebe.
- Majstori obožavaju raspuštenice, plaćaju debelo ako neće u naturi.
- Samo dođi, upravo sam puštena s lanca, ujedam.
- Ne može mi niko ništa, robujem sebi.
- Zavidim ti što si se ponovo rodila, šta radiš kad ustaneš i ne radiš.
- Trpela sam ga, srećo, dece radi; ma, nisu umrla, kakvo ti je to pitanje.
- Na većoj je ceni Raspuštenica Majka nego britanska Kraljica Majka.
- Slobodno se raduj slobodi, tako ti te slobode nemoj naglas.
- Nema takvog Sotone ni u paklu, uzeo sve i dao ništa.
- Nesnosni su, skroz na oca.
- Jača sam od sudbine, od mene je i ona morala da digne ruke.
- Učite na mojim greškama, svi su isti a vaš tata je neoboriv dokaz.
- Da ima kad da se posveti stadi, crkva bi ustanovila praznik Velikomučenica Samohrana Majka.
- Ja okrećem decu protiv tebe, kao da ona ne vide kakav si.
- Nije se rodio koji će me opet oterati pred matičara, au, vidi Peru, da li je još oženjen.
- On se provodi, a deca nam nemaju spejs šatl.
- Taj bez mame ni na mobilni ne ume da se javi.
- Samohrana sam od kad sam napunila jedanaest meseci, a ti.
- Zamisli, našao je petnaest godina mlađu, kakva glupača.

Zijad Pandur

- Upala mu je kašika u med, mada je kasnije upao u govna.
- Nesreće zblížavaju ljude – jebeš takva zblížavanjâ.
- Kamo sreće da se nisam rodio, ali kao što vidite – nemam sreće.
- Biti ili ne biti – uskoro će i to biti.
- Nada poslednja umire. Srećom, i ona umire.
- Kad mačke nema – nema možda ni miševa.
- Mislim – dokle da mislim?
- Opozicija je dobra sve dok ne postane pozicija.
- Život ga nije mazio. Doduše, i nije volio da se mazi.
- Ko se Boga sjeća samo u nevolji, on je stvarno u nevolji.
- Živim na svoju ruku, zato imam svoju muku.
- Izgleda da su se razveli, a izgledalo je da su se voljeli.
- Zločin, a kazna, ako se sazna.
- Feministkinje se trebaju boriti za prava na haljine. Paradoksalno izgledaju u pantalonama.
- Nisam anđeo – zato je moja draga otišla do vraga.
- Misli da je V.I.P. – pozdravljam ga sa R.I.P.
- Neće ni ker dok ne vidi kuju.
- Svaka ptica svome jat u leti – pa nije magarac da leti tuđem.
- Ko sa đavolom tikve sadi, to znači da je tikvan.

- Spasonosno pravilo društvenih mreža: Nije block samo euro!
- Zapamti – život nije neki od TV programa kanala nacionalne frekvencije, pa da se na njegovu reprizu jednostavno možeš pretplatiti!
- „Ja znam da ništa *ne znam*” je naprednija verzija od: „Ja znam da ništa ne znam”. Razlika je samo u očiglednom dokazu koji se „krije” iza prve tvrdnje!
- Teško je pronaći opravdanje za ljude koji su umislili da su „karavani”, a ipak su, ničim izazvani, „prolajali” – najglasnije, normalno!
- Treba se bojati dana kad će rečenica: „Računam na nečiju savest”, moći biti izrečena samo u pluskvamperfektu!
- Mora li baš svako „truć, truć” da ima svoje „bla, bla”-argument!? Istini za volju, čekam vreme kad će da važi: „Istinom ćeš me – istinom ću te!”
- Sve je više nabedenih likova rođenih za verziju reklame: „Imam mozak, ali ne i neophodnu funkciju mišljenja da to i dokažem!” (šifra: #glupost #je #neuništiva)
- Želim da verujem da svako ima šansu da ponovo „prodiše”! Zašto li mi se nameće ideja da se moja krije negde iza lobotomije?!
- Moj rebus dana: Čovek nosi masku ili, ipak, maska nosi čoveka?! Sve u svemu – nose se... što dalje od mene!
- Broj i „težina” diploma daje skor obrnuto srazmeran statusu dobre i poželjne miraždžike! Da li je vreme da počnem da brinem?!
- Kako je moguće ozbiljno doživljavati ljude čija je poenta suštine u debelom raskoraku sa suštinom poente!?
- Onim danima kad osećaš kao da se od tebe oduzima deo po deo, utripuješ da si rođen za glavnu ulogu u „Jugodrho”- reklami (Jugodrho-ugodrho-godrho-odrho-drvo-rvo-vo-o), logično ti se nameće pitanje: Da li je bolje biti i „vo” nego samo „o”?!
- Ne krivi gravitaciju ako si samovoljno prihvatio da vežeš kolena za zemlju, a čast za ambis!
- Ta, neka, velikodušna sebičnost kao oksimoron (više moron – manjeoksi)!

Snežana Marko Musinov

- Niko ne živi u bajci, ali je lepo da se zavarava.
- Od svih mana, lične najteže padaju.
- Naše vrednosne priče vrte se oko siće.
- Poboljšao nam se prijem TV signala, još samo da su poslali signali bolji.
- Od aktuelnih vesti, mnogi su u nesvesti.
- Ne može kiša da spere svu rđu ostarelih vozova, koje smo na pogrešne koloseke postavljali, ni da potopi loše poteze, koje smo u zabludi vukli.
- U borbi životnog vihora, posutog besomučnim takmičenjem, iz radoznalosti, zastupamo paradoksalne ideje i nedosledne istine, ostajući po strani plemenitih osećanjâ sanjara otvorenih očiju, preostale gradske kaldrme kojom se osvaja biser velike scene, za kojom čaša u ruci u vis krene.
- Na pragu donošenja važnih odluka, oni u nemilosti vlastodržaca ostaju na začelju.
- Najlepša je sreća koja se odmah ne potroši, već pucketa kao vatra u kaminu, kojoj neprestano treba dodavati nove komade drva, da se ne ugasi.
- Karte u ruci za profesionalnim kockarskim stolom su isto što i pištolj prislonjen na slepoočnicu upornog igrača na sreću – pa šta bude, ili: „ko preživi, pričaće“!
- Kad okrenemo leđa jedni drugima, niko nam ne garantuje da će neka nova, na koja se naslonimo, biti bolja.
- Sve je više viceva u nacionalnom dnevniku, a da urednici toga nisu ni svesni, posebno kad je reč o investicijama, socijalnoj zaštiti, unapređenju usluga i sl.
- Pozitivan odjek čuju samo političari, budućnost ostalih žiteljâ ječi.
- Svi se pitamo da li je naše najbolje, dovoljno dobro.
- Ko ne iskoristi prvu šansu, drugu možda i ne dočeka. Čak ni vremenske prilike više nisu stabilne.
- Oči, ispunjene suzama radosnicama, uoče samo optimisti.

ZAVEŠTANJE

Na ivici prave bede
prigušene jecaje krije
samo telo zna da okusilo
toga dana, od hrane, ništa nije.

Na korak od napuštanja tela
čista napaćena duša osta
nemajući šta drugom
testamentom da zavešta.

Noseći uzvišenu predstavu
o tome kakav treba biti
ranjivi sanjar, paćenik, pesnik,
igrom sudbine je morao prikriti.

Jedinstvenost svoju
da naplati nije znao
zato je, kako je živeo,
istom merom i nestao.

ROKOVI

Kada je pred nama zadatak, zapnemo iz petnih žila, i dok je gvožđe još dovoljno vruće, pred sobom sklanjamo granje, gazimo pruće, čistinu stvarajući ne oklevajući. Jer, kad se sve to po završetku zadatog, kasnije slegne, vidiš da moglo je bolje, da je drugo bilo preče, a ti si od jutra nepotrebno pravio veče.

Da jutro pametnije od večeri je, govorili su često naši stari, i ta poslovice mnoge od nas u razmišljanju nehotice iskvari. Sinoć je nešto moglo biti, a čekali smo svanuće pa dočekali ostvarenja uganuće.

I račun se prispeli, korektno, na vreme platiti mora, kad ti je nešto dugo na pameti neuradeno postaje ogromna mora, kad samom sebi visoke ciljeve gađaš neminovno je i da se povremeno sa okolinom posvađaš. Datuma se fiksni kloniti zato koliko god možemo treba da nam ne zagorčavaju život kao oni istorijski što ih napamet biflati često nepotrebno treba.

Kad bude bilo-biće. Jutro i bez naših posebnih zahteva svakako, nadajmo se dobronamerno, sviće.

- Sumnja jednog čovjeka ponekad ubija volju. Vjera u druge ubija nas same.
- Da mi je barem jednom ustati i reći: „Zbogom“. Tada bih znao da sam dovoljno jak za poraz, tada bih znao da sam stvoren barem za nešto.
- Promatram iz mračnog kutka i nemoj mi paliti svjetlo, jer tada više neću vidjeti!
- Potjera za pažnjom označava smrt jedne duše.
- Biti nemoćan je gore nego biti mrtav, jer imaš priliku, a ne možeš. U suprotnom jednostavno ne možeš!
- Živjeti na rubu je zapravo dobro. Još nisi pao.
- Ludilo je zaboravljeno mjesto na kojemu se svi mi kad tad nađemo.
- Kada te bol nauči živjeti, smrt ti postane najbolji prijatelj.
- Što mi se kosti teže griju, to više u prošlosti živim; to više umirem sada.
- Prolazim uz crpilište dušama. Zastanem. Njušim. Molim. Niti jedna mi ne pristaje.
- Zažmiri i pati. Ne trebaš još to i gledati.
- Prekrasno je kada s tugom možeš upotpuniti dan. Predivno je što te još uvijek cijeni!

Zoran Jovanović

- Onaj ko se rodi u mnogobrojnoj porodici na vreme shvati koliko je beznačajan
- Pušenje skraćuje život! Ali što kraće živiš, manje ćeš cigareta popušiti
- Napravi životni plan – ako ne znaš šta si, budi ono što jesi
- Kad dete nauči da koristi kašiku, viljušku i nož, postaje samohrano dete
- Onaj ko se seća svog detinjstva ima poremećen centar za kratko pamćenje
- U životu je najgore to što moraš da živiš svaki dan
- U čemu je razlika između čoveka i slike? Slika, da bi živela, treba da se obesi
- Onaj ko je doživeo udes, kretao se putem nesavršenosti
- Danas je u Srbiji sve teže biti dete jednog penzionera! Penzioneri koji imaju decu treba da primaju dečiji dodatak
- Ima puno nesavršenih ljudi – vidi se da su pravljani na brzinu
- Ne moraš biti pismen da bi čitao između redova
- Samoća potiče iz nas, samih
- U nebeskoj utakmici sve komete su golgeteri kosmosa
- Ko ne traži ništa, ima najveće šanse da to i dobije
- Ko se nije rodio, kao da nije ni živio

- Gatanjem iz graha, dobro se uhljebila
- Promijenio je mišljenje preko noći. Čvrsto je za promjenu spavao.
- Može li ratna sjekira nekome pasti u med!?
- Gradi se novo radničko naselje. Zvat će se kompleks manje vrijednosti.
- Kredit je samo vic s kojim se banke šale na naš račun.
- Po pitanju definicije istočnog grijeha, još uvijek sam dezorijentiran.
- Bacio sam pogled kroz zatvoreni prozor i razbio ga.
- Dobar, pošten i radišan. U svakom slučaju budala i pol.
- Kada sami sebi grizemo nokte, jesmo li kanibali ili samo nervozni!?
- Prijeti nam plima. Mnogo je planova palo u vodu.
- Nepismenost ima svoju prednost. Ne možete napisati ni običnu glupost.
- Samo sijecite stabla, trebat će nam mnogo panjeva za skidanje glava.
- U digitalno doba najviše se kalkulira ljudima.
- Kap prelije čašu i evo vam odljeva mozgova.
- Napredak! Naši nagibni vlakovi naginju se i na ravnici.
- U Africi se ne pišu aforizmi, već afroizmi.
- Iznad banaka kao i iznad groblja postoje natpisi.
- Pao mi je kamen sa srca i završio na leđima.
- Čudno. Život mi ide slijepom ulicom, a stalno se sudaram sa problemima.
- Kao dijete grizao sam vrh olovke, sad me ponekad grize ono što napišem.

Živko Prodanović

- Autocenzura najmanje prašta sebi.
- Čitajući crnu kroniku – imaju li i kriminalci svojeg anđela čuvara?
- Imao otac trojicu sinova. Jedan je bio banker, drugi političar, a i treći je bio lupež.
- Iz sudske prakse – za velike procese potrebne su velike kuverte.
- Ja njega kamenom. I još uvijek čekam da mi vrati kruhom, a on se pravi lud.
- Kada se bratska srca slože, tko će koga podmititi i izgubljena se parnica dobiti može.
- Korumpirana pravda najviše voli korumpirane svjedoke.
- – Ljudski je griješiti – kaže zmija, kada ugrize nedužnog.
- Najavljuju nam bolju budućnost. Neka samo dođe, preživjeli smo mi i gore stvari.
- Ne mjeri se svaka ljudska glupost istom glavoboljom.
- Nemojte mi zavirivati u dušu. I sâm znam kakav nered tu vlada.
- Nije svaki savjet za svaku glavu.
- Politika je jedina djelatnost u kojoj se i glupost odlčno plaća.
- Politika je kurva koja stalno kupuje nove gaće, kako bi dokazala da nije ono što se o njoj priča.
- S visokom politikom stižu i niski udarci.
- Snaga klade valja, a um caruje. Ako nema drugog izlaza.
- Sretan je onaj čovjek koji nije video sve.
- Suvremena priča – on se je posvađao i prekinuo sa partnerom. Što se može – žena je žena.
- Svaki dupelizac nađe svoj rit.
- Tko rano rani, dvije sreće grabi. Ako sreća nema pametnijeg posla.

- Nesreća dolazi zbog više razloga; više zbog Zloga nego zbog Ra!
- Ima dana kada mislim da ima dana.
- Narod kuka, a ja – motika.
- Teško onom ko za teško ne zna.
- Ko pronađe prečicu, srećan je čovek; ko ide okolnim putem, nagleda se sveta.
- Mudrost i Milost, dve su čudesne negovateljice u starosti; blago onom ko skonča uz njih.
- Što više reči, to dalje od istine.
- Ako se nisi rodio sa krilima, put do vrha planine i dalje je moguć.
- Nebeske terazije su uvek u ravnoteži; šta god da odabereš, tvoja će strana uvek biti sa toliko tereta koliki je teg na drugoj strani.
- Naizgled, što čovek više zna, čini mu se da je sve veći rob. Put do slobode je prepun zamki!

Petar Jovanović

- Sve velike ljubavi završavaju tragično: brakom.
- Venčao sam je u crkvi. Bog mi je svedok.
- Najbolji lek protiv migrene je razvod.
- Obožavam Dostojevskog. I u krevet idem s idiotom.
- Moj muž je u horoskopu jarac, pa bi trebao češće da se kupa.
- Došla mi tašta u goste. Sada u mojoj kući vlada ljub-av, av, av...!
- Ja pedofil?! To su priče za malu decu.
- Iza uspešnog muškarca stoji žena, da mu uzme novac.
- Posvađao sam se sa svastikom jer mi ne leži.
- Ženo ne idi u solarijum. Ne možeš biti crnja.
- Od ljubavi se ne živi, zato smo žena i ja počeli da se mrzimo.
- Žene malo lažu, s obzirom koliko pričaju.
- Žena hoće seks sedmično. Pa nisam ja seksualni manijak.
- Dragi, noćas si bio dobar u krevetu. Manje si hrkao.
- Mama kaže da me je donela roda, znači tata je impotentan.
- Muž me seksualno zlostavlja. Mesecima nemamo odnose.
- Ruskinje kada nemaju rublje, lako zarade dolare.
- Svi vole dobre devojke, a ja nevaljale.
- Što su vremena teža, žene su lakše.
- Neverujem koroskopu. Znam da nije devica.
- Boli me za sve, izgleda da će promena vremena.
- Pravi muškarac ne vara ženu. On je neoženjen.
- Moj muž tri puta jedino može da se prekrsti.
- U seksu sam najbolji. Imam najbolje prolazno vreme.
- Devojko, među nama je svršeno.
- Jebeš seks bez ljubavi.

Petar Jovanović

OLTAR SRCA TVOGA

Posipao sam te cvećem i zvezdama, ljubavi moja.
Zaviri u srce svoje , možda me pronađeš.
Prerani pupoljku ranog proleća, cvete moj netaknuti.
Devojko nevina i ljupka, pogledom te milujem nežno.
Svetlost bih da stignem, da ti donesem jutro
u tvoj hram na ivici paučine,
ali se ne usuđujem da zavirim
u izlog oltara srca tvoga,
nasuprot usplamteloj radoznalosti.

- Aforizmi - kolačići, dobro pečeni, malo odstajali, od kojih nam najčešće nije dobro.
- Alkohol - topao, nježan vir, zagrlj te strasno, zagrcneš se slatko, pa se malo udaviš.
- Vremešni gospodin ostavio seks i počeo se zanimati za umjetnost - film, muzika, pozorište, slikarstvo..., pa zaključio: *Nisam znao da je seks tako multidisciplinaran.*
- Nudisti su „in“. Jedan brižni tata kćerki kupio kostimčić za plažu - da se dijete ne prehladi.
- Rusi su otkrili da borci jedne elitne američke pješadijske trupe na vježbama u Nevadi na leđima nose šporete i zamrzivače - usvojena ratna doktrina iz Bosne.
- Često putevima idu ljudi i vraćaju se tužniji, kao da su nešto zaboravili. Da nije do puteva - možda, da su pravi, ne bi se vraćali.
- Nije rijedak primjer da nam loši đaci tek u privredi postanu uspješni - rasporedili, pa sad troše snagu samo na ono što se plaća.
- Danas će neki banjalučani konačno pomisliti na svoju rijeku - biće vađena bomba iz drugog svjetskog rata.
- Bliži se odlazak u penziju pa rasporedite snagu da i nakon toga radite, treba i unučiće obezbijediti - ne sekirajte svoju djecu!
- Predlažem Ministarstvu kulture da apeluje pozorištima da drže glumce pred zgradom do pred samu predstavu kako bi potencijalni „konzumenti kulture“ u prolazu znali da ima nešto na repertoaru.
- U našoj privredi baš ima nepravde - kad poslastičar pravi kolače, polije prste i nikom ništa. A kad neki uspješan direktor iz „ljubavi“ prema kolektivu od posla napravi slatko pa polije prste - proganja ga policija.
- Kaže mi žena - *mani se više te kafane, saberi se!* I taman odlučim da se saberem i sutradan se oduzmem.
- Jedna iskrena mikrokreditna fondacija kao novogodišnji poklon svojim klijentima velikodušno poklanja digitrone, a na svim tipkama -, -, - da odmah sračunaju na čemu su!

Gordana Kordić

- Ako misliš da je dvostruki integral kompliciran, nikada nisi bio zaljubljen.
- Najljepše stihove pišemo onima koji to ne zaslužuju.
- Najviše suza isplaćemo zbog onih koji nam se smiju. Hoće li oni plakati ako se mi nasmiješimo?
- Dok sam pokušavala shvatiti što želim, shvatila sam samo da znam da ne znam što želim.
- Ako razmišljaš o onomu što želiš, nikada nećeš razmisliti. Da to uistinu želiš, ne bi trebao razmišljati.
- Mirno spavaju oni koji ne pripadaju nikomu i nitko ne pripada njima.
- Ako nekome moraš govoriti kako da te poštuje, ta osoba nikada nije trebala postati više od stranca.
- Reći nekome da je poseban je istina, ali i laž. Istina je da smo svi posebni na neki način, ali laž je jer doista jesmo.
- Biti sam noću je najgore jer znaš da kuda god pošao spavaju svi s kojima bi mogao voditi normalan razgovor.
- Vrijedni su čekanja oni koji dođu dan prije sutra, a ne oni zbog kojih dobiješ bore i posijediš.
- Skinuti se možeš pred svima, ali samo pred nekima možeš biti gol.
- Ako se često zaljubljuješ u krive, posjeti oftamologa. Možda ti otvori oči.
- Ljubav može biti obostrana, ali je uvijek netko korak ispred.
- Kako je moguće da jedna osoba voli drugu, a ta druga voli treću? Ljubav je krug. Tako se može stvoriti i dvadeseterokut. Zar krug ne bi trebao biti zatvoren i, na primjer, između dvije osobe?
- Uvijek su mi govorili da sam komplicirana i da nisam zadovoljna poklonima koje dobijem. Preferiram zaista skupocjene i rijetke poklone: ljubav, zagrljaj, poljubac, istinu, osmijeh...
- Oni koji puno rade, rade zbog drugih. Onaj tko nema nikoga, radi toliko da zadovolji svoje potrebe.
- Lako je prepoznati ljude koji nisu nikada pripadali. Nemaju zamišljen pogled, tužne oči, nemirne snove, ni ono malo suosjećanja.

- Umjesto pravniku i liječniku, danas nose novinaru – za 3 minute TV programa.
- Normala: pravnik bez morala i država bez prava.
- Balkanska repriza: loša hrana, pećica na drva i djeca u Njemačkoj.
- Korupcija je vrtuljak, ili se veži ili letiš.
- Za krađu negdje odsijecaju ruku a negdje daruju besplatan stan, hranu i medicinsku skrb.
- Ako su lopovi moćni, korupcija ne postoji.
- Lijepo žene rađaju kirurzi.
- Nekim ljudima je dobro djelo posljedica nespretnosti.
- Pametnu ženu ne oblači i svlači isti muškarac.
- Profesionalni političari su sposobni za ništa.
- Oni koji su izgubili krila pali su u politiku.
- Nekima je sve stvar percepcije.
- S visokih jarbola političari ne vide niski vodostaj standarda.
- Državna televizija – izluđivanje plaćeno na rate.
- Samo čovjek traži, svi drugi znaju put.
- Nije glas već pjesma ogledalo duše.
- Trač je pojačivač okusa.
- Vladati i krasti uči se u zatvoru.
- Nije važno u kojem vremenu živimo, korumpirane političare ćemo uvijek sresti!
- Diplomirani diletant – opća opasnost!
- Pričati a ne reći, pitanje je sad!
- Između traženja posla i računalnih igrice mladi ne misle na demografsku situaciju.
- Ostarilo je društvo koje nije poštivalo svoje žene!

Драган Миљковић

- Велики писац зна да привуче и одржи пажњу читалаца. Довољно је да измисли да нема шта да једе а читаоци ће учинити све да прочитају роман до краја и сазнају колико дуго ће издржати без хране.
- Отишли су сви који су мислили својом главом. Прихватили су туђу културу и туђа мишљења.
- Србија је велика тајна. Масовно ћутање одаје поданички менталитет народа.
- Црква поштује сексуалне слободе грађана. Истополним верницима је дозвољено туцање јајима.
- Сазнао сам где могу да купим диплому. Знање је моћ!
- Нема заштићених пред законом. Заштићени су изнад закона.
- Он је заиста оригиналан аутор. Написао је дело које нико неће написати, а камоли прочитати!
- Најодговорнији бирачи су једном ногом у гробу, другом ногом су на биралишта!
- Држава ће без имало напора сузбити сиромаштво. Екстремна сиротиња ће ускоро изумрети!
- Владари света су у крвном сродству. Ако погледамо њихов родослов видећемо да су браћа и сестре по крвавом новцу!
- Стекли су се политички услови да нам светски моћници пруже руку помирења. Постали смо њихова продужена рука.
- Ми смо небески народ. Због приземних и примитивних схватања изгледамо као да смо пали с Марса.
- Наша земља има светлу будућност. Нажалост, од ње смо удаљени светлосним годинама.
- Нисмо продали веру за вечеру. Био је то молитвени доручак.
- Имам модерне погледе на свет. Увек сам корак испред компјутера и неколико корака испред телевизора.
- Ко са ђаволом тикве сади већ је формиран тикван.
- Ако будале не мењају мишљење, како је могуће да у свету који се брзо мења глупи људи не изумиру него их је све више?

Ђура Шефер Сремац

- Вратимо се хијероглифима. Ионако ћирилицу све мање користимо.
- И лав ако не клисне на време - страдаће од лавине коју је сам покренуо.
- Ако си посејао семе зла - чувај се његовог рода.
- Књига је извор знања. Ако има жедних.
- Док је крви - биће и ратова.
- Сишао је с ума - у политику.
- Некад смо имали Голи оток. Данас, гољу Страдију.
- Од вука у јагњећој кожи не очекуј да не коље овце.
- Ахилова пета мојој жени су колена. Никако да их скупи пред налетом противника.
- Кад ћеш га већ једном васкрснути, пита религиозна жена.
- Такав смо народ: много се хвалимо и све до неба дижемо. Не баш све, пао нам наталитет.
- Да Адам није завиривао под смоквин лист не би ни нас било.
- Руси имају „летећи тенк“. И Србијанац Давид има летећи камен за углаву, из праћке.
- Више вреди празна ђачка тиквица него пуна (ш)кола одраслих тиквана.
- Гладни смо правде - без хлеба смо већ навикли.
- Преко мостова зараћене стране плаћају најскупљу друмарину.
- Европској унији иде добро, само ако Србији уђе још боље.
- Васкрснуше путеви наде Чарнојевића. Историја Сеобе народа се понавља.
- Кад осване Београд на води, ала ће бити срања, испод тајкунских грађевина!
- Прошлост је каменчина око врата. Само Страдија никако то не схвата.

Марина Раичевић

- Поезију пише срце душама које умеју да читају.
- Дете заробљено у телу одраслог човека ослобађа његов дух.
- Срце је на месту када поскочи од среће.
- Живот пролази у уздасима због прошлости и дрхтајима због будућности.
- Само она душа која није везана за материјалне ствари може да се вине високо.
- Завист се најбоље раскомоти у ситној души.
- У свом животу, неке главне улоге доделимо споредним ликовима. У томе је наша трагедија!
- Ко има маште, има све. Измаштаће и оно што нема.
- Ако си изабрао пут којим се ређе иде, изабрао си и људе које ћеш срести на том путу.
- Под окриљем ноћи, сећања најјаче засветле.
- Свако ДАНАС нам поручује: „Тражићете ме СУТРА кад постанем ЈУЧЕ!“
- Џаба закопавање ратних секира ако памтимо место где су закопане.
- Ветрови рата подижу таласе очаја.
- Партију трача увек отвара најмања фигура.
- На позорници живота, главна представа одвија се иза кулиса.
- Тешко је доћи до истине, а још теже побећи од ње.
- Право злато не мери се на карат.
- Срећа је гост који долази без најаве и одлази без поздрава.
- Човек се најбрже удави у плићаку малограђанштине.
- Ако сте неке већ дали крила, не држите га у кавезу

SATIRANJE JEDNE ZEMLJE

Ovo je STRADIJA u kojoj se vekovima strada; MRTVO MORE u kome nema talasanja; zemlja u kojoj se SAN MINISTRA pretvara u noćnu moru naroda; gde se sprovodi UKIDANJE STRASTI za sve, osim za one željne vlasti; POZORIŠTE U PALANCI u kome glumataju lokalni šerifi.

Stvarno NE RAZUMEM zašto toliko često koristimo frazu NAŠA POSLA, a ne pada nam na pamet da se zamislimo nad tim „poslovima“. GLASAM ZA SLEPCA, znam... ali i dalje glasam. Država u kojoj je RAZMIŠLJANJE JEDNOG SRPSKOG VOLA jednako razmišljanju naroda kome DANGA ne smeta... i biće tako sve dok nam je VOĐA neophodan, sve dok ne naučimo kako da vodimo vlastite živote, a da ne završimo na ivici provalije.

Tek kada to budemo naučili, KRALJEVIĆ MARKO PO DRUGI PUT MEĐU SRBIMA biće ponosan.

*(Radoju Domanoviću,
velikanu srpske satire, u čast)*

Млагомир Кнежевић

- Када жене заузму положај мушкарци раде.
- Облик кукова код жене подесан је да рука лепо легне.
- Србија је наше благо-закопано.
- Окренули смо се ка западу - смрт је на видику.
- Толико смо их добро слушали да смо сами себе упропастили.
- Обавештење о повишици стиже ми на кућну адресу од банке - рата је све већа.
- Када удахнеш ваздух значи да си жив а када испустиш ваздух - осећа се.
- Знам ја нас - и три столице су нам мало.
- Знам ја нас исти смо као пензионери - умемо а немамо са чим.
- Петог октобра се од дима није ништа видело - када се дим разишао било је касно
- Политичари највише загађују ваздух зато није опорезован.
- За пад смо спремни мада још стојимо.
- Не могу они са нама знамо ми и за горе.
- У новинама има свакаквих наслова - на слова се мало ко ослања.
- Народ чита новине у којима су јучерашње вести - данас им је горе него јуче.
- Ева и Адам су започели свет - нека будала ће да заврши.
- Жени је муж најгори - бољег није знала да изабере.
- Економско урушавање скраћено се пише ЕУ.
- Мењао бих ја државу али какве сам среће пронашао бих гору.
- Лако је рећи за другога будала - треба видети себе.

ПОРУКА

На овоме листу
хартије беле,
покушавам саставити
ја своје жеље.

Има их много
листова мало,
телефон звони
чује се “Ало”.

Тако ми мисли
кренуше другде,
неки ће можда
и да се чуде.

Због ове песме
са кратком поруком,
што је написах
уморном руком.

ПОЈАВА

Јединственом појавом
ерупцију страсти
лако покрене,
ехо љубави
навире из срца
а душа снива сласт пољупца.
Ако се деси
радост за душу
биће неизмерна,
а срце немирно
непрестано говориће
ах, како је дивна
савршена и медна.

Илинка Марковић

- Папир је као уземљење, прими и спроведе најјаче ударе.
- Нико нас не може понизити колико то можемо сами.
- Неким људима, сем памети, ништа не фали.
- И док падам, ја се успињем.
- Руку спаса тражим само када падам. Е, тада је пружи ако смеш.
- Што је живот тежи, све нам је дражи.
- И што видим, ја не видим!
- Није филозофија живети, већ преживети.
- Недовршеност ниче из свих нас - богати смо.
- Шири се смрад бремена данашњег времена.
- Једнако је тешко имати много и имати мало.
- Волим да волим, не волим да молим.
- Живот је тајна моја, а ја његова.
- Сваки дан откривамо по један делић себе.
- Јуче дан више, данас дан мање је наше право стање.
- Када размислим никада ме нико није боље схватио од тебе неми, бели пријатељу.
- Године - што их више имаш, све их мање немаш.
- На тацни живота увек је нада.
- Добија само човек који уме да да.
- Живот без живота, није живот.
- Живот - једном ногом у живом блату, другом на сувом.
- Дрљача сада не дрља њиву, већ наше животе.
- Ко лагано иде брже стиже и дуже траје.
- Човеку кога су шибали и бацали јаки ветрови и лахор је олујни ветар.
- Од када ми је вид ослабио у нашем стану нема прашине.
- Од начетог никад цело.
- Шта год данас радили, не заборавимо да данас сутра неће бити.
- Од највише нема више.

ЛУДА НОЋ

Када ноћ полуди узме сан под своје
онда се звезде саме броје.

А ја истражујем заслуге своје
зашто се звезде саме броје?

Шта на мом ноћном клавиру не штима,
када је живот рима!?

Шта ће ми Велика и мала кола,
као да бих ЈА у њих ноћас села.

О чему то прича звезда Даница
простирући сјај даље од звезданих стазица?

Док ова луда ноћ сама звезде броји
будно пратим зрак сунца да ухватим.

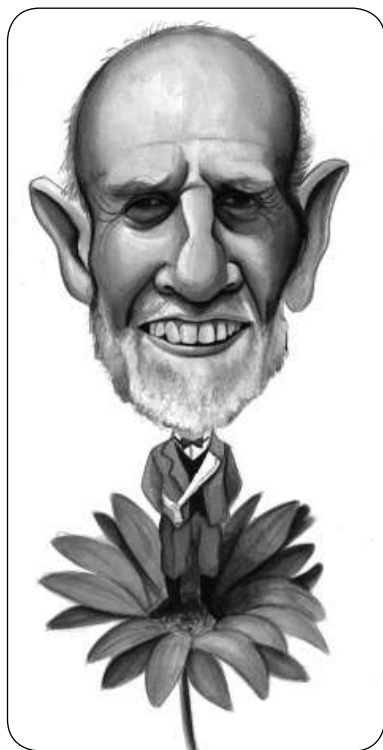
И баш се чудим зашто ме увек изненади
као да је први пут да ноћ полуди!

- U braku joj nije bilo suđeno... odgodili su raspravu.
- Zbog njihanja njenih kukova, osjetio sam želju za jahanjem.
- Mislio sam da mi supruga nije uopšte vatrena, sve dok je nisam zatekao s vatrogascem.
- Da sam miš ne bi izlazio iz njene rupe.
- Zbog stezanja kajša nije mi do drugih rupa.
- Ako smo zasukali rukave ne damo da nam i kožu oderete.
- Toliki je bio kriminalac da se i životu oteo.
- I ja ljubim narod svoj, kada stavlja u džep moj.
- U lovu na velike ribe sve mi izgleda mutno.
- Prešli su preko svega da bi zapeli za novac.
- Oteo se kontroli... u autobusu.
- Ovo društvo kuda sve vodi dok su nam kriminalci na slobodi.
- Za kupovinu glasova uvijek iskoriste neku rasprodaju.
- Političari su kao nevjerne žene... prevrtljivi.
- Na idućim izborima glasajmo za Djeda Mraza – on će nam bar nešto donijeti.
- To nije njegova slobodna procjena – donešena je u zatvoru.
- Iz državne kase pozamašna suma, otišla je za ministrovog kuma.
- Došlo je do gužve na niskim granama.
- Bez Evrope ne možemo dalje – iza nas je provalija.
- Ja volim svoju zemlju, I sve političare koji su u njoj.

Nevena Mišković

Danilo Kiš

*Džon Timoti
Bajford*

- Брак без љубави је као валута без подлоге – ипак се троши.
- Брак из љубави је доживотна робија непоправљивих.
- Слијепа љубав је обмана болне душе и сигуран пут до заблуде.
- Користољубље је као коштуњаве воћке плод – слаба вајда.
- Слабо је учио, а добро прошао. Добио је јединицу – уз мираз.
- Била је лијепа као злато, али остала је не урошена.
- У кафани је тражила нешто љуто. Кад је добила меко, наљутила се.
- Била је заводница: многе завела, а неке и развела.
- Кад је схватио да га жена заволила, прекинуо је вез...
- Љубомора је као коштуњав орах, тешко се чисти...
- Била је као злато, али узалуд јој сјај – ријетко се трошила.
- Усуд прогнаних је: глава без крова, или покров на глави.
- Лопов је вратио власнику новац, а себи оставио новчаник – био је златан...
- Непобједиви, нису никога побједили, а пуно су зарадили.
- Вођама паре, народу држава. Неријешено.
- Он је поштено оперисан. Има само пола стомака, а незаситив је...
- Често одлази у лов мада не троши дивљач. Троши вријеме.
- Био је мутан. Тек се разбистрио кад је доспио у ћелију.
- Хтјели су државу. Свуда су ровили, пронашли богатство.
- На конкурс, прву награду је добила прича за коју је награђен и жири.
- Посланик брине за народ, да се не поквари због дугог стајања.
- Често су прали улице. Успут су и новац прали.
- Не причај свашта да не пробудиш топове – из чиста мира.
- Сви су знали ко је, а само истрага је знала ко га је...
- Добио је на суду – да плати судсаке трошкове.
- Човјеку Бог даје што је његово, а што му Бог не да, он узме сам.
- Велики је постао, и признање му стигло кад је нестао.

Perica Pešić

- Aforizam koji kapne na mozak, ne može da se izbriše.
- Razoružati narod, znači - rešiti se satiričara.
- Satire se pišu i čitaju, ili zabranjuju; a satiričari tolerišu, ili uklanjaju.
- Kapitalisti su nekada eksploatisali decu, jer nije bilo inženjera, profesora i lekara - kao danas.
- Izgleda da je potpuna demokratizacija sveta, osnovni uslov stvaranja sveta ispočetka.
- Kako da ne budu korumpirani, živa para - sama dolazi.
- Kad se sva sredstva iscrpe, glava je poslednje platežno sredstvo.
- Svaki političar je težak onoliko koliko znoja poreskih obaveznika iscedi na njegov bankovni račun.
- Sudstvo je nezavisno. Ne zavisi od istine i pravde.
- U državnim institucijama egzistiraju rajske ptice.
- Svejedno za koju partijsku boju ćete glasati. Sve su to boje istoga spektra.
- I mali prate modu. Opet su pod novom čizmom.
- Kad političar pada, ne zna se na koju stranu će pasti. Namazan je sa svih strana.
- Struja život olakšava i obogaćuje. Ali, njena cena ga otežava i skraćuje.
- Domovina nam daje toliko, da joj ništa ne možemo vratiti.
- Potpisali smo kolektivni ugovor sa izabranom krvopijom.
- Nikome ne sme da fali dlaka sa glave. Za glavu, međutim, niko ne garantuje.
- Najopasniji su oni koji pletu mrežu oko svojih paukova.
- Ko nema dlaka na jeziku, taj nije dupelizac.
- Mali Sizifi valjaju obično kamenje. Veliki Sizifi valjaju drago kamenje.
- Gladan proleterijat bi da pojede i diktaturu.
- Imam kazan, napravio bih pakao, ali - ovde je raj za grešnike.

- Mnogi stariji kažu da su sada deca pametnija. Da li to znači da stariji treba da uče od njih?
- Ima mnogo načina da se čovek obogati. Nekima je dovoljno da dignu ruku.
- Ako pošteno radi, svako se nada nekoj zaradi. Kako onda političari mogu toliko da zarađuju?
- Mačke miševе kao ranije više ne jure. Mora da je to odraz nove (eu-ropske) kulture.
- Od kada neke poznate pevačice imaju bradu, da im se divim, izgubio sam svaku nadu.
- Na podijumu pevaljke vrište kao jalove. Mora da time oko sebe, okupljaju sve veće volove.
- Sve mačke ne skidaju krzno dok se greju. No ima i takvih, što ne smeju da skinu šminku.
- Na stubu srama, niko se više ne veže. Nečeg se postideti, to je sada najteže.
- Duhovne vrednosti jesu neprocenjive. Zato se za njih, sada skoro niko i ne trudi.
- *Izgubili smo našu ljubav, u žbunju punom trnja* - rekli su ježevi kada su se rastali.
- U svetu se razvijaju sve bolja tehnička dostignuća. To će sve više ljudi osloboditi, od želje za životom.
- Mnogi ljudi se nalaze na putu do raja. Samo jedno im smeta, što vuku veliki teret greha.
- Za izdaju više niko debelo ne naplaćuje. To svi sada rade (samo) za dobru proviziju.
- Mnogo je onih koji su preskakali časove u školi i nastavi. Zato sada neki imaju zvanje doktora (doktorate).
- Čoveka oduvek pokreće misao. No danas čovek, sve manje misli.
- Više niko ne gasi svetla dok vozi danju. No jasno je da slepci ni tada neće videti, ni progledati.
- Kad dođu na vlast, nekima je glad prevelika. Možda moraju da budu takvi, jer kako da shvate narod koji trpi gladan?

Даринка Филијовић

- И ја бих ишла на летовање у Паралију да сам парајлија.
- Једина корист од моје пензије је витка линија.
- Етапе нашег развоја су: индустријализација, електрификација, контејнеризација.
- Некада се ударнички радило а сада се ударнички краде.
- Спортски шампиони нису шампињони, а ипак се њима одлично тргује.
- Пас лаје половни опел каравани крстаре нашим друмовима.
- У току је ласвегасизација.
- Боже где то има, поштење је мана, лоповлук врлина.
- Добар политичар служи народу, лош политичар се служи народом.
- Какав став такав стан.
- Каква је то партија којој је вредносна основа за новац хартија?
- Ко то тамо пева? Знаш. Ко то тамо краде, појма немам. Лопови не воле публицитет.
- Скину ме с функције прејака реч.
- Ко другоме јаму копа брже напредује у служби.
- Рог изобиља данас је шведски астал.
- Све тече све се мења осим беспарице пензионера.
- Чудан је међусобан однос народа и вође. Час се у њега куну а час га куну.
- Поклону се не гледа у протезу.
- Ко афоризам смисли – зло не мисли.
- Добар афоризам је по укусу и Сциле и Харибде.

Margita Zmijanović

- Od reči tabu, u Srba se čuje – samo, BU.
- Jedini tabu u Srba je istina. O istini se govori u trećem licu.
- Zar je moguće, o drskosti, tako besramno zboriti, u oči o istini govoriti.
- O istini se govori u trećem licu, a čita se kako se misli.
- Psujem sočno na društvo crvotočno.
- Budale niču kò pećurke posle kiše, nade nema više.
- Nisam zainteresovana za besplatne usluge, sa bezbedne daljine – za nikog ne skidam haljine.
- Ko rano rani – dva puta ruča.
- Ko jede ljute papričice - duže razmišlja u WC-u.
- Dugačak dan – kratak sex.
- Za emocionalne promrzline su dobre obloge od pseće ljubavi.
- Neki ljudi drže knjige u WC-u, - bilo bi dobro da ih koriste za čitanje.
- Dužina psovanja je obrnuto proporcionalna izdržljivosti živaca.
- Ko jede samo 'leba i soli – može da kaže da mu je život začinjen.
- Više volim kajmak na 'leb – nego puter na glavi.
- Kad pišem, mislim ja – kad slikam, mislite vi.
- Imali smo bogate Božićne praznike – moći ćemo sećanjima da se naslađujemo cele godine.
- Ko o čemu, baba o uštipcima – ali deda mora da donese marmeladu.
- Neko mi polomio retrovizor – sad sedam godina neću moći da gledam unazad.
- Sve volim domaće – osim kućnih poslova.
- Ko želi 'leba bez motike – školsku klupu zameni optuženičkom.
- U laži su kratke noge – ali visoke štikle.
- Koliko ljudi, toliko čudi – zato internet neće prevazići čoveka.
- Dobijanje računa mi donosi božanstven osećaj - niko od Boga ne očekuje odgovor, samo dela.
- Štednja je dobra – ako imate od čega, ako nemate - posao i briga manje.

SLEPA TKALJA TKAJE

Slepa tkalja tkaje
neviđene događaje,
ređa boje kao prorok,
baca čini kroz osnovu.
Lete prsti drsko, smelo,
teže od malja sabija tkalja,
u nizove prebraja,
rađa sliku našeg postojanja.

Slepa tkalja tkaje,
osuda neviđenih događajâ,
tamo smo se,
u sred tog ćilima,
sreli i nas dvoje,
sabijeni u čvor dve boje
sad zajedno stoje,
i ostaće tako –
utkano što je.

Među sedam biliona
čvorova sabijeno,
Na hiljade i hiljade
hvatâ razvučeno,
Slepa tkalja tkaje
neviđene događaje.

LOŠ FILM

Pusti da na radiju
svira muzika
Naša ljubav je
i onako samo fizika.

Ne moram te čuti –
šta će meni tvoje reči.
Tebi moje
svakako nisu potrebne,
Uši nisu erogena zona –
u ovom slučaju.

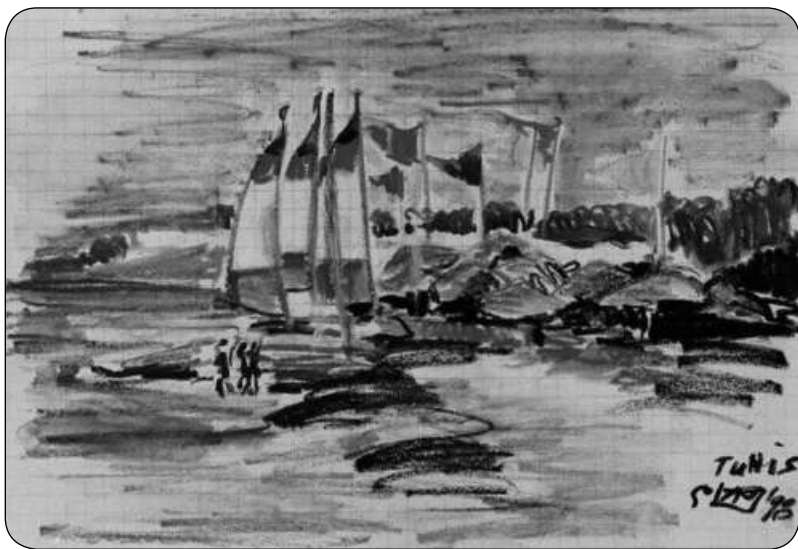
Pusti neka svira muzika
neprijatno je tako u tišini.
Otvori oči širom,
kô šta voli, nek` izvoli.

Kakva igra atoma,
kakva hemija,
nema tamo ničega –
to je samo režija.

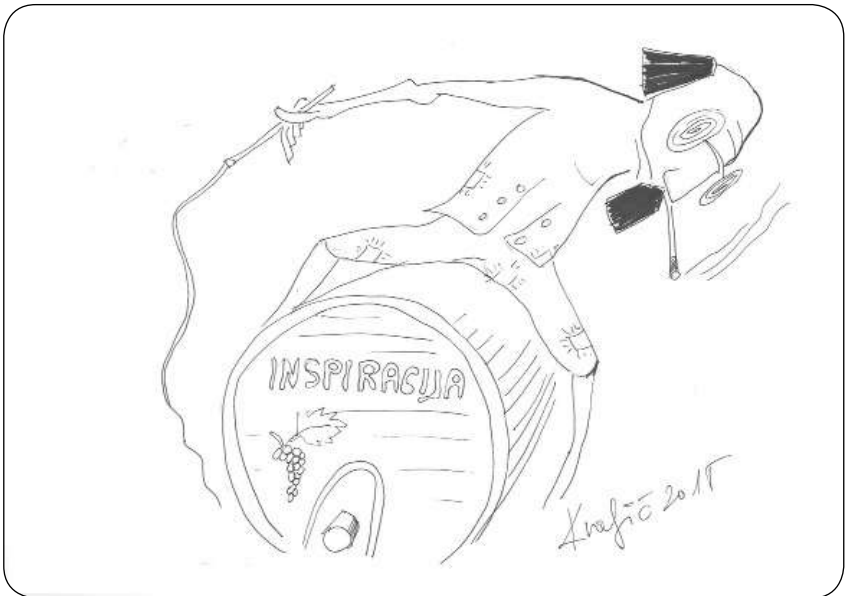
Margita Zmijanović

*Anđeo nad
Beogradom,
crtež olovkom*

Tunis, crtež, uljani pastel

Zlatko Kraljić

- Umjetnike u zatvore, da kulturno uzdignu političare.
- Ne pišimo predebele knjige, da se čitaoci ne ugoje.
- Pjesničku glavu dao sam na remont, dijelovi će stići sljedeće godine.
- Danas moram pisati, glava mi je natekla od prevelike količine poezije.
- Moja nova knjiga ima jedinu vrijednost, da može poslužiti kao hladno oružje.
- Pjesnik je pjesniku vuk.
- Da se babilonska kula gradila od knjiga, već bi dosegli nebo.
- Pjesnika treba zalijevati suzama, da bi se rascvao u mirisnu ružu.
- Svaki čovjek je u srcu pjesnik, samo najhrabriji se usude probosti Amorovom strelicom.
- U dubokoj samoći sam napisao ljubavnu pjesmu. Pjesma mi je vratila poljupcem.
- Moja zadnja knjiga je uzrokovala velike probleme. Žene su padale u nesvijest od prevelike doze ljubavne poezije. Sada se izdaje samo na liječnički recept.
- Najbolje pjesme su napisane na stražnjem sjedalu moga auta.
- Po pjesničkim stepenicama se ne hoda, već leti.
- U jezeru plivaju debeli labudovi. Vrijeme je za pjesnički ribolov.
- Pjesnici su čuđenje u svijetu. Svijet se čudi, kako su tako dugo gladni preživjeli.
- U krvavom balkanskom kotlu su pjesnici obavezan začim.
- Tako smo gladni da nas niti knjige ne mogu nahraniti.
- Dobio sam prvu književnu nagradu, polupansion na klupi u parku.
- Srce piše jedno, ruka drugo, kompjuter treće, kritičari četvrto.
- Kultura je prva koja će otići u mirovinu.

- Донирао сам срце, јетру и бубреге. Остали су ми још државни органи.
- Ако је робија школа за партијске кадрове, неке треба послати на доживотно школовање.
- Срби су одувек били добровољни даваоци крви. Многима се и гроб не зна.
- Влада почела производњу савременог бирачког тела. Са макетом мозга у глави.
- Хранићемо пола Европе, кад изумре и ово мало Срба што има шта да једе.
- Ако ми Европа буде мајка, инцест је неизбежан.
- Власт је заразна болест, али се не преноси масовно. Само на појединце.
- Не бије полиција што хоће, него што има слободан приступ информацијама.
- Не терајте правду законским путем. Има много рупа.
- Никако да пређем границу сиромаштва. Или су ту граничари, или бодљикава жица.
- Прате ме на твитеру, а прате ме и у цивили.
- Бог би кумовао и Србима, али му је слика из радовањског луга стално пред очима.
- Чitam само литературу страве и ужаса: рачуне за струју, инфостан, пореска решења.
- Није ово државни удар. Приватизован је.
- Не иду чланови наше партије само у рај. Имамо ми већину и у паклу.
- Влада је наш Сизиф. Гура нас у пропаст.
- У полицији неки пропевају, а они мање талентовани – пропиште.
- У српској политичкој кухињи тренутно се не кува ништа. Само се подгрева нада.
- Купујем посланике. Предност имају премазани свим бојама.
- Кадгод имам пара одем у иностранство. У кинеску продавницу.

Svetimir Jovanović - Pop

- Pišući ove aforizme, uložio sam svu svoju pamet... ništa mi nije ostalo.
- Naša zemlja je u velikom poljoprivrednom razvoju, nikad ovoliko stoke nijesmo imali.
- Pročitah na vratima Zavoda za zapošljavanje "Nezaposlenima ulaz zabranjen".
- Kad žena začuti, očekuj elementarnu nepogodu.
- Kinezi mnogo kasne iza nas, njima je tek sada stigla Godina majmuna.
- Hristos je rekao svojim vjernicima da su oni stado njegovo, ali nije rekao da stado treba šišati.
- Zbog pronevjere otišao je iz zemlje... za ambasadora.
- U izbornoj kampanji političari nam nude više programa nego već mašina, a kada dođu na vlast, uključče nam samo centrifugu.
- Moja žena hoće da kupi akvarijum... ulovila je soma.
- Brak je sveta tajna, u kom se svi sveci pominju javno.
- Nijesu svi muškarci mrtvi, ima i neoženjenih.
- Prijavio bih ja porez, ali sam oduvijek mrzio cinkaroše.
- Kada Srbi razmjenjuju mišljenje, obavezno pominju familiju.
- Nema razlike između oženjenih i samoubica, i jedni i drugi se dobrovoljno odriču života.
- Reforme Vlade Republike Srbije potsjećaju me na seksualni život penzionera, velike želje, mali učinak.
- Crnogorski brak je kao parna lokomotiva, žena vuče, a muž hukće.
- Srbija će ući u EU kad Crnogorac dobije bruh, ili Bosanac upalu mozga.
- Penzioneri najčešće podižu gotovinske kredite zbog reklame "lako se diže".
- Kada se Srbi okume, niko ih više ne može razdvojiti... bez policije.
- Vjerujem da je Bog stvorio čovjeka, ali posmatrajući neke ljude, ni Darwinovu teoriju ne treba odbaciti.
- Ako u Srbiji vidiš osmjeh na licu čovjeka... nekog je zajeb'o.
- Došao bih ja k' sebi, ali kad bolje razmislím... šta će mi budala.

- Meni je svaki dan 56% pomračenje, a svakog 15-tog u mesecu 100% !
- Pun tanjir suza i prazni džepovi... naprednjaci-bez greške!
- Liju prolećne kiše, a gladnih je sve više i više ...
- Elementarna nepogoda: Komunalna policija.
- Napredujemo u nazadovanju, napredujemo u gladovanju, sa beskičmenjacima, samo sa naprednjacima, blago nama...
- „Ranila me jedna žena...“, a čitavu Srbiju naprednjaci.
- Stigli naprednjaci – luksuz je jesti tri puta dnevno...
- Sakupljam inspiraciju, možda nađem i neke pare.
- Volela bih i ja da je ovaj život kafana i da svako naruči ko šta želi.
- Zaposleni treba da su srećni – od sutra svi ćemo pisati zahvalnice što imamo posao.
- Kada dođe vreme čipovanja - ne znam da li će dečaci dobijati čipove za obe glave.
- Jedanaesta božija zapovest: Premijer je svemoćan.
- Ja tebi ti meni, više ne važi. Sad je samo oni nama.
- Vlast je svuda oko mene. Da mi je bar prezime Tešić, lakše bih se utešila.
- Registarska oznaka piše: UD, a prateći elementi su tri broja.
- 21. Maj 2015. kažu Spasovdan, a meni nije stigla sms poruka iz banke. Znači nije bila plata.
- Jedem po kućama, pribor nosim sa sobom.
- Biću i ja frizerka-od sutra počinjem da friziram jezik.
- Slika na kojoj sam, definitivno, najlepše ispala je krvna slika.

Никола Драїаш

- Biće bolje nego što se nadate!
- Ćutanje je zlato! On je progovorio iz milosrđa i svaka mu se pozlatila!
- Vrana vrani ne vadi oči! Zato su tu crni gavranovi!
- Sve je prolazno osim večnosti - dok se ne dokaže suprotno!
- Nekada je bio buntovnik bez razloga, danas se buni sa razlogom. Svejedno je bilo i tada i sada - nema ko da ga čuje.
- Balkanski narodi su kompas izgubili i pre nego što je pronađen!
- Karakter mu je stabilan, al' mu ličnost labilna.
- Nemamo kuda dalje - dno je isuviše tvrdo da bi ga probili!
- Kad ja počnem da'lajem' zvezde se same iznad mene postave!
- Lažu nas svaki dan. I to nas lažu za naše dobro. Kad bi nam rekli istinu odmah bi nam se smučilo!
- Pričali su javno da su se sastajali tajno. Šta su o vama pričali - bolje da ne znate...
- Stežemo kaiš svakoga dana dok se ne pretvori u omču za oko vrata...
- Tamo gde smo pošli nikada nismo stigli. Zaustavile nas demokratske promene!
- Članovi "te" partije ne podležu Sudu časti. Već samim ulaskom u "tu" partiju su obesčašćeni!
- On se teško uspinjao do liderske pozicije. Jož teže će da se skine sa nje...
- Nad celom zemljom se uhvatila paučina - veliki pauk „Prekobarac“ uspešno plete svoju mrežu već godinama...
- On ima "veliki problem" - uvek govori ono što misli!
- Kod nas za sve boljke ima leka - na čošku nam je kockarnica, do nje apoteka!
- Meni je novčanik uvek pun tuđjih vizit-kartica i mojih neplaćenih računa!
- Pre ili kasnije biće svima jasnije – "nepismeni" žive duže...

Божидар Пешев

- Данас у време благостања и среће обукли смо црнину за сваки случај.
- У Србији се ништа не прелива сем река.
- Пораст стандарда је на видiku. Бојим се да нас не подави.
- Моји успеси су једнаки успесима Србије. Никад се не виде.
- Изгубио сам аутоцензуру. Сада очекујем полицију.
- Није нам тако лоше. Зна да буде и горе.
- Благостање би закуцало на врата Србије, када би Србија имала врата.
- Ми смо интелигентан народ. Једино не знамо чему интелигенција служи.
- Тарабићи су били у праву. Све је мање тараба у Србији.
- Није криво Сунце што је Икар пао у море и утопио се, већ Срби који су и ту умешали своје прсте.
- Због тога што верују да је чутање злато овце мирно иду на кланицу, зар не Србијо?
- Биће нам боље. Једино се плашим да нам не буде толико добро да то не успемо да преживимо.
- Нема тог сарказма који може да опише наше благостање.
- Док се други носе по последњој моди ми се носимо тамо одакле смо изашли.
- Лако је вама са испраним мозгом Европа је ваша мајка!
- Годо је дошао. Чекање се наставља.
- Нисмо погрешили пут, само смо кренули у супротном смеру.
- После извршене лоботомije Срби ће схватити да су срећан народ, јер ће их Европа чврсто загрлити као паук муву.
- Ми смо велики мислиоци, чак је и живот у Србији мислена именица.
- Пошли смо унапред идући уназад због залета.

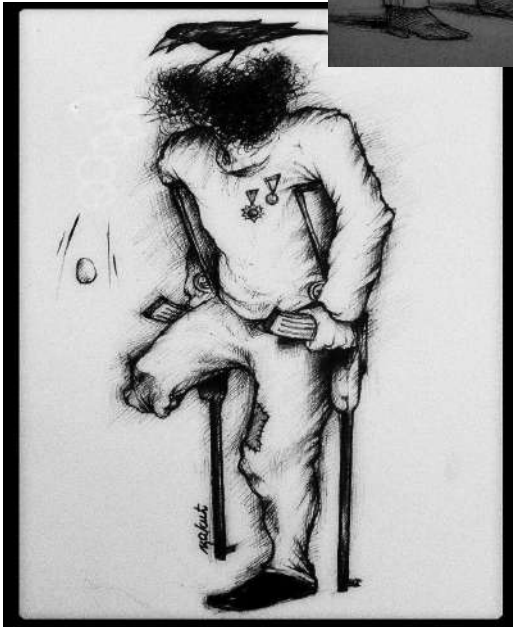
- Nije vredno truda ono što se silom postiže, niti ono što se lakoćom stekne ima draž.
- Pesimističnim osobama je teško objasniti da nemaju razlog za to. Isto je i sa prepotentnima.
- U prvobitnoj zajednici je postojao minimalni fond reči i visok nivo razumevanja. U savremeno doba situacija je obrnuta.
- Obrazovanje je kultivisanje duha. Mnogi neobrazovani imaju diplomu.
- Najdelotvornije vaspitanje čine ljubav, blagost i doslednost.
- Karakter deteta zavisi od karaktera braka roditelja.
- Roditelji kojima često ponestane reči i late se štapa, neka ga sačuvaju. Možda će deci ponestati vremena.
- Suština čovekovog delanja je prilagođavanje sopstvu, odolevaajući uticajima okoline.
- Loši ljudi su takvi zbog nemoći sopstvenog intelekta da bude superiorniji od intelekta onih koji se ne takmiče.
- Novac je prljav. Svako ga uzima u ruke.
- Koja vlast je najgora? Sadašnja.
- Prezaštiti dete je zločin kao zanemarivati ga. Zanemareno dete ipak može biti samostalno.
- Najveće tajne tehnokratije kriju se pod okriljem demokratije.
- I korov se biljkom zove i đubre čovekom.
- Kad nestane suza koje hrane plod prijateljstva što je na njima nikao, sam će uvenuti.
- Pravda je spora, al' nema onog ko joj je utekao.
- I slameni šešir bi od trave, što ga krave gaze.
- Život je kao pisanje knjige. Nepredvidivog kraja, na korenima početnih grešaka ili uspeha.
- Oni koji nisu dovoljno pametni, moraju da budu lukavi.
- Čovek je onoliko mali koliko misli da može da menja velike stvari.

Саша Бошковић

- Мислим – дакле постојим. Не мислим – дакле зарађујем.
- Да би човек био успешан у данашњим условима, потребно је да се консултује са биљним и животињским врстама. Од дрвећа да научи да се љуља како који ветар дуне, од сунђера да заборави на кичму. Од хијене усиљеном смеху, од ноја забијању главе у песак, од пацова бекству са лађе која тоне.
- Не могу да ти обећам куле и градове. Имам само за куле.
- Пси су пристојнији од људи. Они не упадају једни другима у лавез.
- Српски језик је „дакавски“, јер не знамо да кажемо не.
- Докле год функционише систем канализација, реке нам неће пресушити.
- Све ређе возим, јер власници уграђују све боље аларме.
- На празан стомак најбоље лежу празна обећања.
- Дугови су као звезде; не видиш их, али знаш да су ту.
- Постоје таква места у којима би Достојевски био упамћен као још један епилептичар.
- Људи седају, политичари заседају.
- Државни апарат нам је у таквом стању, да нас Амиши саветују да убрзамо увођење реформи.
- Ако сам неписмен, не значи да нисам написао књигу.
- У данашњици азбука је једини луксуз, који себи успешан човек не може да приушти.
- Не радим, али се умарам док гледам како други раде.
- Права зрелост креће се на четири точка.
- Политичар је као комета. Кад погоди падеж, ја замислим жељу.
- Како један сликар прети другоме? Направићу од тебе Пикасову слику.
- Како да те комуниста не покраде? Сакриј новац у Свето писмо.

- Ne zaboravite ko ste i odakle ste. Ili ostavite to, za pod stare dane.
- Neće niko od mene praviti budalu. Mogu ja i sam.
- Ne postoji pitanje na koje nemam odgovor. Najčešći je - ne znam.
- Danas je vrlo poseban dan - sutradan.
- Nešto je trulo u državi Svakoju.
- Sutra neće biti bolje. Jer, juče je bilo danas, danas je bilo sutra a sutra će biti juče.
- Nije imao ni polugu a hteo svet da pomera.
- Zahvalan sam na slobodi govora. Slobodno mogu da kažem, ono što drugi žele da čuju.
- Pomirio sam se sa sudbinom. Ne znam ni što sam se svađao.
- Danas me ništa ne pitajte. Danas sve znam...
- One koji vrede, pravimo od blata. A ove druge isključivo od zlata.
- Ja mrava ne bih zgazio. Zapalio bih mravinjak.
- Ne znam da l' sam lud ili samo nisam obukao košulju kako treba.
- Koliko god da sam neutralan, uvek ispadnem negativan.
- Ovo je doba velikih čudotvoraca, koji vodu pretvaraju u urin.
- Jedino što me boli više od nepravde je – uvo.
- Ako dugo gledate u nebo, mnoge će vam stvari postati jasnije. Možda čak i nebo.
- Dočekajte i mene ispred Skupštine... Kad nađem posao.
- Kad znam da ništa ne znam, zašto da mislim, dakle postojim?
- Glavu gore! Nije sve tako ružičasto.

Ivan Cakić

- ГМО – Научници су коначно пронашли лек и стали на пут опакој болести званој дуговечност.
- Мушкарци не смеју бити малодушни у присвајању свих достигнућа, јер и женама треба приписати одређене заслуге у пројектовању света – хаос није сам од себе настао.
- Жена, то је небо из којег се, у исти мах, могу смењивати сва годишња доба.
- Због појединих људи скидамо шешир, а због неких ципелу.
- У незнању је сигурност.
- Стигосмо и до тог ступња развитка да још само имамо потешкоћа у предвиђању земљотреса, ерупције вулкана и женске ћуди.
- Рече ми један пријатељ: „Још само да нађем девојку, и на коњу сам!”
- На женској „Фарми“ главни је слоган – Две ноге лоше, четири точка добра!
- Успех је одело које сваки човек може носити, али ниједном довољно добро не стоји.
- Ако се неко пита постоји ли сличност између дуге и мита, ево одговора: дуга је доказ договора између људи и Бога да киша више неће непрестано падати, а мито између студентата и професора да се на испиту проласку могу надати.
- Да би се најбрже и најверодостојније могао утврдити број мазохиста у нашој земљи, неопходно је пребројати симпатизере Црвене звезде.
- Венчање и раскид могу се сматрати синонимима, јер је и венчање својеврстан раскид – с разумом.
- Готово сваки политичар ће, тешка срца, признати да не воли да дели, правдајући се да се придржава познатог начела да се с нулом не дели.
- Није он лопов, већ поштени проналазач рупа у закону.
- Ко нема у глави, има у новчанику.

Горан Иванковић

- Дали су све од себе да би узели све за себе.
- Видно је напредовао. Луђи је него раније.
- Не може нас да води свака будала, него само легално изабрана.
- Празне главе не пате од главобоље.
- Раније нисам имао ништа. Данас немам још више.
- За успешну политичку каријеру потребан је дебео досије.
- Они који тврде да нам је боље никада нису живели лоше.
- Видео сам поштеног човека. Пука сиротиња.
- Узалуд му звиждите. Он мисли да га бодрите.
- Уцењују нас. Траже да се опаметимо.
- Најбољи смо. Нема никог иза нас.
- Он је свестрана личност. Уме да лаже, краде, вара.
- Пишем ретко. Само кад осетим да је густо.
- Ми не можемо да скренемо на погрешан пут. На њему се налазимо.
- Апсурд. Траже да се опаметимо, а ми памет извозимо.
- Вођа је положио још један камен темељац. Учвршћује власт.
- Пожар је угашен. Све је изгорело.
- Скренули смо пажњу на себе. Сви нам се смеју.
- Ко ради тај и греша. Нећу да грешим.
- Држимо до традиције. Негујемо глупост.

- Тражи се опасан криминалац! Конкурс Министарства отворен до краја месеца.
- Свакога дана после ручка изводим женину пудлицу у парк. Такви смо ми швалери - једну жениш, другу шеташ.
- Ја сам потпуни господар својих поступака! Кад ми се чита, читам. Кад ми се спава спавам. Кад ми се једе, спавам.
- Некада је био кадар стићи и утећи и на страшном месту постојати. Данас је страначки кадар.
- Моја жена је празник за очи. А ја за празник нећу да радим.
- Једна баба јуче прича како је опљачкана. Ето, јел' видите да су приче о криминалу у Србији бапске приче.
- Нисам се угојио! И даље могу да уђем у море од пре 15 година.
- Држава, то сам јад.
- Влада је грађанима пружила руку. Један просјак више.
- Вођа је издао саопштење. А после и све остало.
- Премијер је на корупцију ставио тачку. Председник је на корупцију ставио тачку. Парламент је на корупцију ставио тачку. Значи на корупцију су стављене три тачке.
- Одлучио сам да се вратим књизи. Данас носим лаптоп у библиотеку.
- Одакле ти та дрога?! Признај, опет си био у школи!
- Олизати тањир. То је српски орални секс.
- Ја тајкун? Ма, јахте молим вас...
- Човек који је пре 12 година опљачкао нашу фирму више не шета слободно. Оженио се.
- Нисам геј али волим кад ми црногорски конобар продужи лозу.
- Прави мушкарац жену коју воли изводи још 13. фебруара. Јер 14. фебруара на Дан заљубљених мора да буде са својом женом.
- Когито, ерго - сом.

Željko Žele Jovanović

- Najlepše ljubavne pesme su napisane u zatvoru.
- Zahvalnost dugujemo izreci: “Lepa reč i gvozdena vrata otvara”
- Da li i oni koji prežive dva infarkta govore: “Treća sreća”?
- Neki imaju manjak sreće pa padnu na niske grane.
- Ja za sada čvrsto stojim na zemlji.
- Kada si mi rekla da u sebi kriješ dete, mislio sam da si detinjasta, a ne trudna.
- U žabi se krije princ.
- E, to ja zovem žabljom perspektivom.
- Poklonu se u zube ne gleda.
- Ukoliko je taj poklon konj ovo pravilo ne važi.
- Zrno po zrno je možda nekada i bila pogača.
- Iskreno, mene to danas više asocira na rafalno ubistvo.
- Hirurg koji me je operisao u meni je zaboravio svoj skupoceni sat. Iz tog iskustva izašao sam bogatiji.
- I ovce na broju i Mančester siti.
- Pade mi nešto na pamet. Sledeći put proverite stolnjak pre nego što ga istresete meni na glavu.
- Ako želite da saznate da li sam pesimista ili optimista najpre mi morate reći šta se nalazi u toj čaši.
- Pola pije-pola mu Jevrosima sakrije.
- Neki nas optužuju da nismo ekološka zemlja. Mi smo toliko daleko otišli u očuvanju životne sredine da smo pozatvarali sve fabrike.
- Zatvorska kazna je bila oštra a turpija tupa.
- Osuđenik: “Sada mi bukvalno život visi o koncu.” Dželat: “Umukni poslednji put ti kažem!”
- Gadan dan. Crkne pegla, kanarinac, veš mašina i televizor a proradi mi čir.
- Ne lipši narkomane do zelene trave.
- Kažu da je bila dobra riba. Verujem da su mislili na soma zbog upečatljivih brkova.

Момчило Момо Којривица

- Опасно је учити на сопственим грешкама, можете постати зависник.
- Издаје ме меморија, не знам када сам последњи пут водио љубав.
- Ако вам је зима на прагу затворите врата.
- Не могу да имам жену и швалерку, кажу да сам у сукобу интереса.
- Није доживио дубоку старост, заглавио је у плиткој води.
- Због злочина у Јасеновцу, и цвијет се окаменио.
- Добио је дјелимичну казну, скратили су га за главу.
- На нудистичкој плажи највише уживају комарци.
- Пиши како говориш, читај како ти је написано.
- Новац није битан само када га има довољно.
- Ванредни професор не може редовно, а редовни не може ни ванредно.
- Вечерас ћу водит љубав овога ми часног прста.
- Достигли смо циљ дигли смо га у ваздух.
- Опет смо ушли у рат јер је тешко живјети од успомена.
- Пошто се код нас најбоље прима, свашта нам калеме.
- Косово је прелазни период, док му не припоје остатак Србије.
- Док смо свима одмјерили, нама није остало ништа.
- Да би ушли у европску унију, мора нас неко усвојити.
- Европа нас не држи на оку, узела нас је на зуб.
- Тек што смо угледали свјетлост на крају тунела паде ноћ.
- Ко није са нама расписаћемо потјерницу.
- Бог ми је свједок, нека га узму за заштићеног свједока.
- Још од Јајца прате нас ове јајаре.
- У новогодишњој ноћи обратио нам се и предсједник, то је његов допринос најлуђој ноћи.
- Демократија је да може свако рећи оно што предсједник мисли.
- Скок са деветог спрата је непоновљив осјећај.
- Најтежа је прва ноћ на вјешалима.

Ненаг Мишић

- “Политика је курва” – Наша је јефтина, а много тога даје.
- На насловним странама, политичари једни друге оптужују ко више ИМА - то се народа не дотиче јер НЕМА, ни новине да купи.
- Од Српске политике многи су имали корист - само је народ имао штету.
- Истина је увек негде у средини - Онима на рубу је тешко доступна.
- Доказ колико је глупост примамљива и привлачна... Сви кажу “бем те у главу ГЛУПУ” - нико у ПАМЕТНУ.
- Живимо и даље у партијској држави - само што је сад још и вишепартијска.
- Бог је створио човека по свом узору - кад се покајао створио је жену да убије Бога у њему.
- Политичари се БАВЕ политиком - политика се БАВИ нама - ми би се радо позаБАВИЛИ политичарима али се плашимо да нас неко не пријави.
- Рекоше на ТВ да је економски развој драматично убрзао - народ је изгледа заостао и то више не може да испрати.
- Ако је свака власт од Бога - наше доказују колико дуго нисмо у његовој милости.
- Ако ниси са њима - сигурно си против себе.
- На Српским славама многи атеисти оставе своја убеђења и крсте се једући печења.
- Прошла и садашња власт се много разликују - док су се први финансијски обезбедили ови садашњи још увек морају да раде на томе.
- Стару смо два пута испратили, не повратила се - две нове смо дочекали, за сваки случај.
- Наравно да нису СВИ ИСТИ - то постану тек кад дођу на власт.
- АТЕИСТИ по убеђењу - партијски ВЕРНИЦИ по опредељењу.

- Od dvije želje - izaberi manju. Manje će boliti, ako se ne ostvari.
- Nemoj me idealizirati, u tom slučaju te neću imati čime iznenaditi, osim razočaranja.
- Klonite se ljudi koji pogaze svoju riječ. Kao što pogaze riječ i Vas bi - čim osjete priliku.
- Za sve u životu postoji razlog, a mi se sekiramo bez razloga.
- Toliko je dobrih, a jednostavnih stvari propalo zbog komplikovanih ljudi.
- Ljubav je tajna skrivena u valovima nemirnog mora, tu se usude plivati samo rijetki, ostali je čekaju na obali.
- Sporedni lik možeš biti u svačijem filmu. Zbog glavnog junaka se roman piše i po njemu film pamti.
- Kad miš umisli da je lav - ne možeš mu objasniti smisao grive.
- Imam savršen recept za sreću, ali mi fale neki sastojci.
- Ljudima se povjeri, onoliko koliko izdaje možeš podnijeti.
- Najtužniji dojam ostavljaju oni koji glume lažnu sreću.
- Smeće je smeće, neovisno u kom obliku bilo... taman i u ljudskom.
- Put je jedan. Cesta ima million.
- Ako ne dobiješ ono što zaslužuješ, ne mijenjaj taktiku već zamjeni osobu.
- Ni na šta u životu ne treba pristajati što se daje kao na kapaljku, osim, ne dao Bog infuzije.

Dušanka Milatović

- Postala sam vernik. Verujem u sebe.
- Kad je gusto ljudi su retki.
- Prijatan vam dan kad već nemate ništa za ručak.
- Srpska komparacija: dobar, bolji, crkava od gladi. Loš, gori, radi u vladi.
- Mi smo napredan i civilizovan narod. Ne svađamo se u atomskom skloništu.
- Civilizacija je od čoveka stvorila metu.
- Pred istorijskim ludacima sadašnji ne crvene.
- Normalni ljudi ubijaju bez razloga, ludaci, nikad bez razloga.
- Ne zna da kuva ali zna da zaprži.
- Bacio je kašiku, ionako nije imao šta da jede.
- Dok smo bili ateisti Tito je bio Bog.
- Malom lopovu skidaju glavu a velikom kapu.
- Vođa je obećao da će raskinuti sa kriminalom, ali mu ne ide. Prva ljubav zaborava nema.
- Čudne ove rupe u zakonu, kroz njih samo pacovi prolaze.
- Vi koji imate, imate i pravo da se bunite što ćete imati manje, a vama koji nemate, nećemo oduzeti pravo da i dalje ništa nemate
- Proširio je vidike, sa kontejnera prešao na deponiju.
- Samo političarima je WC daska odskočna daska.
- Ne moramo se truditi da budemo duhoviti. Svet nam se ionako smeje.
- Šta nama može ljudi svet, kao da mi nemamo naših ludaka.
- Naša država je pravna, svi rade kao da su sudije.
- Iza svakog uspešnog muškarca stoji kolona poltrona.
- Što posnije jedem sve masnije pričam.
- Koliko su ljudi sahranili vreme bi bilo da lekari bele mantije zamene crnima.
- Da nije *fejsbuka* mnogi ne bi znali šta su čitali dok nije bilo *fejsbuka*.
- Zahvaljujući svetskoj krizi i ja se napokon osećam svetski.

- Care, vi ste moj najdrazi nudista.
- Dok sam stigla na red da otvorim Pandorinu kutiju već su je pojeli moljci.
- Muškarci su kao čokolada. Ili im je istekao rok trajanja, ili nemaju sve sastojke navedene na deklaraciji ili su im prethodne korisnice potrošile svu energetska vrednost.
- Vođa je mrtav. Ko će sada biti čobanin?
- Aforizam je angažovana stvar. O tome svedoči činjenica da su svi afirmisani aforističari stranački angažovani.
- Dosta je bilo ćutanja. Pređimo na pantomimu.
- Nije baš sve loše. Ima toga i što ne valja.
- *Fejsbuk* je kao seks. Neko ga ne upražnjava uopšte, neki samo vikendom, a ima i onih koji upražnjavaju samo *Fejsbuk*.
- Super je ovaj *Fejsbuk*. Taman pomisliš da si načisto prolupao i istog te trena tuce beznadežnih slučajeva demantuje.
- Pametni odlaze odavde. Ne žele da kvare prosek budalama.
- Dabogda propo aforizam kad ga svako piše!

ORAH

U jesen ranu, jednog sivog popodneva
Sjedio sam sam u sjeni svog oraha stara,
Slušao sam cvrčka u travi kako pjeva
Dok u desnoj ruci mi je gorjela cigara.

Gledao sam selo kako u maglicu tone,
Poželjeh njene ruke dodir, nevini i čist,
A orah se stari sagnu kô da će da klone,
Pravo mi u krilo pade jedan žuti list.

Kakve li to muke orah stari muče,
Koliko li pod njime tugova momaka,
Zbog te tuge neke krošnja njemu puče
Pa u njoj su sada gnijezda crnih svraka!?

Dal to bješe suza ili poklon za me',
Taj žuti list što mi pade tad u krilo,
Jesu li te krošnje vječno bile same
Ili je kraj njega nekad drugo drvo bilo!?

Je li sada usamljen na svome proplanku,
Smeta li mu željezna ljuljaška na grani,
Raduje li se kô nekad kišnome oblaku
Ili suza mladalačka redovno ga hrani!?

- Sa Svetog Stefana mi pišu da budem skroman i pobožan.
- Na vrhu piramide je krug koji odlučuje.
- Naivna umetnost nema snage da izrazi tragedije naivnih!
- Otpad nam pravi problem. Otpadnici su van granice.
- Poskupljuje (stalno) sve, jeftino su nas prodali.
- Zemlja je okrugla, a naša još nije nacrtana!
- Zrno mudrosti najčešće završi na Terazijama u Beogradu!
- Vole Srbiju, a nisu u njoj. A što su dalje sve je više vole!
- U kapital – odnosu mi smo je*ena stranka!
- Ko jednom uđe u pelene, iz njih ne izlazi osim dece!
- Ti si u “drugom” svetu - kaže mu. Jadan ti je taj njihov “prvi” svet.
- U našoj zemlji su oni koji najviše vole zemlju!
- Bio je odan konjima, omogućili su mu zlatne kočije!
- Markove konce raspliće onaj koji hoće da bude Kraljević Marko!
- I violinist na krovu je moguć u gradu koji je imao prvi klavir!
- Od svih aktova, najružniji je politički!
- Mi smo muzički toliko “pismena” nacija, da i kada pevamo sričemo!
- Za elitu su velike kuće, a za radničku klasu večne kuće!
- Prave nam decu a kod nas bela kuga!

Zorica Zoja Mladenović

- Samo se jednog dana probudite i shvatite... Probudili ste se!
- Zbog tebe se budim svakog jutra... Šalim se žurim na posao.
- Ja sam nežna žena... Da ne kažem kilava.
- Nije moj temperament agresivan, samo brzo pucam na budale!
- Ja sam dama u kući, kurva na ulici i domaćica u krevetu.
- Shvatila sam da nije dobro uvek pratiti svoje instikte, da sam ih pratila sad bi bila na odsluženju nekoliko doživotnih robija.
- Takvi su ti ljudi...Danas seru, sutra jedu.
- Baš zbog toga što sam ovakva kakva sam, ja sam ovakva kakva sam .
- Nisam ja kriva što vašim mozgom upravljaju samo dva idiotska neurona!
- Najgora ja, sam u stvari najbolja ja za sebe!
- Svi smo mi jedinstveni, limitirano izdanje... Za neke mogu samo reći, "Hvala Bogu, da je tako!"
- Ti to meni persiraš? Ili si me provalio da sam višestruka ličnost?
- Ja nisam takva osoba da se distanciram od sveta! Daleko im lepa kuća!
- Teško je danas biti roditelj! Jednostavno ništa nema efekta kao staro dobro vikanje, samo tada nas razumeju!
- Ne očajavajte, niste usamljeni... Nemaju svi mozak!
- Nemoj hodati iza mene, možda te neću voditi. Nemoj hodati ispred mene, možda te neću slediti. Ma skloni se od mene, bre, budalo.
- Znam da su ljudi ludi. Mogu da prepoznam svoju vrstu na kilometar.
- Nekada sam imala super moći ali su mi psihijatri sve upropastili.
- Lepo me ponekad sramota u prevozu, kad vidim da većina muškaraca ima duže nokte od mene... Teši me samo to što lepše mirišem.
- Najveći romantičari danas su seronje

DEČJI SVET

Dečji svet je malo carstvo
čine ga igra i drugarstvo
više osmeha, manje briga
čarolija boja, poneka knjiga.

Dečji svet čine tajne
svaka je posebna, sve su značajne
kô zvezde se u detinjstvu roje
lepim momentima život boje.

U njemu mašta može svašta
sve ima smisla i značaja
voli se srcem, iz duše prašta
to je bajkovita priča bez kraja...
Dečji svet je malo carstvo
u njemu cveta drugarstvo
ispunjavaju ga razdragani smeh i igra
dečji svet je, ništa drugo do razbibriga...

SUZU PIJEM

Dode tako neki trenutak
Kapljica u čaši
Pauk sa stropa visi
Sjena na zidu koja pleše
On je moj
Dogorijeva još jedna u nizu
Samo moj
Osmijeh koji mi nacрта na licu
Blesavo i ničim izazvano
Nemjerljivo
Ničim postojećim
On ne zna
Koliko sna mi duguje
U noćima poput ove
Kad promišljam
Tko smo
Što smo
Gdje
Zašto
I evo me
Drugari
Opet tuga piše umjesto mene
Ja ne mogu
Jer pijem suzu
I tražim izgubljeno

ЗАСАЊАНА ТЕМА ЗА Ј.В.

Мене што је преосталог послажи у цветни плех.
Од свега је тако мало,
ни за горке кафе талог.
И већ зима тражи мех да се зажди модар снег.

Плута срма наврх мрака. Стави вид у дубок лед,
испод старих опанака,
да понекад никнем блед.
Тек је с тобом нада јака, јер ти мириш сне и свет.

И без мене још ће дуго заносити мирис траве,
за пролећним још ће плугом
попустити тешке браве
земље ове, што под плавет
цела стане, док је будно чува твога ока савест.

Можда наша радост траје као маглом скрито горје.
Можда је, прекривен сјајем,
заувек од тла раздвојен,
један дивни сан затајен одсањао баш нас двоје.

U KLUPI DO MENE

Svakog dana
u klupi do mene
osmijehe mi daju
bistre oči njene.
Ne smijem
da je gledam,
sam se sebe stidim
što u duši svojoj
zbog nje tugu vidim
i srce mi jeca.
Zašto nismo veliki,
već dugo smo djeca?
Azra dušo, slatki među
najljepša si u razredu.
Čekat ću da prođu
školski dani ludi
a onda ću moliti
Azra, ti mi cura budi..

SANJAM DALJINE

Šetam usnulim gradom,
ogrnuta nadom
drugujem s' vjetrom,
sanjam daljine
tražim sebe
u razminulim maglama
blijede obraze zore
zasjenilo je more
osjećam miris
osušenih bosiljaka
kao zalutala ptica
izgubljena u sred mraka
tražim, po sjećanju mom,
tuđih koraka bat,
neki zašutjeli sat...
Otvaram kapije tišine
sve dublji je put
popločan predjelima ćutnje
koji vodi u tužne istine..

SRETANJE

Toliko smo različiti
da se u toj različitosti
često ,prečesto srećemo

Toliko različito od
drugih te volim
i toliko različito od
drugih me ne voliš

Najrazličitije prihvataš
uloge one glavne
u filmovima o mom
životu

Ti si moja razlika
u različitim sličnostima
sretanja

САМА

Док сам будна
Кораке ти удевала
У чекање
И сакупљала снове
Да њима само за нас
У близини облака
Замак зидам
И за твој долазак
Отварала окна
И врата на срцу
Остадох на крају
у вртлогу празнине
Са исплетеном сузом
Јер си ти срце стегао
И иако прогоњен
Звездом мог чекања
Са мном растуреном
У себи
И тишином мојом
Отишао у вечност
Да ми душу мрвиш
И болиш
Као дубоки
Гласови ветра
И ноћ која у мени
Тихо нестаје.

Ljubica Stojanović

vetar raznosi
šumski miris borova -
pluća se šire

ne tuguj dete
s one strane duge -
čeka te sreća

duva jak vetar
ne leti previsoko -
ptico malena

probudile me
pevaju našu pesmu -
gugutke gugu

ХАЈДЕ ДА ЛУДУЈЕМО

Зашто нас осуђују људи злобни
Зар никада волели нису
Дали нам завиде или су љубоморни
То су њихове ствари
Нашу срећу нашим рукама узимамо
И постајемо њени господари
Зато те позивам љубави моја
Хајде да лудујемо ових дана,
Летимо преко океана
Преко пустиња и прашума
Само мирно без траума
Заборава прошле дане
Ноћи бурне непрспаване
Пођимо у нове авантуре
Нека нам крв проструји венама
Док крстаримо љубавним морима
У планинама нежних осећања
Нека нас ракета љубави
Понесе међу звезде према Венери
Копном ваздухом и преко воде
Богињи љубави у походе
Када досегнемо љубавне висине
Заборавимо времена прошла
Објавићемо свим неверницима
Да су нам срећна времена дошла.

KAD DOĐU ZIME

U šumi shvatiš da vuk ne menja ćud,
i tek na dnu okeana uplaši te mrak,
u ponoru ispod ponora kad više nemaš kud,
kad ni za suzu ni za krik nisi dovoljno jak.

Kad svenu jasmini pod kapljicom rose,
a miris sve dublje se uvlači u pore,
tad vetrovi zalud uzdarje donose,
jer ruke pod snegom za sunce se ne bore.

I tako sleđen ipak želiš ognjište
s plamenom što liže čađave zidine
al' buni te neko što tišinu ište
što preti i grabi iz prikrajka tmine.

VITEZU GREHA

Svaki mač ima dve oštrice
jednu života a drugu smrti
kao daleke, sunčane litice
čija te lepota vrti.

Svaki mač ima svog junaka
kojim se ponosi, ruši, bije
i ustreptale oči dečaka
što u srcu virove krije.

Svaki mač ima svoga boga
koji mu snagu daje da kreće
i kad se zapita u ime koga
on to svetli, krvvari i seče.

I znaj, ne pomažu ni molitva ni vrač
kada ti ostanu ruke prazne,
kad se na tebe podigne mač
s oštricama istine i kazne.

Vesna Đukanović

Odjeci – slika na svili

DRHTAJ U TAMI

Gde si
tišino?
Gde si reči?
Gde si pesmo?
Gde je drhtaj u tami?
Kuda je nestao?
Gde sve nestaje?

...

- Daj mi!
- Ne dam ti!
- Daj mi!
- Ne dam ti!
- Onda ću da kažem, mami! I babi!
- Ne dam ti! Ti si još mali!
- Daj mi!
- Ne dam ti! Ostavi to! Ostavi to! To nije za tebe! To nije tvoje! Ostavi to!
- Neću, e, baš neću! To je i moga dede, nije samo tvog!

Kroz kuću se razlegao prasak. Nebo se smračilo i velikom brzinom se uvuklo u dušu starijeg dečaka. Nastala je noć. Nije video ništa osim crvenih izopačenih linija i nepravilnih đavol-skih krugova Danteovog pakla.

Hteo je samo da u radosti isproba staru dedinu pušku, koja je ponosno i bezazleno stajala na zidu dnevne sobe. Hteo je da u vedroj novogodišnjoj noći dokaže slobodu svoje mladosti i prikrivenu strastvenost nošenu ispod dečačkog lica.

Mrak u oku. Opet prasak. Mrak koji je carstvo sna.

Narcisa Šehić

*Šaptanje
kruga*

TRAGOVI

tragovi stoje
opominju nijemo
pogled čovjeka

SAMOVANJE

sjediš tamo sam
suzama okićen sav
predvečerje tam'

MISLI NA MOSTU

vtovi sreće
mostovi dalekog sna
pritaja misli

ŠAPTANJE KRUGA

tumaraju svud
razastrte putanje
koraci kruga

ЗЕМЉО СЛАВНИХ ПРЕДАКА

Кроз заклетву, веру, пост,
Вером у Бога, подарена храброст!
Историјом времена писана вечност!
Достојанства нисмо продали,
За будућност храбро животе дали,
На родну груду поносно стали,
Патриотизам заувек имали!
Мислима својим, чувени научници,
Словима славни наши песници,
Сликари у предивној слици!
Будућношћу грађени цркве и манастири,
Временом сви Божији пастири,
Вером у Бога душа се смири.
Храбри наши смели преци,
Вековима сад су свеци!
Време пише, историја није лака,
Србијо земљо славних предака!

KROFNE

Sipaš ulja, malo mleka,
to vam veli mala Seka.
Dodaš kvasac, malo soli,
krofne svako dete voli.
Sipaš brašna, dodaš jaja,
mesiš testo, rekla snaj̕a.
malo čekaš, testo stoji,
seka krofnu modlom kroji!
Greješ ulje, Seka reče:
“U ulju se krofna peče.”
Pekmez il' skorup, deca znaju,
rumene krofne slatko ručaju!

SAMO TI

Samo ti, srećna duša,
što me u oblake vine,
tebe moja pamet sluša,
ljubavlju letim kroz beskrajne visine.
Tebe moje srce želi,
vođo moga cvetnog puta,
zagrljeni, osmehom veseli,
srećan pored tvoga skuta.
Osmehom mi ti uzvraćaš,
iskrenošću nama znanoj,
mislina se uvek vraćaš,
većnoj pesmi tebi ispevanoj.
Te prozirne boje oči,
dva bisera srećno sjaje,
veselošću pogled skoči,
kroz vernost, ljubav traje!

ZOV ZAVIČAJA

Divna si i lijepa zemljo zavičaja mog,
lijepa si opasana mrakom,
okupana jutarnjim svitanjima,
krotka u ravnicama,
gorda na brežuljcima,
raspjevana po obroncima.

U tvom zagrljaju ne spavam,
otvaram prozore duši,
odbacujem breme na leđima,
okove u nogama,
pijem sokove što se ne cijede,
niti u čaše toče,
vrijeme ne mjerim riječima,
svađam jučer i danas,
živim za tren.

Zavičaju, ti si moj hram,
u koji dolazim kad umorna zateturam.
Doći ću ti opet,
a ti mi srce ljubavlju namoči,
već je dugo suho,
već je dugo žedno.

RASKLIMANE DUŠE

Na tronu pobjednika još stoje,
Dani im polako gube boje.
Gledaju i vrebaju,
koga će još do cilja zgaziti,
a cilj im kraja nema,
hoće što više, što bolje.

Pohlepa im očelavi glave,
škrtost oduze toplinu pogleda,
strah od straha da im se ne otme oteto,
od obraza napravi zgužvane dronjke.
Što više imaju, sve manje mirno spavaju,
u ljepoti jutarnjih buđenja,
sve manje uživaju.

Krhotine duše drhte im pred bogovima,
srce im osta bez svjetlosti plamena.
Sa zgarišta će pepeo vjetrovi odnijeti
oluje ga po dolovima raznijeti,
u prolaznosti će i njihove noge
ostat zapletene.
Rasklimane duše, klecavo hodaju.

MURSKI NOKTURNO

Između vrba, provlači se
rijeka,
na vjetru plešu srebrni valovi
njeni.
Blistave breze kite se
osmijehom dana,
sve mirnoćom diše.

Gutam tu ljepotu,
kradem snagu valova.
Tiho šapućem, još tiše
hodam,
da ne povrijedim glasom ni
uzdahom,
pjesmu ptica, ni kreketanje
žaba.

Sve je ovdje krik i pjesma,
smrti život.
Kad bi barem mogle vode,
Isprati sve grijehе svijeta,
probuditi u čovjeku,
ljubav za čovjeka.

NEMA TE

Slobodno ušetaj ponekad
u noći moje,
donesi osmijeh na lice,
sjaj u oko,
napravi kaos u duši,
već dugo u mojoj ruci
tvoje nema,
u tvom srcu,
moje se ugasilo.

Razlij mi boje po mislima,
stresi suze s trepavica,
poviri bar na trenutak,
sve ću ti oprostiti,
kad tebe nemam,
svejedno je što imam.

Pošla bih ti u susret,
al' me tajni drhtaj zaustavlja,
koči korak u pokretu,
prazno srce u čekanju.
Znam da doći nećeš,
ostavi mi barem snove,
da imam za čime trčati.

KAZALJKA

Tamo nekad,
u godinama nekim,
donio si mi najljepši poklon,
svoje vrijeme.
A onda smo naša vremena
stavili na kvadrat,
ispunili sve praznine,
sat što mjeri prolaznost
sa zida skinuli,
u čošak gurnuli,
naš je bio svaki „tik“ i svaki „tak“.
Onda se životna ura umorila
I stala...
Jedna kazaljka je samo pala.

DODIR TIŠINE

Volim bez riječi.
Najljepša osjećanja kažu
se tišinom.
Ne trebam dotaknuti
zvijezdu sjajnu da bih
ostvarila najveću želju.

Dovoljan je samo dodir
bez dodira i da te njime neko u
srce dirne.
Dovoljan je dodir tišine koji
je jači od lavine riječi.
Dovoljno je samo da
postojiš i da te ja mogu
voljeti bez riječi.

Dovoljno je da si tu za mene,
da misliš na mene.
Ti koji me samo u mislima dodiruješ.
Najviše se vole oni koji se nemaju.
Dodirni me tišinom i ne boj se.

ZIMSKA PRIČA

Snijeg pada, spušta se noć. Čekam. Čujem zvono, znam to si ti. Ulaziš pokrivena pahuljama koje se tope lagano. Kosa ti je kao kristalima posuta. Pomislih – princeza. Skidam ti kaput, otrešam posljednje pahulje s njega. Rukom ti dodirnem lice, usnama čelo. Prigušeno svjetlo u maloj sobi i pogled na čaroliju koju samo zima zna da napravi.

Sipam nam čašu crnog vina. Obrazi su ti rumeni. Oči kao žeravice prolaze kroz polutamu. Puštam ploču koja pucketa. Pojačam vatru u kaminu, iskre lete po stanu. Zamolih te za ples. Igra otpoče. Zagrljih te toliko da osjetim tvoje grudi na sebi i tvoj dah. Dodirnuh te usnama. Tvoje ruke me miluju po kosi. Toliko iščekivanja i želje. Strast je slaba riječ za ovaj osjećaj. Pogledom me vodiš do postelje.

Uzeh te baš onako kako ti u sto pisama napisah, da znaš da znam, da osjećaš isto što i ja. Ljubavna igra doživi kraj. Ležimo u polutama zagrljeni. Napolju veje snijeg.

Vatra jače grije. Čaša vina, ples i još jedan zagrljaj, ali ovaj zauvijek. Više te ne puštam od sebe.

PAR

Svaki mrav želi svoj par,
mravicu lijepu, crnu k'o gar.
I cvrčak traži družicu svoju,
cvrčicu malu taman po kroju.
A leptir bajni šarenih krila,
leptiricu hoće nježnu k'o svila.
Okrugli bumbar sanja da nađe
ljubav s bumbaricom, da žive slađe.
Pčelac vrijedni pokloniće cvijet
pčelici koja je sav njegov svijet.
Komarac tanki zujanjem nudi
komarici ljubav, puno se trudi.
Nervozni osac beskrajno želi
s osicom ljupkom život da dijeli.
Svi traže ljubav, samoće se boje,
život je, zaista, ljepši u dvoje.

ВЕТАР

Могу узбуркати велико море
и капетану старом направити боре,
могу морнару однети капу са главе,
зато, кад мене нема, они славе

Могу носити лист и више од једног метра,
зато се лишће и боји ветра
Могу однети чак и кров на кући,
мада избегавам, јер може неко од туге препући

Могу донети облаке сиве над градом,
и тада се најпре све утиша
а затим пљусне велика киша
Могу да њишем крошње дрвећа
и да се лелујају као пламена свећа.

Само, за мене то није срећа највећа
Срећан сам, када милујем твоје лице
када због мене змаја у висине издигнеш
па гледајући га, на једно око намигнеш
и руку, у правцу његовом, високо подигнеш

ЈА БИХ ХТЕО

Ја бих хтео да сам облак
па да лебдим небом плавим,
па да лебдим и да славим
Ја бих хтео да сам гора
да сам гора, скроз висока
па да гледам, ја на мора
Ја бих хтео да сам птица
да сам птица, па да летим са литица
Ја бих хтео да сам киша
топла киша, и то она благородна и најтиша
Ја бих хтео да сам сила, да сам сила и то виша
па да гледам људе, поља, њиве, стада
кад у сумрак, мир завлада
када јутром пробуди се снена нада
Ја бих хтео да сам ветар,
да сам перо, које ветру баш пркоси
ја бих хтео да сам лептир у нечијој коси
Све бих хтео
само, не и камен
да ме неко на свом срцу носи

БИЛО ЈЕДНОМ ЈЕДНО ЦАРСТВО

Има негде царство једно
где нестане чедно, вредно
и где сваком је свеједно
У том царству само злато сјајем сија
то је царство у ком живиш ти, живим и ја
Има негде царство једно
где се живот живи бедно
Где се лаж речима дарује
и у глави празнина царује,
а у срцу шкртост станује
У том царству у очима твојим,
у очима мојим, бег
Око ногу твојих, а и мојих, тег
На леђима нашим, повелики брег
У том царству живи људски збег

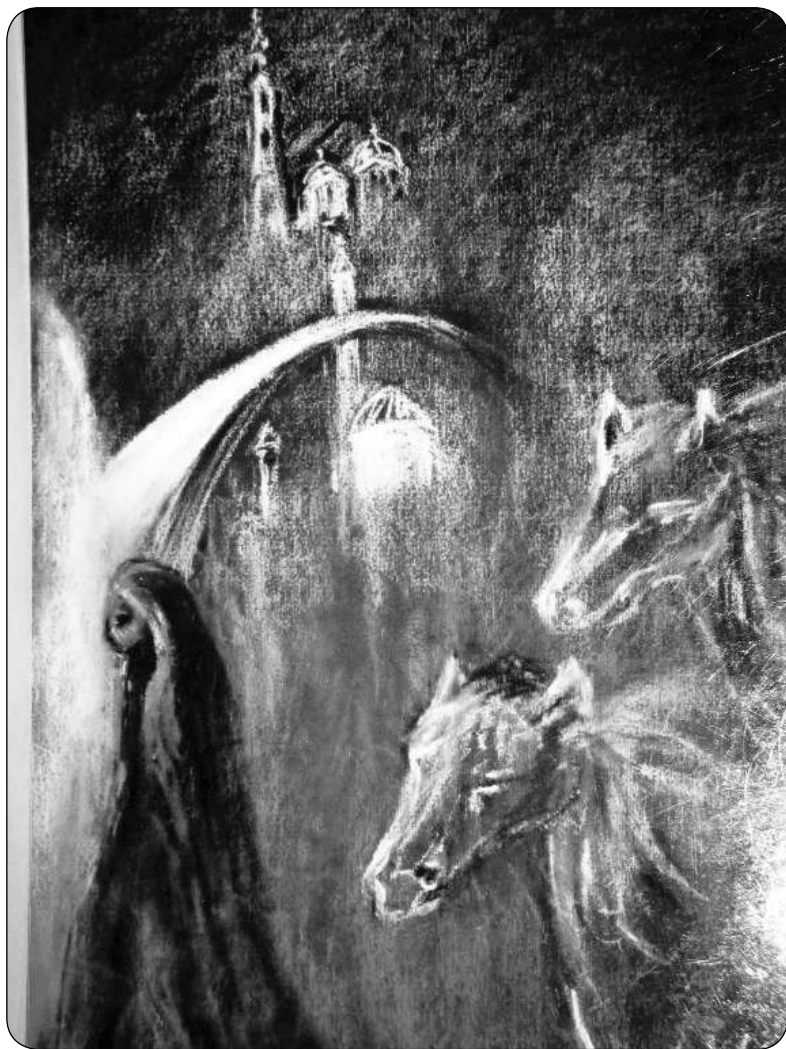
PANTA REI

Voda bistra
Smaragdima boju ukrala
Sunce nebesko upila
Život na talasima ponijela

A ja očarana
Ne znam ni ko sam, ni gdje sam
Na kom to mostu stojim
Da li na onom kamenom, Starom
Ili nekom od duginih boja tkanom

Koja mi to voda pogled zarobi
Neretva, Cetina, Ili Drina plaha
Sve rijeke moje mladosti
Nosi zelena Morača

Ponovo sam na mostu
Grli me nebo, pozdravlja Rijeka
U kosi vjetrovi s juga i sjevera
Kao da se ništa promijenilo nije
Sve teče ispočetka

Mostar u plamenu

СРЦЕ У ТУЂИМ ГРУДИМА

Своје очи кô у срне вама ћу да дам,
да гледају неке лепше светове,
да не жале увеле цветове,
слеп ћу кроз душу да прогледам.

И даћу вам лудо срце моје
па нека куца у туђим грудима,
у неким другим људима,
што чврсто и стамено стоје.

А кад вас сретнем, случајно ћу стати,
препознаћу око што сузу слути,
у вама ћу откуцаје свога срца чути,
мени је живети тешко, а лако умирати.

Као понорница у сивило увирем,
а хтедох да гледам кроз ледено око туђе,
да ми у грудима куца неко срце тврђе,
мртав живим, а жив сваког дана умирем.

Да паднем у овај свет нисам хтео,
животи су као леденица крти.
Не, не бојим се смрти,
ја живети нисам смео.

NISAM TREBAO

Teško je ljudima ugoditi,
možeš umreti i ponovo se roditi,
to promeniti ne može
ni zemlja, ni nebo.
I sve što sam, nisam trebao.
Trebah sve ono što nikad nisam.
A ako jesam, što sam da jesam
odakle smelost da budem besan,
srećan, tužan, lep i ružan.
Ni glasno zboriti, ni romoriti!
Jesti i piti, gladan biti.
Pevati, plakati, zevati, skakati.
Voleti i ne voleti,
skitati, dušu ogoleti.
Ćutati, reći, ostati i uteći.
Smeš li da smeš?
Ako smeš, zar te nije sramota?
Ako ne smeš, bojiš se života!
Teško je ljudima ugoditi,
možeš umreti i ponovo se roditi,
to promeniti ne može
ni zemlja ni nebo.
I sve što sam trebao,
nisam trebao...

KAPUT UZALUDA

Gledah u zenice jednoj laži,
kako se kobelja, jatake traži,
na gumnu svojih odlaženja.
Pokudom, zaverom umila lice,
iz usta joj jezik otrovnice,
truje i vređa svetinju znamenja.
Gledah ljude u neverici,
kako nazdravljaju svome ubici,
pa mi se krik iz grudi ote.
I beše mi žao vremena i truda,
što ogrću kaputom uzaluda,
u neznanju, nesvesni sramote.

RAJSKI PARKING

Jupi! Za samo 24 sata, dobila sam gotovinski kredit! Za svaki slučaj, uzela sam i refinansirajući. U džepu imam špil kartica. Zato potrošačku korpu mogu da odložim na tri rate: Prvu svetsku ratu, Drugu svetsku ratu i Star Wars.

Mogu da odem u Spa centar na istežanje, masažu i rehabilitaciju. Mogu da izvadim kurje oko, iz korena. Mogu da se odmorim od svakodnevice, egzotičnim putovanjem, već od 640 evra. Samo još da se preparkiram! Moje zone su istekle!

Evo kružim! Gledam prvo levo, pa desno. Podzemlje je prepuno! Lagano krećem. Ponašam se bezbedno. Ali, ovde mogu isključivo vozila sa posebnom dozvolom. Ovde je rezervisano za ambasadu! Ovde je rezervisano za kancelariju visokog komesarijata! Možda ima mesta, tamo, gde je zabranjeno slobodno kretanje pasa? Tamo, gde je zabranjeno nogama gaziti travu?

Konačno! Našla sam parking! Baš sam se se naparkirala! U mašti, naravno! U mašti sam pronašla raj! Došla sam do njega, preko visećih vrtova. Rajske sirene, pevaju! U hladu pametne krošnje, našoj sreći nema kraja.

Zato moj *Yugo*, nikada neće zagristi jabuku! A bogami, neće ni ja!

GRAFIT NA ZIDU

Napisao sam na jednom zidu davno,
drhtavom rukom, da me ne vidi niko,
a da to bude javno,
crvenom bojom, četkom i tim mojim rukama golim,
napisao, da tu i tu devojkju, iskreno ljubim i volim.

Beše vedra letnja noć, mesec i zvezde su sjale,
miris, ulicama noćnim, cvetna polja vetrom su slale,
tu na tom zidu, razotkrio sam sebe,
razotkrio moju najveću tajnu,
da volim devojkju, očiju crnih, dugačke kose,
čudnovatu, bajnu.

Pisao sam nežno, kô maleni talas što ljulja na moru,
slovo po slovo, lagano sam pisô, pišući dočekaao zoru,
kad se samo setim, kao da je juče, a bilo je pre toliko leta,
i dalje je volim, sada pesmom kažem,
dok ona, po kući mi šeta.

MOLIM

U oblaku kišnom čuvam sunce
U crnom perju dobrote perce
Znaš da ne znam plakati i kleti
Znaš Ti da znam samo voleti.

Tako ja dišem iznad mora zlih
Ostrašćenih ratova surih svih
Smaknute su glave sa staze života
A srce ne ume kad krv vri: Osveta!

Učiš nas Ti da grešno je kleti
U krošnjju mlade breze se skriti
Treba leteti sa krilima ljubavi
Cveće saditi i kad bole grobovi.

Sve bolno što peče isteče iz zene
Svi putevi tamni, urvine kamene
A ranjeno srce u sjaj duge hoće
I da život zamiriše na proleće.

Molim da piše istinu istorija
Da rastu plodovi rajskog zavičaja
Koje mog naroda postojanje pamti
A rat i kosti dobrotom nek osveti.

ДЕТЕ

Када се родим
погледаћу вас мило,
јер сте ми подарили
живота крило.

Волите ме стално
без љутње, суза и сете
јер желим да будем
срећно дете!

Рашћу као дрво
тражећи сунце прво.
Нека птице високо лете,
јер желим да будем
срећно дете!

Прочитаћу још једну бајку,
пољубићу мајку...
Немој да ме неко омете,
јер желим да будем
још срећније дете!

А када довољно времена прође,
неки нови живот ће да дође.
Да љубите и волите увек смете
јер ће на свет доћи
још једно срећно дете!

ЛУКА

(Луки и Кайтарини)

Видела сам те неколико дана после рођења. Не могу да заборавим први поглед који смо разменили. Утопила сам се у дубоком језеру твојих очију у коме су сачувана сва сећања и мудрост овога света. Имала сам осећај да знаш све о мени, свима око себе. Да нас све препознајеш.

Отац те држао једном руком док си се смејуљио и са много наде посматрао свет у коме си се нашао.

Желим ти да заувек сачуваш своје језеро и наду са којом си дошао на овај свет.

НАША ИДИЛА

Да смо врели зраци сунца,
не бих знали шта су туге.
Од среће би треперила срца
испод сјајних боја дуге.

Да смо растопљене капи кише,
лебдели би са плавога неба.
Душа не би хтела ништа више,
јер жељама само љубав треба.

Да смо оне дивне, рујне зоре,
када рано јутро милином поје,
слушали би славује из горе,
и уснили бајне снове своје.

Не бих било брига да нас муче,
и разарају дивну идилу нашу.
Пустили би срећу да полако тече,
док нам срца истим ритмом дишу.

PISATI

Pisati o zebnji trave pod prvim pahuljama.
O gonjenim košutama što od pucnja, beže u san.
O traženju reči kroz vodopad uma,
gde naviru poput lavine.
Biranju najnežnijih, da njima opevaš bolove svoje.
Pisati o begu od sna, neutješnom i progonjenom,
što spas u hladnoći traži.
O toplini dva oka, koja otopiće sav led.
Pisati o proleću u kom rascvetaće lokvanji,
i okititi zaleđeno jezero, nakon vekova zime.
Pisati, jer to znači leteti. U visine svemira, naše pesme.
Zaboraviti jutro koje će dobrima doneti kišu.
Pobeći od sveta koji jedini zaklon traži
pred lažnom predstavom koju nešto,
od nas više mnogo, servira nam za utehu.
Pisati, jer to znači upoznati.
Upoznati svet koji jedini još uvek ima
skriveno livade obasute zelenim poljupcima,
u, Božjom rukom, nežno izvajanim uvalama.
I jedina još uvek ima ljubav,
što ogrejaće, kao mlado sunce,
nikad dotaknute kute naše duše.

TRANSFORMACIJA

U sred bela dana sred zlatnobelog prostora Ida prolazi kroz drvena vrata. Odjednom prostor postaje zelen a zatim šaren. Pojavljuju se neki do tada nepoznati ljudi koji stoje mirno i samo očima komuniciraju. Ljudi stoje a predeli promiču. Nestaju zgrade a nastaje bilje, vode se šire i nastaje pometnja. „Gde su ona vrata na koja sam ušla, šta to ona kriju“, pita se Ida tražeći odgovor od drugih. „Ne znamo, i mi smo zbunjeni“, odgovaraju suznih očiju, „Ne znamo šta se ovo dešava“. „I ja bih volela da znam“, odgovara Ida. „Belo i crno plaše podjednako kao i sva ova transformacija! Hoće li neko da mi kaže šta se to sa nama dešava? Hoću da sve bude normalno, kao i pre! Gde su nestali svi moji i sve moje? Ja bih da hodam a noge mi se ne pomeraju“! Približavaju se druga vrata. Odjednom svi počinju da hodaju i beže ka svojim ciljevima ali Ida više ne prepoznaje od kuda je došla. „Izvinite, ja ne znam kako kući“, obraća se prolaznicima koji samo klimaju glavom. „Svi ćemo jednog dana istoj kući, kod Boga“, odgovara neznamac. „A dotle?“ odgovara Ida. „Poslužite se sećanjem i intuicijom“, odgovara neznamac. „A šta ako su moja sećanja i intuicija sfera fantastike“. „Poslužite se magijom!“. „Pandora je imala svoju kutiju, Aladin lampu, vračare kuglu a ja nemam čak ni kompas!“; uzbuđeno dodaje Ida. „Na mestu crkve sada je praznina, hoće li mi neko reći šta je ovo“? Na mestu gde je bila crkva nalaze se tamna vrata. Ida prolazi i ulazi u sazvežđe.

- I jedno i drugo je mana. Voljeti previše ili žudjeti premalo.
- Egoizam ima dva podla lica, jedno je pretvaračko, drugo je manira uspješnosti.
- Ljudski ponos je baterija sa kratkim vijekom trajanja.
- Najteži čovjekov izazov je borba sa samim sobom. Ishod te borbe je borba bez pobjednika.
- Moderni čovjek slijedi razum. Običan čovjek slijedi sebe.
- U dobru i zlu zajedno mogu samo obostrani interesi.
- Mržnja je gorak lijek a najviše djeluje-kontraproduktivno.
- Čovjek bez cilja - konj bez ispaše.
- Oprost je jedini pojam o kojem je napisano bezbroj romana a nije ispisana niti jedna ljudska priča.
- Poštenje je danas jedina osobina koja ima najveću moguću plaću a da se ne može živjeti od nje.
- Novac i sreća dugoročno ne mogu biti skupa, kratkoročno - uvijek.
- Naučio sam hodati slušajući lažljivca kako me uporno uči trčati.
- Između luđaka i genijalca tanka je granica, dijeli ih samo – pamet.
- Čovjek bez straha je brod bez kormilara. Uvijek je nasukan upravo nadomak kopna.
- Niti jednom nisam pogriješio kad sam čovjeku rekao: Dosta! Problem je jedino bio što to nisam mogao reći samome sebi.
- Ponos je ideal sa najfinijim manirama početničke greške.
- Lako se ruši jedino kula od karata i žena bez osobnosti.
- Povijest nas je učila životu, iskustvo bezobrazluku.
- Od svih ciljeva najgori su oni pod parolom: Bit će! Obično zaglave u prolazu.
- Čovjeka mogu ukrotiti samo dvije stavke. Prva je žena. Druga je smrt.
- Skromnost je cijena koju plaćaju najskuplji dužnici.
- Definicija skromnosti u modernom društvu: Taj sigurno nema para!

TOPLI KUTAK DUŠE

Snovi kao cimet i vanila
mirišu u toploj sobi moje duše.
I mramornu noć osvetleo si svojim zenicama.
I zvezde na dlanu,
u sklopljenoj ruci.
Ne, nemoj ih sklanjati u džep svog vremena.
Volim te,
a to ne govorim obično.
Zar nismo probali sve ukuse?
Ispod praga moje duše
Ostavljene su mnoge tuge.
Ostavljene su mnoge sreće.
Raskrinkane su mnoge boli.
I stvorene hiljade čudesnih radosti.
Velikih i malih.
Nudim ti sve visine,
na koje bi trebalo samo da uzletiš.
Nudim ti sve svoje horizonte,
za jedan široki, topli zagrljaj.
Ali samo jednom ti nudim,
da potonemo u najveće dubine mekane sreće,
pre nego što se izgubim u morskoj peni.

- Osnovni preduvjet da jednog dana padneš zaista nisko, jest da se uspneš na vlast.
- Priroda je puna grešaka. Ali i najgora greška prirode veličanstvenija je od bilo koje ljudske vrline.
- Kako da nam bude dosta svega kad nikad i nismo imali ništa?
- Sudbina je svakog bunta da poklekne pred svežnjem.
- Puno malih ljudi čini svijet. Malo velikih ljudi čini ga podnošljivim.
- Izgradnja boljeg svijeta nije sanak pusti. Potrebni su tek – bolji ljudi. Problem je tek u tome što bolje ljude možeš samo sanjati...
- Gladne su oči ogledalo (neza)sitne duše.
- Ne bije boj oružje svijetlo nego pomračen um.
- Za vrijeme gospodarske krize izgubili smo puste milijune. Srećom, bili su to samo ljudi.
- Političari nisu u stanju ispljunuti istinu. Iako, uvijek postoji hračak nade...
- Razbijajte glavu, ali svoju. Lupajte gluposti, a ne ljude.
- U vrijeme orkanske bure svatko normalan osjeća jugonostalgiiju.
- Svaka ptica svome jadu leti.
- Mozak laže kao pas. I baš zato je čovjekov najbolji prijatelj.
- Prestanite cmoljiti za minulim vremenima. Ovo je vrijeme za plakanje.
- Ne plašite se Žeteoca. Strah vas treba biti onih koji smrt siju...
- Pogrešno shvaćamo vanzemaljce - ne poručuju oni "dolazimo u miru" nego *dolazimo, umiru...*
- Volim svoju djevojku jer ima ono što niti jedna druga nema - mene.
- Za sreću je potrebno malo. Malo previše.
- Kad ti potonu sve lađe ne nastupa beznađe nego bezlađe. Samo zaplivaj!
- Kriminalce treba tretirati poput vina - što dulje odleže, to bolje.
- Kost koju je čovjeku najlakše slomiti je ljudskost.
- Tko kaže da pojedinac ne može promijeniti svijet? Jednostavno se preseli na drugi...

MLADOST

Pesniče što boj biješ gde žuriš da pogineš?
Na kraju pesme stoji koliko stih mrtvih broji.
Fatalno si ranjen u poštenoj bitci
mrtve ruke, šake, mrtvi u očima svitci.

No mlad si pesniče, pa ti mlade rane,
vreme leči stavlja kao obloge dane.
A šta znaš 19 ti je leta, na juriš dosta osvajao si
i nemoj to puno da ti smeta,
 što na juriš padao si.

U pesmi između svakog stiha,
nektar sočni mladost prosipa,
mlade jadi pesnik sladi,
na kraju kobjagi pesnik pouku vadi.

Da se neke bitke dobijaju na juriš,
isto tako brzo i prođu,
mladost pesniče vidiš,
mnogo toga radi na prođu.

AKO ME STVARNO NE VOLI

Ako me ona ne voli nemojte me njoj dati, bolje mi spalite bradu i polomite prste.

Ona mi se divno daje, ja već vidim njene ruke oko vrata i cela u mene staje, al' ako me ne voli prosvirajte mi lobanju od stakla.

A nju bacite među strance, njoj dajte pravo preče od svih prava, pravo slobode, distance.

Ako me ne voli streljajte celu četvu đaka i probudite ih kao ljude, polomite krila ptici tanka pa je u kip pretvorite, ako me stvarno ne voli nakaradno lepu je stvorite.

Ako me ne voli više no što ja volim kad je toplo i ako planira već sakaćenje moje, nedajte me braćo samo tražim toliko, u meni živi mrtvac, to je.

U dnu mene počupajte ligamente da nekadašnji ja nikad novog sebe više ne sretne.

SVITAC U OKU

Ne daj da u oku tvom praznina vlada.
Posle hiljadu pada i dalje nebo zvezde ima.
Da nije očiju šta bi sjajilo po gradovima.
I kad se ja budem gasio u tvom oku
kao zaostali eho duše
ne daj da se i ostala svetla sruše,
samo jedna mala sveća izgubiće topline.
Ja sam bio uragan prašine pa ti slučajno zalutao u oko,
možda me je i ono zarobilo samo,
možda i sad sam negde u njemu duboko
al' suzom deliće izbacuješ moje.
I nek pogledi nadžive naše snove i ljubav našu.
I nek prelaze i na druge žive da pogledima im mašu.
Samo nemoj da oči ćute.
Nemoj da ti svitac ode.
I večno dozivaj stidljivo i nežno uragane
u tvoj vrt slobode.

ПРЕВАРА

Део по део, скидаш вео.
Коса, као трава млада –
кад је косе – на груди пада.

Качим ти венац, као на трке
победнику. Очима дочараваш све борове,
и јеле – скоком срне – што их лове.

Пенуша поток, планински, јечи.
Ваљају се два таласа
под рукама. Жито класа.

На нас зрикавци лају.
Стабљике се зреле стиде,
што све виде.

И све младо ти однесе.
И сва гнезда изгазисмо, пұт месеца-
као деца.

АГРЕСИЈА

пролеће 1999.

Крила ти ломе, а ти више
обнављаш своја крила нова.
Крвљу се купаш, а душа дише
рајским миром, пуна снова.

Ватра пламти. Мајка твоја
васкрснула ових дана. И све ближе
светлост њена. Божур боја
из груди се твојих диже!

Чедо твоје анђео мали.
Расцветаће се њихова глава
у твојој крви. А опроштај кад замоле,
они што су ти сву бол дали
дај им, сестро! Твоја слава
живи вечно! Ко ране што те сада боле!

ОВОВРЕМЕНИМ, ЗА ВАСКРС

...Да принесу
крст Ти,
свети,
и дозову,
Боже
тебе,
остали би,
као досад
сви проклети,
незасити,
и у духу
празни себе...

НОВО ВРЕМЕ

Кô небо које очи струже,
ломе нас ови, стари друже!

Ништа не може боље бити, по њима,
друже, а горе свима!

Данима може стадо да пасе,
друже, а да се, ипак, не напасе!

Како да те направим бољим,
да ти није кô што ће бити,
а да те одобровољим.

И да те сакријем од ватре ове,
стари друже, ватре нове!

А мене нека у повој варе,
да те стегнем, и заволим, као у оне дане старе,

...стари друже!

СУДБИНА

Под иконом измет. Господ плаче.
Сунце их греје, не престаје.
Врат стежу својем ближњем, јаче
од вешала, од издаје.

Сурова зима стеже кости,
а жар увелико;
гледају како све нас набости,
да ту смо, а да не остане нико!

Нема нас више, помресмо,
а змија са змијом у колу витом.
Да јесмо што нисмо,
Планули бисмо и ми притом!

TUĐA AVLIJA

Odrasla sam bosa po dvorištima djetinjstva i komšijskim avlijama. Oko mog rodnog doma, danas se pustoš vija sa vjetrovima.

Rijeka se čas smanji i pretvori u tanku liniju ispod koje se naziru zidovi kuća stradalih u ratu, pa opet nabuja pretvarajući se u pomanitalu aždaju. Zatim se smiri i nasmije se tako nevino da bi je od dragosti pomilovao i zagnjurio u nju kao nekad u obijesnom djetinjstvu.

Kada izroniš i osvrneš se oko sebe vidiš divljinu; nekadašnje šiblje išikljalo u džunglu prijeteći nadvijenu nad rijekom, vjetar savija tanke vrbe koje cvile pod jačinom njegovih naleta, u majčinom vrtu ruža savila glavu, jer je odavno niko ne miluje. Očeva trešnja polusavijena, pita se da li da prepusti vjetru da joj polomi grane ili nastavi život za neko zalutalo dijete. Bijeli bagrem posivio od samoće. Napola uveli jorgovan, ne zna šta bi sa sobom u opustošenom selu koga je nekad kitila subotnja pjesma svatova.

A ja, negdje u svijetu, gledam zeleno dvorište po kojem moja djevojčica skakuće obuvena, a kad se primakne komšijskoj ogradi vrisnem: „Nemoj u tuđu avliju!“

KAKO ZNAŠ DA TE VOLIM

Evo kako. Pogledao si me sa pogledom koji je odjednom izrazio i tvoj ponos, brigu, šta ću ja naredno da uradim, sigurnost, budućnost. To si uradio. Ali ti nisi toga svjestan. A to je taj dokaz koji uporno tražim od tebe svaki dan, svaki minut govoreći – reci nešto fino... A mene sada zanima šta je to što ti govori, daje odgovor na tvoju upitanost – da ja tebe volim. Kako ti može biti dosadna ova tematika jer ona nas je spojila i održala i daje nam kameni temelj za pokrivanje naše ljubavne kuće. Pričaj sa mnom. Nemoj reći da nemaš o čemu, da ima nešto pametnije raditi – kao na primjer ležati, nemoj to reći. Samo se s vremena na vrijeme zagledaj u mene sa onim pogledom koji je zahvalan što postojim i što sam kraj tebe. Lagani smiješak na usnama treperi kada me se samo sjetiš, gdje god da si.

РАКА

Често копам, трагајући тако,
За истином доле заробљеном.
По ноћи из куће изађем крадом,
И узалуд копам, трагајући тако.

Ал` ничег нема испод лепљиве глине,
Сем корења брезе и јасмина.
Нема прошлости нит` имало истине,
Само мемљиви зној и ледена тишина.

Да ми је само крчаг пронаћи,
Из античког доба давног.
На трен да га могу дотаћи,
И Херакла видети славног.

А кад нада изгори и легнем у раку,
Чујем Танталове крике и Егејев плач.
Дрхтавом руком опипавам по мраку,
Константинов штит и Тезејев мач.

Често лутам, трагајући тако,
За истином свугде заробљеном.
По ноћи из куће изађем крадом,
И узалуд лутам, трагајући тако.

ANA I ŠKOLSKA TORBA

Baš je težak ovaj džak
al' ga mora nositi svaki đak.
U njemu sve su knjige tužne
I sveske do neba ružne.
Rijetko koja zadaćnica tu ima,
da klempave uši svoje ne pokazuje svima.
I olovke tu su tupe, ništa i ne uče,
a tako su skupe.
U pernicu kao u vaznu
samo šarene flomastere slažu.
Sve bi one htele na nekakvu šalu
Al' kada jedinucu dobijem onda lažu.
Ništa nisu krive, tako kažu
a one kukavice ništa i ne pomažu.
Samo gledaju kako da me muče,
dok ih u školu nosim sa toliko muke.

ODA BOLU

Onom ko se moli boljažljivo danu
Molitvom pokornom u stalnom strahu.
Onom ko sjedi na spram tuge,
Ozebo od svetinje i teške ljudske ruke.
Tebi u robstvu mraka
Tamu što obasjavaš suzom bez straha.

Tebi u spomen pišem bolu
Riječju ljutom i suzom tužnom.
Za rane tvoje vječnom vatrom što gore,
Za pustu tugu u tvojim grudima,
Junačko srce što se izbori sa danima:
Dižem u spomen riječi ljute:
Zastavu tame i duge šutnje.

TI NE VIDIŠ

Dok sjediš tu u polu mraku sobe,
tu gdje te ogrnu slab plam svijee te.
Ti ne znaš da ruke su moje
noćima sabirale te opojne mirise
čeznući godinama da ih zagrlj,
jedan pogled tvog oka blaga.
Ti što skrivaš čežnje svoje
ogrnuta svakim drhtajem moga daha
dogorjevaš do poslednjeg plama
sedeći tu, misleći o njemu,
dok u mojim grudima nemoć odzvanja.
Ti u svijetu svom veneš na izdisaju noći
i svoje si puste zagrljaje ostavila sred tuge
kroz godine da propadaju čekajući,
još jednom on da te ljubi.
Ti ne vidiš mene, ni dušu moju
od čekanja promrzlu i samu,
ti ne vidiš od samoće svoje
želju pustu da se na ime tuge tvoje
ova moja čežnja bar jednom odazove.

Jakov Šola

- Rasizam, islamofobija, homofobija... sve samo prolazno, jedino mržnja ostaje.
- Ne postoji istina, već samo perspektiva.
- Kada se smiješa moć i želja za njenim proširenjem, nastaje ono što zovemo ljudsko zlo.
- Historija nikad nije znala šta će donijeti.
- Ljudske vrijednosti su samovoljna i spontana djela mira, odsjaj prirode, sve ostalo je civilizacija.
- Kad nas nije bilo - bilo je lijepo; kad nas ne bude bilo - bit će lijepo.
- Dok ne izgori – knjiga će se čitati; dok ne umre – i čovjeku valja živjeti.
- Najgora je bol u duši kad se pati u vlastitom domu.
- Kada misli da je omržen, čovjek se mora zapitati je li ga zaista mrze ili je on taj koji mrzi.

DVIJE RUBAIJE

I

Zašto smo nastali - je li samo da budemo?
Zašto smo slabašni - je li samo da gledamo?
Želimo znati sve, ali kako ovako mali?
Pitamo se previše, a zapravo ništa ne znamo.

II

Čovjek nije ono što ima!
Čovjek nije koliko napiše rima!
Kako onda mjeriti čovjeka?
Možda ono što ostavi kad ga više nema?

LEPTIR BIJELI SLETIO MEĐ' CVIJEĆE

U večeri rane, kad dan na konak kreće,
sleti leptir bijeli, u moju mi baštu,
sleti međ' šareno cvijeće.
Zamiriše zumbul i još ljepše ruža,
pustim oči da ga glede,
a duša da ga sluša.
Pjevi leptir tiho pjesmu, pa zamahne bijela krila,
odnese me tamo gdje sanjaju,
kadifa i svila.
Al' sunce brzo svane, obasja zelene hrastove grane,
leptir bijeli odletje u visine,
ne spomenu mi svoje ime.
Ostah drugu večer sama, u bašči, kraj šarena divana,
s vjetrom zaplesa noćna tama,
zaleprša na meni bijela haljina.
Dođe brzo kraju svježja noć,
prestah se nadat' leptiru da će doć.
Haljina bijela još miriše na cvijeće,
srce leptira drugog nikad voljet' neće.

SMRT FAŠIZMU

„*Smrt fašizmu, sloboda narodu!*“,
slušah ih kako su ponosito zborili.
Gazeći prkosito razliku kože, imena i prezimena,
štujući slobodu, što im na srcu bi ispisana.
„*Nikad robom!*“, glasno govoraše,
dok domovinu, što im u srcu bi, braniše.
Ptice mira iz njedara im poletiše,
pa vatru mržnje, slabašnom grančicom ugasiše.
Smrt fašizmu, gdje li je sloboda narodu?
Zar se krv lije, bez povoda?
Zar se dijete ubije, zbog roda?
Zar se srce junaka, džaba proda?
Nikad robom, još uvijek iscrpljeni govorimo,
dok mržnju jedva da zgazimo, domovinu da odbranimo,
štujući pretke, tegobne suze brišemo
i robove ropstva, hoćemo da lišemo.
Smrt fašizmu, nek' je sloboda i ovom narodu!
Narodu, što za bolje sutra gine,
iako crna prošlost, nikako da mine.

SLOVO O ČOVJEKU

Išo jedan,
pa stao.
Pa kren'o,
i stao. Opet.
A bio i drugi,
što je ček'o.
Pa nije doček'o.
A ni sam ne zna,
šta je to ček'o.
I bio još jedan,
što je htio sve.
I što se smije.
I što se ne sm'je. Baš sve.
Dobro nam sunce izađe ikako,
kad ljudi nismo nikako.
Dobro nam mjesec ikako sja,
kad insani, bolan, nismo ni ti, ni ja.
A da mi je vidjet',
onog što bi ost'o kad bi bio mrak.
Odavno su već ljudi
zaslužili svijeta smak.

BLAGO

Odustat' ću od hrane, vode, od zdravlja i zlobe.

Odustat' ću od žutih dukata, ali ne od inata.

Odustat' ću od svih, i vas i njih.

Odustat' ću od sebe, ali nikada od tebe.

Jer ti si, zemljo Bosno,
neizmjeran dar zbog kojeg hodam ponosno.

Dar, koji mi odustati ne da,
već mi srce uči da se Bogu bezuvjetno preda.

Ti si moj san, moj mir i hir,
moja suza i moj smijeh
i jedina ljubav moja što ne može biti grijeh.

Ti si tišina.

Ti si visina.

Ti si bistra rijeka, prostrana nizina.

U tvojim njedrima, ispravnom tijesno nije,
ali jeste onome što u prsima svojim sumnju krije.

Ne daš i ne daj svakome da gazi po putu tvom,
jer je svaki tvoj put ravan mezarju šehidskom.

I neka se ime tvoje, Bosno, daleko čuje
u inat svakome k'o smutnju kuje.

Jer ti si i srebro i zlato
i najveće i najljepše blago
što je nama dato.

MATER I SEKSUALNOST

Kakav tu ikada može biti ugodan dan? Od jutra pogled na Jakuševac... Ovaj je bio topli, porozan gotovo, nešto molekula kisika se stalno probijalo kroz kržljivo nebo i zgusnuti tlak. Vidjela nas je na balkonu. Ona prelijepa, kao uvijek, vitka... pušila je neke slim i gledala naprijed kao da gleda u raj, a ne gradsko smetlište, ja pak stojeći nad njom – crna krupna vrana – njoj tek grlica. Časkale mi, ali, vidjela nas je - zbog svog kuhinjskog dolaska po kavu ili ništa - medejinim očima sijevajući ljubomorno. I potom ravno među nas i naše tihe tajne (za dobro jutro):

– Pušiti kurac. Pušiti kurac. Ogavno. Gnjusno. Fuj! Fuj!! Fuj!!! Volite li vi pušiti kurac cure moje? Odvratno. Nešto smrdljivo i bljak!

I slomi se odjenom hineći slabašno, a već odavna ocvalo i ugojeno tijelo, te pognuvši glavu s ramenima uzdahne:

– Volite li vi pušiti kurac? Jer meni je to nešto najodvratnije, smrdljivo.

Mi se šutke gledamo. Naravno da volimo. Ali njena izvještačena gadost i zlokobna znatiželja ubila je i naše jutro i dan i seksualnost.

BOEM

Slušam klauna,
A već mi je u srcu
Ta zahtjevna vještina
Kako zabaviti druge.
Slušam klauna,
A boje misteriozno
Vrludaju - almanah ulice
U nestajanju poslije ponoći,
Poslije posljednjeg pijanoga pića..
Slušam klauna
U mističnom htijenju sreće,
Mizernom 'niby-atawizmu'¹ -
Dok svijet mi se smije
Iz bezbroj odraza razbijena zrcala.
Slušam klauna -
Sebe samu.
Odavni Sokratov menonnizam
Me ušutkava iz Svemira.
Reci mi! Ti iz nepoznatog komada ogledala!
Tko si? I ja ću znati..
Dok slušam klauna.

1 pl. 'kvazi-atavizam'

POTRAGA ZA SMIJEHOM

Naš klaun je izlomljen,
Nos crven od plakanja,
Zubi se ne vide,
A sve to -
U ništavilo!
Naš klaun je star,
Popucale brazde šminke
Bijelog veteranizma duša
Što pokušavaju
Nadoknaditi djetinjstvo,
A sve to -
U ništavilo!
Naš je klaun baš kao i svačiji -
Točkast.
Razbarušen, kudrav
I crven.
I crven od ljubavi,
I ne često mamurnog smijeha...
A sve to..
U ništavilo.

JEDINA MOJA SEKO!²

Jedina moja, seko, oprosti mi!
Eden te grli, tmina ništavila!
Dana novog plam, iznova, otkrij mi!
Izreži nebo, poruši pravila.

Netaknuta si u novom svemiru,
A ja plaćući natrag zovem tvoj vijek!
Miris tvoj tražim u svome nemiru,
Oh, otišla si, otišla zauvijek!

Jaseni se svijaju, vjetar ludi,
Auti se vuku, kapi rominjaju,
Sve baš bez tebe, živi, raste, gnjili..

Eden te grli, ništavilo budi,
Krv i srce mi tebe pulsiraju.
Odnosena u ruke smrtnoj vili,

Jedina moja seko! Snivaj, snivaj.

2 Krunski sonet iz sonetnog vijenca

LISTIĆ I POTOČIĆ

Jedan je listić u potočić pao

i brzim tokom zaplivaao.

Potočić je sve brže jurio

pa je malom listiću glavu zagnjurio.

Odjednom je do slapića stigao,

koji je listića u vis digao.

Listić je pao na granu

i vratio se svome stanu –

u krošnju.. gdje miriše

na jesenske kiše.

PUTANJE SUNCA

III.

Trag iz svemira
Otapa ledeno tlo -
Muk zime nesta.

IX.

Sunčev zalazak:
Grad u ružičastome –
Posuđeni sklad.

VI.

Ples krijesnica
Zrcali sneni svemir -
Ivanjaska je noć.

XII.

Vrtutak svih želja
Posut po ulicama –
Božić u džepu.

SMRAD

Obećala je da će ovog petka obavezno izaći sa devojkama. Već je bilo osam sati i još je bila u kancelariji. Usmrđela se se-deći u istoj odeći ceo dan. Dugo nije bila sa muškarcem i bila je luda od želje.

Mesto je bilo bučno i mračno. Visoki mladić joj je ponudio piće. Imao je krupne tamne oči i predivan osmeh. Stisao se uz nju, njegove ruke su odjednom bile svud po njoj, a jezik u njoj. To mi treba, projurilo joj je kroz glavu. A zatim – nisam se istuširala, gaće su mi prljave, noge mi smrde. Odgurnula ga je i pobjegla kući.

Vikend je provela mrzeći sebe i priliku koju je propustila. Jovana joj je slala poruke o tome kako je Silvija otišla sa jednim „strava frajerom“. Maštala je o tim vrelim dlanovima dok se u kadi dugo i temeljno prala.

A u ponedjeljak se Silvija nije pojavila na poslu. Narednog dana je osvanula njegova slika u novinama: *Silovao, a potom udavio žrtvu koju je upoznao u diskoteci „Obelisk“.*

Osmejak joj se otrgao s ugla usana. Spašena sopstvenim smradom.

DEVOJKA

Stojim probuđena usred sunčanog dana.
Godine su se naslagale
kao lepo složene cepanice pod tremom.
Negde pri sredini je jedna grana,
što je nekad bila zelena. Na njoj piše 87.

Moja duša šapće:
kada bih mogla, kada bih samo mogla
sada i ovde da budem kraj nje,
nestale pod trideset gustih velova.

Devojka glatke kože i čvrste guze
koja u toplo prolećno veče ide u susret svom dragom.

Ona još ništa uradila nije, a može sve.
U njoj je probuđena žena. U njoj je seme vremena.
A vreme teče samo od sebe, ne treba mu ni pomoć ni trud.
Sve je u njoj, i sve će proklijati. I plodovi će sazreti.

Da mi je da opet budem ta.
Devojka koja je mogla sve.
Zdravo. Dobrodošla. Izvini.
Izvini mladosti moja što bejah lenja i malodušna.
Izvini mladosti moja što ne voleh sebe.
Izvini mladosti moja što izdadoh tebe.

OSTARIŠ

Ostariš, kada primetiš da je sunce poprimilo zagasite boje,
dok u tvom oku još slabašno titra zlato i ruj, tek nagoveštaj zore.
Ostariš, kada primetiš da se ogledala mute
i magle ih senke nekih minulih dana...
Kada grčevito čuvaš košulje, kapute,
tek neku bisera nisku, po kojoj se taloži prašine skrama...
Stvari onih ljudi, voljenih ljudi, kojih davno nema među nama.

Ostariš, a da to ni ne znaš.
Mlad mesec više neće biti tako mlad, nikada,
vitkog i oštrog cimetnog srpa.
I posiveće za tebe svi budući Aprili.
I letnji pljuskovi biće za tebe, samo po krovu nesnosna larma.
Ostariš, kada ti je duša puna, a prazna.

Ostariš, kada osetiš da ti neutešno fali zagrljaj dece,
njihovi musavi prstići toplo prepleteni oko tvoga vrata...
Dece, koja su odavno već svoji ljudi,
do juče trčkarali po travi bosu i pravili kolače od blata.

Ostariš kada si sam!
Kada uzaludno tražiš tu nečiju ruku,
da u toj šaci sklupčáš prste svoje...
Ostariš kada prestaneš da ljubiš, da se nadaš, da snivaš i maštaš.
I da se, poput deteta glasno smeješ.

DANAS TE NE VOLIM

Danas te ne volim.
Danas kapke u modro bojim.
Zubatom suncu pokazujem zube.
U sobu puštam oblake sure, da me ogrnu.
Da me zgreju.
Nižem inje u narukvice.
Dijademu od ledenica pravim.
I gledam u svoje ruke...
Ti nemoj daleko.
I nemoj dugo.
Danas te ne volim.

Al' ipak...
Pahulje sipam za tobom,
senku da ti zarobe za prag.
Da moraš po nju da se vratiš.
A ti nemoj u mrak.
I nemoj među ljude.
Tek malo pusti me da strepim.
Tek malo da zebem.
I da ćutim.
I požuri polako...
Danas te ne volim.

ROSA

Hvala ti za ovaj dan
što rujno pupi u lenjoj izmaglici još neumivene zore,
dok purpur rđu potire i grimiz sluti,
tek začetog sunca zlatne boje.

Srebro rose na temenu trava,
ne miluj toplim prstima jutra!
Privi je nežno u prvi hlad...
I ona žudi da se u sjaju svome prelije u novi dan.

Pokori zrake u najbliže krošnje
da ne usahne rose svetlucav čar.
U srebro rose mi ne diraj,
ne danas...

Krta su i lomna ogledala njena,
zorom se sunce u njima umiva.
Smiluj se, ne dopusti da ih u gordosti svojoj,
nehatom nežne ne polupa.

I živi roso, bar jedan dan
pod hladom krošnji, baš kako si snila.
Bleštavim sjajem postidi svet!
I ne pitaj, nikada, koga sam i zašto za nemoguće molila.

LJUBITELJICA ŽIVOTA

U svijetu sumornom
ona u oči ne gleda.
Hoda iza tragova drugih,
vođena već gotovim crtežom.
Samo stvori se stega
na sjetu djetinstva, sjećanja prvih,
neiskvareno srce što sanja u javi.
Otpalo joj beskorisno perje sa krila
i razvile se ruke za grabljenje.
Poslušno je odrasla, kažu stari
nije bitan osjet, već ono što se ima.
Ali takav život ima kratko trajanje.
U snažnom skoku ona osjeti
želju za životom, dugo maštanu.
A hladna voda zamrznu je.
Šteta je, izgubljenu mladost vidjeti.
Ljudi će joj dodijeliti dušu, od vrlina satkanu.
Ali vrijeme za nju stade, nestala je.

MARLBORO

Velikog grada se veliki problemi tiču,
a u velikom gradu malih umova milijun.
Unutar je svaki čovjek mali grad,
okolina ga prosto ne zanima,
on svoj život ima.
Svako rodi sebi po dijete
koje se voli više od svega,
ali se ponekad opsuje
jer je neki oblik tega.
Već će se vratiti rata kredita,
sreća je, ovaj mjesec reprezentacija igra.
Zastava u vis i šljiva ispod oka,
ti se sine školuj za posao kojeg nema.
„U naše vrijeme bilo je bolje.“
Bilo i posla i para,
a za ovo sad, evo ima kutija cigara.

ПЕСНИК

Зашто ме никада није волео песник?
Како би тај знао да ме пише и пева...
Како би тек знао да ме рецитује!
Ех, зашто ме никада није волео песник?!
Ткао би моју душу кроз речи,
провлачио би ме кроз танане размаке,
писао би ме између редова...
И знам да бих знала да прочитам све.
И оно написао и оно што је прећутао.
Знала бих да читам белину која дели стихове,
знала бих значење празнине између слова...
Ух, зашто ме никада није волео песник...
Плакала бих његову тугу,
радовала бих се у његовој срећи.
Знала бих како дише
тај који би се усудио мени да пише.
Знала бих шта сања
онај коме су његова задовољства од мене мања.
Чула бих написане речи,
знала бих да ме зове
тај храбри песник и
дошла бих му у снове!

OPTUŽBA

Ti si falsifikator!
Falsifikovao si nežnost.
I huligan si!
Razbio si mi dušu.

Pljačkašu!
Gde su mi snovi?
Sve si pokrao!
Tvoji su i stihovi ovi!

Ma, ti si ubica!
Ubio si sva maštanja.
A sad si optuženik.
Nema praštanja.

Optužujem te!
Za navedeno i nedorečeno!

Krivac si, a bićeš i hapšenik.
I kažnjenik.

Kazniću te.
Ljubavlju.

TUGA

Ima li boje tuga?
Siva je – nije duga.

Počinje od crne – završava crnom.
Počinje razložno – traje bezrazložno.
Prožima se sivo,

Tamniji je drugi nivo.

Nema boje tuga
Nijansira siva, dominira crna.
Ne postoji druga!

Ne daje spektar,
Ne meri je hektar.

Razleva se okolo – razleva se oholo!

Tuga nema boje,
Boje joj ne stoje.

Sivocrno svlači, crnije oblači.

KRUG

Kroz veo sumraka hladnoga grada
stare ruke i mudra čela hrle prema kontejnerima
obespravljani, poniženi,
podbuhlih očiju mijenjaju boce za goli život.

Jutro bez dostojanstva na svakom uglu. Traže se: novac,
cigarete, hrana.

Starica prebire sitniš za ručak siromaha,
čvrsto stisnut u vlažnoj šaci
sa stidom u oku broji dane - bijedu u trajanju.

Tramvaji donose galeriju bestidnih:
umirovljene branitelje s kartonskim natpisima,
samohrane majke s otvorenim dlanovima
i izgladnjele Rome velikih očiju.
Kroz lišće obloženo smogom guram kroz grad,
a močvara propasti
vreba me duž Savsku. Sumanuto žurim s neopranih ulica
progone me očajni pogledi i prazne ruke.

Glavni trg zauzeli su
najprobitičniji grabežljivci.
neizdržljivost je nepodnošljiva dok skrivam se
u najbližem haustoru s prvim mrakom
krug se zatvara i poniženi
starci kreću u noć.

SUTON ZANOSA

Po sobi svuda su otisci prstiju tvojih;
na snenim tipkama bakinog starog klavira,
na čaši vina pred ples razbludjelih nemira,
po gramofonskim pločama kojima te zamalo osvojih.

U okusu večeri običavali su preplaviti mi vrat,
a struk obljubiti muzikom plesnoga zanosa.
I svijećnjak titrao tad bi u ritmu razbuđenog Erosa
dok gubismo se u mirisnom ulju ne znajući - u nepovrat.

Na mojem tijelu odavno ne stanuju više.
U ritmu nijemih nota nepoznati ih izbriše.
Dok glasovir stari guše dosada i nemoć

na došljaka s gnušanjem saveznici tvoji vrebaju,
u nevjerici prijete, odasvud sumorno gledaju.
Uz jeftino vino monotona protječe noć.

VUKOVI

Kad su ti prijetili okovi
kad su te ganjali vukovi,
kasom dao si se u bijeg
kroz visoki snijeg.

Lebdio si mirisom borova
i nisi uzmicao od korova;
sljedbenika izmišljenih dogmi
koji lijepe etikete stigmi.

Čopor je dobjesnio duž bjeline
oštrih zuba i guste sline;
snijeg je poprimio latice maka.
U krivu ste - nije bilo uzmake!

OGLAS

“Izdaje se ili prodaje kuća, vrlo povoljno. Na kraju grada. Tri sobe, kupailo, kuhinja, terasa. Veliko dvorište. Kuća je prazna”.

Prazna kuća ne postoji. Postoji kuća bez nameštaja. Ali, prazna... Nikako. Svaka prostorija, svaki ćošak, svaki milimetar te kuće je, prijatelju moj, pun; ma, prepun sećanja. Možda je neko tu dobio dete. Možda je neko tu napravio prve korake, popio prvu kafu, prvi put ogrebao kolena kao dete, možda je neko tu prvi put pogledao omiljeni film. Čuo omiljenu pesmu. Plesao, plakao, radovao se, smejao i patio. Nekada je u tišini noći razmišljao o problemima, nalazio rešenja, a nekada mirno spavao i sanjao najlepše sne. Zidovi pamte. Ne, družo. Ni jedna kuća nije prazna.

ТРЕПЕРИ ДУША

Трепери душа а срце се грчи,
пламење слутње жаре и пале,
шапућу шкољке у дубини мора,
муче се да би одговор ми дале...

Да лудо вољех то сви ми кажу,
као Бог сунце небо и кише,
искрено јако из дубине душе,
све друго нека вријеме избрише...

И ту се изгубих нестаде ми даха,
и чеках од тебе љубав исту,
а ти вјешто трепере у мени,
и уби љубав искрену и чисту...

Са усана ти пијак и пелин и мед,
осјетих са тобом и срећу и тугу,
а ти си и ако вољех те лудо,
имао негдје неку љубав другу...

НЕДЕЉА

Кажу књиге старе, а и календари:
Недеља је светац најсветијег лица,
кад не би требало да раде кантари,
и нема милети на лице вештица.

Јутро јој освиће звуком светих звона,
и врши се служба: Свете Летургије,
кô да се спустила с неба васиона,
да кроз душе људске буде све светлије.

Недељом су преци наши од старине,
јутрили јутром светих манастира,
ктели се верношћу у свете завете,
молили се Богу да их зло не дира!

Најлепше недеље јесу у априлу,
када се недељно и сунце одмара,
када би све хтело да му је у крилу,
ближе дамарима срцаног му жара.

Априлске недеље цветне – светолике,
памтим од рођења да су биле рујне,
Христом су, Вечитим, у себи велике,
у срцима нашим и шапатам чујне!...

ЗНА ДОМАЋИЦА ШТА РАДИ

– Сједио Јоле са зетом Вукманом Огњановићем у кухину поред ватре – прича баба Илинка – и разговараху о Црној Гори, о поштењу и јунаштву. Ја помузох краве и однесох каблић поред њиг да ми га причувају док нешто друго смирим. Док су они причали, дође пашче и стаде да лоче варенику. Чујем ја Вукман виче Јолу да оћера штене, а Јоле ће:

– Нека га, Вукмане, зна домаћица шта ради!

Ја потрчи вичући:

– Вукмане! Вукмане! Јоле! Е, наусеченије! Што то пашче не мршнете, но га пуштисте да лоче варенику?! – а они ни да мрдну!

Другом приликом, ставила ја котлић са вареником да се вари. Поред ватре сједе Јоле и Вукман. Вареника узаврела и пјена стала да кипи по огњишту, а Вукман, по обичају, зове Јола:

– Јоле, Јоле, склони ту варенику! – а Јоле ће:

– Нека га Вукмане, зна домаћица шта ради!

– Е, наусеченије га ја варила поред вас!

KOCKAR

Ime mi je Nevolja, a po zanimanju sam kockar. Moje kockanje nije klasično kockanje za novac. Zbog sklonosti za rizikom, adrenalinom i pustolovinom, gotovo svakodnevno poigravam se svojim životom.

Iako volim miran život, ponekad se uvlačim u gomilu nevolja i problema da mi ne bude dosadno. Pritom riskiram glavu, vodim borbe s vjetrenjačama i spreman sam za nove izazove.

Život je poput partije šaha u kojoj jedna odluka može promijeniti tijek igre, otvarajući pobjedu ili poraz, sve ili ništa. Obožavam neizvjesnost i uvijek ću prihvatiti borbu s nepoznatim protivnikom. Ako ponekad izgubim, neću odustati od borbe jer ću zahvaljujući stečenom iskustvu biti sposoban započeti još veće i opasnije bitke.

Na kraju će ostati samo jedan pobjednik. Kocka je bačena.

МОЈЕ ДУГЕ НЕМА ВИШЕ

Кад се сетим мој голубе
Наших стаза, наших снова
Све бих дала да те вратим
Да доживим све изнова

На мом небу ти си био
Као дуга после кише
Облаци те заклонише
Моје дуге нема више.

Слушали смо пој славуја
Певао је за нас двоје
Снивали смо, срећу плели
Топле беху усне твоје

Поклони ми макар ноћи
Део среће, наше снове
Да славуја опет чујем
То те стара љубав зове.

ЗАШТО СЕ ГЛЕДАМО

Очи нам гледају сунце
И твоје и моје
Мисли нам ткају седеф
Само за нас двоје

Кад причаш као да себе чујем
Искрено, нисам те очекивао
Ипак, нисам за твој одлазак
Јер сам те данима снивао

Остани у моме животу
Не волим успомене
Задовољан сам са мало сунца
И киша понекад утешу мене

Тишина у твојем оку
У мени одсјај радовања
Кад прођеш поред мене
Облак се са сунца склања.

УПОЗОРЕЊЕ ЈЕДНОМ ДЕДИ

Један деда Јова у Лозници живи
Унука Јована са правом га криви
Стално јој задаје којекакве бриге
Исекô јој нове корице од књиге

Ту негде скоро десила се штета
Због тамо некаквих путних етикета
Једној доброј књизи запржио чорбу
Да би своме брату означио торбу

Књигу на енглеском послала јој Маја
Па је Јована баш тужна до краја
Сви је редом моле да опрости деди
Ал' она је тврда ту ништа не вреди

Због тог догађаја цело јавно мњење
Од њенога деде тражи извињење
И нек му је јасно, ако га ко пита
Књига зато служи да је неко чита

Да би опет ствари све биле у реду
Сви скупа молимо Јованиног деду
Да се истог часа он по џепу лупи
И унуци својој нову књигу купи.

ПЧЕЛА

Лежим на плажи и сунчам се. Море се таласа и таласи допиру скоро до мојих ногу. Посматрам их и размишљам о снази коју та вода има да удара о обале широм планете. И једног тренутка спазих пчелу. Као да је изашла из таласа. Није летела, полако се кретала по песковитој обали. Застајала је и својом рилом и ножицама као да је сакупљала нешто са песка. Када наиђе на каменчић, попне се на њега, а онда га својим пипаљкама испита са свих страна, потом прелази на други, па на песак. Испитивање, истраживање подуго траје. Полако осваја терен и приближава се мени који лежим на пешкиру. Али не, као да осећа да је ту опасност, обилази око мене не престајући са својом истраживачком мисијом. Ни једног тренутка није полетела, тих десетак минута, ходала је и скакала са каменчића на каменчић. И тако, још дуго сам је пратио погледом. Ништа се није мењало у њеном понашању. Тек када се удаљила скоро метар од мене, полетела је у свој свет.

ОВА НАША СРБИЈА

Срце Србије усред Балкана куца,
Ту смо се родили и волимо је,
Јутром јој редовно поклањамо жеље
Да нам сваког дана цвета, молимо је.

Била нам и остала једина нада
И једино светло на крају тунела,
Потомцима својим увек верна била
Непрестано спремна за велика дела.

А одбрана њена наша обавеза,
Прва и последња, и заувек биће,
Ој Србијо, у Теби ко се родио
За њих си ти понос и Тобом се диче.

Радују се Теби и напретку Твоме
И желе да и даље шуми Шумадија,
Да је сваког дана већег берићета,
Онда ћеш им бити дража и милија.

Да Морава тече плодним Поморављем,
Да је Сава река здружених народа
И да их Дрина никада не раздваја
А да Космет заувек матици припада.

И да лепа наша плодна Војводина
Буде срећна земља за сваког паора
Доноси му радост, срећу сваког дана
Да се земља тресе од песме и игара.

Једна „Ђуприја“
Вину нас до небеса.
Иво Андрић

...

Превише касно
Заблистала лепа Ленка.
Еј, Лазо туго!

...

Бранко Миљковић,
Док је узалуд будио
Они нису спавали.

...

„Дервишем“ Меша
Осветла образ Босни.
Вечита љубав.

ТИШИНА

Волим тишину
Када се све умири
А она чврсто окује град
У дубоком сну.
Тада се улице укипе
Дрвеће заустави гране и лишће
Да дишу.

Онда,
Прошетам улицама града
Не говорећи ништа,
Завирим у све жељене кутке.
И док се нижу безгласни кораци
Мисли лутају свемиром.

Тишина ме окрепљује.,
Даје ми неку нову снагу,
Подстиче на размишљање.
Могу да хватам мисли у лету,
Па да стихови заседну
У своје удобне фотеље-строфе
И уобличи песму тишине.

ДА НИСИ ОТИШЛА

Да онда ниси отишла,
Цвеће би мирисало заносним мирисима
Мириси би освајали сва људска срца
И сви би људи били срећнији.

Да ниси онда отишла,
Дани би били испуњени срећом
Срећа би блистала са људских лица
А срца би им била испуњена задовољством.

Да ниси отишла онда,
Ноћи би биле испуњене дружењима
Са свима онима који су нам били драги,
А ведрина би избијала из сваког од нас.

Онда да ниси отишла,
Парк у центру града био би састајалиште
Свих оних који су умели да воле,
А сјај са лица ведрио је небо.

Ех, да ниси онда отишла,
Свили бисмо наше породично гнездо
Док би деца испуњавала смехом и игром
Сваки кутак нашег боравишта.

Да, да ниси онда отишла
Било би све другачије
Било би све природније
Било би све животније.
Само да ниси онда отишла.

Војислав Трумџић

- Сабрали смо све наше успехе. Позитивна нула.
- Далеко ће догурати, стално се извињава.
- Баш смо транспарентни. Мало-мало па носимо неке транспаренте.
- Сви смо се радовали када је дошао. Али када је тек отишао!
- Времена се мењају, али батине остају исте.
- Без кворума у глави, нема ни афоризама.
- Докле ће поштење бити мисаона именица?
- Радујемо се новој власти јер смо остали без жаока.
- Извините, али празна рука се никада не љуби!
- Бљесак у подземљу. Судариле се две усијане главе.
- Пружио сам му шансу. Дао сам му празан пиштољ.
- Опет ће гласање. Ја ћу своје обећање унуцима испунити.
- Колико је он био гласан – у ћутању!
- Рођен у знаку јарца обрстио је многа предузећа.
- Захваљујући нашим изабраницама стигли смо до дна.
- Све су нам владе лоше. Једино је ова најгора.
- Пусти га да живи када је већ умро.
- Заштићени сведоци могу комотно – да лажу.
- Хтео сам да купим диплому. Нисам имао пара за ПДВ.
- Свом најбољем пријатељу купио сам кошуљу. Везује се позади.
- Не, ми не можемо пасти. Ми смо на дну.

УЛИЦА ДЕТИЊСТВА

Зашто си ми сада тако далеко
Улицо моја преко седам гора,
Да ли и тебе као и мене
Муче непребол и велика мора.

Зашто те је белосветски заштитник
Отео од нас и поклонιο њима,
А била си нам све: и отац, и мајка,
У срцу, на јави и у сновима.

Била си наша улица детињства,
Улица првих корака и слобода
Где смо за крпењачом јурили ваздан,
А из нас зној текао као вода.

Ти тренуци одавно су прошли,
Године су многе остале за нама,
Улицо љубави сећање на тебе
Живеће у најлепшим успоменама.

Зато опростите знани и незнани,
Ако ми се у оку и суза јави,
Тешко је када се изгуби најдраже,
То никада не може да се заборави.

ЉУБАВ У МУЗЕЈУ

Кажи, док те кораци краду,
који ветар највишу ноту оргуља
небеских подржи у паду.

Кажи осећање које је било јаче
од оног што нас у музеје међу
амфоре одведе да у нама плаче.

Нису ли се то нимфе наљутиле,
источиле љубав, нектар божански,
и крај наш накако наслутиле?

У истеклом времену просуло се
крај амфора бисерно што је било,
и у сјајну се шкољку претворило.

ПАХУЉИЦЕ

Радознале пахуљице
Лепршале нежне, беле,
Зачуђено једно лице
Дотакнути само хтеле.

Спустиле се на врх носа,
Заплесале тако вешто,
Побелела цела коса;
Капут, капа и још нешто.

За час тили не мож` знати
Кога тако затрпаше,
Баку, деку ил` унука,
За погодит` права мука!

Mirjana Đapo

- Da im nisu tako teške teme, bili bi mnogo lakši kao ljudi.
- Za neke poljoprivredne kulture se zakasnilo, a druge “kulture” teško se primaju na našem tlu.
- Ne vucite za jezik onog kome ste pričali na uvce i otvarali oči. Taj zna više od vas.
- Bili su srećni i zaljubljeni - on u njeno telo, ona u njegov novčanik.
- Ne smeta bračnoj drugarici što on u njoj ne vidi ženu, već što stalno traži majku.
- Pre braka su se pogledom razumeli. Kasnije nisu mogli očima da se vide.
- Nije problem uvući se u haljinu od pre deset godina. Pokušaj se u njoj osećati isto.
- O ukusima ne treba raspravljati, a raspravlja se. O neukusu bi trebalo, a svi čute.
- Obećana zemlja je ona u kojoj niko ne mora ništa da ti obećava.
- Nije teško steći prijatelja preko noći - hajde sačuvaj ga i po danu.
- Da bi se razumeli ljudi moraju imati mnogo više srca nego razuma.
- Mi smo narod sa “bogatom” zaostavštinom. Ostavićemo potomcima silne dugove i nerešene račune.
- Nije teško nositi se sa problemima već sa problematičnim ljudima.
- U zemlji bezakonja zakoni se menjaju svaki čas.
- Progledali bi nam kroz prste, ali mi uvek napravimo šipak.
- Verbalni konflikt nastaje kao posledica viška reči i manjka pameti.
- Ujedali su i mene psi, ali samo od ljudi dobijem besnilo.
- Nismo mi mali kao narod - sitni smo kao ljudi.
- Imali smo svetliju istoriju. Poslali smo je u legendu.
- Kažu da je za ljubav potrebno najmanje dvoje. Naši političari to demantuju - sami sebi su dovoljni.
- Mitu bismo stali na kraj kada bi znali gde mu je početak.

NAJBOLNIJA PESMA

Rasplešću noćas te čudesne mreže
što zamamne reči ispletoše same.
Progledaću, znaću ko napravi vreže
o koje se spleše talasi osame.

Razgrnuću magle i pronaći dugu
što beskrajno čista želje moje hrani
kad predivnim sjajem leči moju tugu
naći utočište, uteći obmani.

I neću da slušam tu beskrajnu česmu
žuborom što svojim hoće da svedoči.
Pokloniću sebi najbolniju pesmu
ustreptalo srce gde snove ne toči.

Emina Vildić

Ponoćni vjetar. Dodir.
Kрила.
Leptira

Odraz. Nose vjetrovi
da se ne bi stopio sa zanosom
i preplavio samog sebe.

Cvat trešnje.
Oko ne vidi izvor mirisa
Samo njegovu sjenu. U podne.

Sunce i zora.
Rijeka plače.
A šta drugo!?

NEKO DRUGI

Kad jelen gubi rogove
doći ću,
s hladnim povjetarcem, rukama svježine.
U magli, boravim,
ti osjećaš ali ne vidiš.
Krišom po šumama koračam,
Nosim plodove što sama posijah
a tvojih nema!?
Ti ne znaš uzgajati
nego slamati i krasti.
Bol me oslijepila i strahujem
što idem drugom,
okitio me vlastitim cvijećem u zimi
kad jelen gubi rodove.

VIR

I danas te prati savjest
kao sjena,
misliš nema je više
samo zbog noći,
jutrom ti spremi
svjež mirišljavi hljeb
i
nahrani za dan.

CRNO-BELA LJUBAV

Tiho sam se ušunjao u praznu koncertnu salu. Zanesena pijanistkinja uvežbavala je svoj komad, beskrajno ponavljajući isti stav, ne primećujući skrivenog lopova koji je krao njenu muziku. Međutim, baš kada sam krenuo da smestim svoju koščatu zadnjicu, koja nikada nije mogla da izdrži koncert do kraja, negde u poslednji red, spazio sam u uglu stari, razlupani pijanino koji se stidljivo krio u mraku, tražeći još samo jednu, poslednju šansu. Njegove okrnjene, zaboravljene dirke kao da su vapile: "Ali ja sam ovde, ovde sam!!!" Gledao sam ga neko vreme, postajao je sve jasniji u mojim sećanjima. Zapravo, uzdrhtao sam na taj prizor. Jer onda... onda sam pomislio koliko me podseća na tebe. I tek tako, shvatih da je taj jadni pijanino nešto najlepše što sam ikada video. Usamljen i stidljiv, dalek, senka svega raskošnog. Shvatih da jednostavno želim da spustim prste na njegovu raštimovanu dušu i da, zatvorenih očiju, odsviram onu tvoju pesmu. Onu jednostavnu, koja možda, tek onako usput, opisuje tvoje tople oči. I to blede, rasparčano sećanje. Taj nečujni uzdah. To smešno maštanje. Tu večnost.

СЛИКА МИЛОГ ЛИКА

Ноћас не могу да заспим,
живци трепере,
мрачне сенке
надвијају се нада мнош.
Мисли црне, опомињу.
Плашим се. Стрепим.
Не спавам.
Борим се и налазим светло
у тами: твоју слику.
Видим твоје питоме очи,
питама се спавам ли у њима?
Видим твој нос и мислим
недостаје ли му мој мирис?
Приметим твоје лепе уши.
Размишљама: ослушкују ли мој глас?
Твоје усне, чезну ли за мојима?
Гледам твој врат и питама се:
прижељкује ли моје руке?
Твоје мило лице учинило је
да се све сенке и
лоше мисли расплину,
да срећна, са осмехом
у углу усана, утонем у сан....

DJEVOJČICA SA ŠIBICAMA

U duši sam još uvijek
Ona djevojčica sa šibicama
O kojoj ste čitali davno
Još nisam uspjela upaliti svijetlo
I živim i dalje paleći šibice
A one neće da gore
Jer je mnogo blata i paljevine
Pa nema zraka
Da se plavičasti plamen rodi
I što više svijetla želim
Ono se više gasi
U mutnoj životnoj vodi.

SUTRA JE PRAZNIK

Sutra je praznik
Oca više nema
Ni sahat stari
Ne odbrojava sate
A kandilo više u modi nije
Samo plamen svijeće
U čošku se vije.
Od čibuka i dima što se koluta
Ostala je samo uspomena
Potomka što po svijetu luta
I toplo sjećanje
na stara vremena.
U kutu gdje bješe sahat stari
Slika Mostara u mraku svjetluca
Niko od prijatelja radost da podari
A praznik je, srce jače kuca.

NA RAMENU MI SANJAŠ

Noćne svjetiljke, na stolu čaj
Jedno uz drugo, u svijetu svom
Pitam se i zamišljam kakav je raj
Kad je ovako u zagrljaju tvom.

Vidim život u snenim očima
Kosu mi sa lica sklanjaš
I kao da nisi spavao noćima
Na ramenu mome sanjaš.

Život, radost i ljubav sniješ
Naše sklonište i pet kvadrata
Srcem mi se noćas smiješ
Ruke stavljaš oko vrata.

Kao veselo dijete, jako me grliš
Blizu sam nebu, blizu srcu tvom
Našim snovima siguran hrliš
I budan sanjaš na ramenu mom.

PAUK

U mojoj sobi, živi jedan pauk
A on ima hobi, biti pravi bauk.

Talentovan pravo, a jako je mali
Ma pravi đavo, uh, kad bi znali.

Taj se ničeg ne plaši, i nije mu žao
Da me stalno straši, taj mali đavo.

Iako sam mu poklonio dio sobe svoje
On baš mrežu raširio tu na knjige moje.

I onda mami nije jasno, što učiti ne mogu
A kako ću ovako kasno, dati njemu nogu.

Gdje će onda jadan, još više ću se bojati
Kad onako bez kuće i gladan, počne meni brojati.

ЧЕКАЈ ЗВЕЗДУ

Стани ного, даље ићи нећу!
Стани куд си корак убрзала?
На том путу нема знак за срећу,
Нема цвета којег бих убрала,
Да у недра заденем га бела,
Крај дуката што сам наменила
Оном ко ми с неба звезде скине.

Срце стани, залуд лупаш јако,
Слатке речи нису увек трајне,
Уста зборе а не мисле тако,
У очима скривене му тајне.
А теби се речи осладиле
Па ти свака убрзава било,
Чекај срце, не троши се лако,
Звезду своју, чекај своје мило.

ЈАЗ

Откуд ти? Теби сам се најмање надала. Молим? Не чујем те. Реци још једном.

Аааа, натерло те срце да ми душу отвориш. Не вреди, далеко си, не чујем те баш најбоље.

А јаз међу нама је толико дубок да ни ти ни ја не можемо да га пређемо. Ти на својој обали, ја на својој. Гледамо се... назиремо се.

Остани ти на својој обали, ма није важно што те не чујем. Не боле мене више ни године ни преваре, највише ме боли нада што у мени умире. Оног момента кад чаробни штапић пукне на двоје, тад чаролија нестане. Остане само ништа од онолико свега и тад све наопако крене, а реч опрости се не изговара лако.

Враћах се ја често на обалу у нади да ће се јаз смањити, па чак сам и веровала да га и није било, да сам га ја измислила.

Дођем тако, кад оно јаз ту. Долазих-одлазих, и све тако док нада не умре у мени, док не паде снег а ја са првим мразем нас заледила.

То што је тебе срце натерало да ми душу отвориш, то је само зато да своја леђа олакшаш да би могао да кренеш даље.

Извини, ја не желим да те чујем. Добро је то тако како је... свако на својој обали, и молим те немој да ми квараш пролеће.

ВИНО, ИСТИНА, ПОЕЗИЈА

Немој ноћас да реметиш кишу,
Што прашину са плочника спира,
Летње капи песму једну пишу
Док ветар лагано мелодију свира.

Та се песма не крије у мени
Речи ћуте скривене у вину,
Ја их никад написао не бих,
Вино ће за мене писати ИСТИНУ.

Истина је да те само сневам,
Жудим, чезнем, лик ме твој опија,
Не могу ја теби песму да испевам
Јер ми се у вину скрила ПОЕЗИЈА.

НЕ ПРАВИ СЕ ЕНГЛЕЗ

Особина то је лоша,
кад се неко прави тоша,
као да си цар ил' кнез,
кажу да си кô Енглез.

Кад у школи не знаш знање,
када тражиш подпитање,
бео си кô бели слез,
понашаш се кô Енглез.

Кад у кући скривиш нешто,
извлачиш се врло вешто,
мами везеш ситан вез,
и тада си Ти Енглез.

Сазнао сам преко везе
да „прелазиш“ у Кинезе,
јер сви кажу да пекмезе
не примају у Енглезе.

БАКА И УНУК

Седи унук код баке
И упорно гледа
Како једе пршуте
А унуку не да.

Како бака једе
Он жваће на празно,
Хтео би да проба
И он јело разно.

Сажали се бака
Јер је срца мека,
Те му мало пршуте
Даде место млека.

Пробао је пршуту,
Јако му се свидела.
Ал' добисмо грдњу,
Мама нас је видела.

СВЕ ЈА ТО ОСЕТИМ

Осетим твоју
Непроливену сузу
У оку.

У осмеху твом
Осетим тугу
Дубоку.

Тишину твоју
Што гласом очаја
Одзвања.

Вапај за помоћ
И без твог
Позивања.

Све ја то осетим!

И уздам се
Једино у
Бога.

Да мора на крају
Бити добро
После свега тога.

БАНАТ И ЛИКА

Дуго већ живим
У банатској равници
Ал' ме мисли често
Врате мојој Лици.

Када се само сетим
Оних наших брда,
Обузме ме нека
Носталгија, туга.

Војводино драга
Опрости ми ти
Што ми срце често
За Ликом вилени.

И Банат и Лика
Драги су мени
Банат ми уточиште
У Лици ми корени.

JEDINA LJUBAVI MOJA

Možda će doći drugi posle tebe,
ali oni će biti samo prolazni,
jer za mene ti si jedini,
ti mi značiš sve.

Ti si mi bio prvi,
ti si mi otvorio vrata ljubavi
i poveo me na taj put
u svet ljubavi i sreće,
tuge i bola,
gde se u ljubavi sve deli na pola.

U noći punoj zvezda bila sam tvoja,
jer te ludo volim
i verujem u tebe, ljubavi moja.

Možda će drugi doći posle tebe,
ali će biti samo kopija tvoja,
niko neće moći da mi zameni tebe,
zauvek ćeš biti jedina ljubav moja.

Samo za mog Rašu...

DANI I GODINE

Nižu se minuti
kao biseri u sate,
sati u dane,
dani u mesece
a meseci u godine.
Naniza se puno bisera.
Ostarismo a ne ostvarismo
sve snove.
Dani i sati jedni na druge liče
a godine jos više.
Pitam se, može li nešto
iz života da se izbriše?
Ne, ne može.
Sve proživljeno ostaje
da se pokolenjima priča
da nas spominju i pamte
kada sećanja na prošle dane vrate.

TRAG

Fijuče vetar i lomi grane,
a mi se
jedno drugom radujemo
i u ove jesenje dane.
Doneli nam zlatne boje,
prosuli ih po stazama
koje vode sve do stote.
Radujem se tebi
i hvala ti za sve lepote.

Noćas se mesec stidno
probi kroz oblake
i obasja naše sokake.
Kada njima ne budemo
šetali mi,
ostaće trag naše ljubavi.

Pogled sa litice

Sve boje zime

OČI BOJE BADEMA

Ne gledaj me tim očima boje badema
jer mogla bih ti pričati o čoveku
sa istim takvim očima.
Nosih cipele litalice kad ga sretoh.
Njegove oči boje badema sam tad videla
I zavolela.
Njegov blag pogled i osmeh mi je
podario cipele plesalice i
sreću nacrtao na moje lice.
Ne gledaj me tim očima
kô što su njegove
jer mogla bih ti odati sve svoje tajne
kô što sam njemu.
Mogla bih ti pričati danima
o našoj ljubavi,
a ti to ne bi razumeo.
Zato ne gledaj me tim očima boje badema
i ne trudi se oko mene,
jer ja opet nosim cipele litalice
i nikad neću moći ljubiti tvoje
kao što ljubih njegovo lice.

Fantazija

*Moja
violina*

NE PRODAJ SE

Ne prodaj se za šaku zlatnih reči
jer danas ne vredi ona da
Zlatna reč i gvozdена vrata otvara.
Đavo je tu umešao prste
i poslao izaslanike da te kupe
za šaku zlatnih reči.
Ne prodaj se,
jer isto kao što bacaju
lovorike pred tebe
ubrzo će te razapeti na krst srama
i bacati kamenice stvorene
od ružnih reči.
Nećeš verovati šta čuješ
kad zagrme pogrde, osude i laži
jer oni tako sada žele.
Više nisi nikome potreban i vredan.
Od najboljeg postaćeš najgori,
od čoveka postaćeš nečovek.
Gaziće te i pljuvati na svakom koraku,
jer đavo je tu umešao prste.
Zato ne prodaj se za šaku zlatnih reči
jer surovo je vreme i iskrenosti nema.
Samo laž, pohlepa i zavist vlada,
jer đavo je tu umešao prste
i čovek je danas samo Bogu vredan.
Zato ne prodaj se...

TI SI ŽENA KOJU VOLIM

Sa tobom su mila moja
Sve radosti i sve tuge
Sva proleća i sva leta
Sve svetlosti i sve dūge

Sa tobom su srećo moja
Moja duša srce vene
Svi putevi stranputice
Sve godišnje smene

Sa tobom je vreme moje
Od mladosti pa do kraja
Tebe volim kao život
Sa tobom me ljubav spaja

Ljubav što me osvojila
Svaki damar ispunila
Sve što imam tebi dajem
Od tebe ja ne odustajem

Ti si žena koju volim
Koji čekam srcem želim
I tebi ću dušo moja
Ceo život da posvetim

GODIŠNJA DOBA

Proleće stiže u martu
kada prvi cvetovi cvatu,
i kad je priroda i sve njeno
u zeleno ruho odeveno.

Leto sleti sa jakim suncem,
školskim raspustom i svicem,
putuju ljudi u rodni kraj,
zato je leto baš pravi raj.

Jesen se spusti sa puno voća,
žutog lišća, kiše i roda
i kao uvek, tako i sad,
deca u školu, odrasli na rad.

Zima donosi mraz i sneg,
uvodi u prirodu novi red,
uz puno igre, grudvanja, skijanja
rado se čekaju jutarnja svitanja.

TRAVKA

Dvorište puno zelene trave,
bog zna koliko je sa svake strane,
u toj beskonačnosti jednu gledam,
travku zelenu i njoj se predam.

Šta je jedna travka među njima,
i mi pojedinačno među svima,
zašto brige i nezadovoljstava,
sve u prirodi ima ista svojstva!

Sve se rađa, živi, stari i odlazi
i ljudska bića idu po toj stazi,
humano živeti vrhunac je svega,
zadovoljan biti i zahvalan treba.

Postati i ostati večni deo prirode
jer sve teče i odlazi poput vode,
postoji i prolazi kao travka zelena
iste sudbine u trajnosti vremena.

RODNO MESTO

Ima jedna tačka
na zemljinoj kugli
kojoj se oduvek
vraćaju svi ljudi.

Ta jedina tačka
to je rodno mesto,
ono nas privlači
stalno, snažno, često.

Naše rodno mesto,
za nas centar sveta,
toplo nas prigrli
i s osmehom sreta.

Tu smo svet ugledali
i majčine reči čuli,
tu smo školu započeli
i u život otisnuli.

I bilo gde da živimo,
pa i dvorac da imamo,
našem rodnom mestu
nista nije ravno.

- Ко каже да смо сиромашни. Са оволико сиротиње не може се похвалити много држава.
- Ми имамо толико гладних да је просто дошло до презасићености.
- Што је више ових ошишаних до главе, времена су све чупавија.
- Док смо дизали два прста јели смо три пута. Како смо почели дизати три прста једемо једва једном.
- Остајте овдје. Никад није касно „запуцати“ у Европу.
- Србима је свеједно која је кућа, бијела или жута. Ми носимо црнину.
- Ми смо и петокраку разапели на крст. Плашим се да не васкрсне.
- Потковица је симбол среће за све осим за Србе. Или нам је пукла или нисмо добро потковани.
- Ми нисмо народ који измишља своје непријатеље. Ми смо креативан народ.
- Живот наш насушни креирају: бијела кућа, црни предсједник, сива економија, жути трговци, црвене беретке, плави шљемови и пинк телевизија.
- Срби се одричу шубаре и шајкаче. Све више их је са шеширом – испред себе.
- Како можемо бити голи и боси поред оволико страних униформи и чизама.
- Потрошачка корпа није никакво мјерило стандарда. Нама је мјера казан.
- Транзиција је прелазак из самопослуге у ланце.
- Која год струја да побиједи – народу не гине струјни удар.
- За улазак у ЕУ Европа нам је послала списак. Сад јој морамо све по списку.
- Чим почнемо да јој аплаудирамо историја нам се врати на „бис“.
- Син ми је генетски модификован производ. Исти комшија.

ЗЕМЉО ПРЕДАКА СЛАВНИХ

Знам да је тешко на раскршће кад дођеш,
сви путеви негдје воде
а и ти требаш негдје.
Стани и размисли.
Сјети се путева давних
Србију мајко, земљо предака славних.

И цар Душан Силни и сви прије њега
сербски жупани, кнежеви, владари
имали су раскршћа и дилеме своје
али су увијек успијевали изабрати пут,
сачувати српство и огњишта своја,
предака славних земљо Србију, мајко моја.

Јер не може бити ни кусур ни сића
земља Немањића, Карађорђевића и Обреновића
и не може бити земља лоша
која је дала Лазара и Милоша,
и колика год је, није мала
земља која је Теслу, Пупина и Миланковића дала.
Зато нам буди храбра и јака
Србију мајко, земљо славних предака.

Сад на том раскршћу што крочила си ногом
прекрсти се и помоли пред Богом,
трипут размисли па реци јер чиниш то дјеци
нек ти Господ подари мудрост и храброст
у име будућих и времена давних,
Србију мајко, земљо моја. Земљо предака славних.

ХОЋУ

*„И кад ови дани за свагда прохује,
и кад ојейи хтједнеш чуїи моје име,
хоћу да се оно у твом срцу чује
ко шаїаїи пољуйца и уздисај риме.“*
Јован Дучић: „Крај“

Ко никог до сада хоћу да те љубим
нек севају муње, громови, олује,
хоћу да ме има и кад ме не буде
и кад ови дани за свагда прохује.

Хоћу да те имам у сну и на јави
да утиснем печат: не заборави ме,
да сам увек с тобом и кад младост прође
и кад опет хтједнеш чути моје име.

Кад пред Богом будеш сводила рачуне
у тренутку кад се живот распакује,
хоћу да ми име у твојоку нађу
хоћу да се оно у твојоку срцу чује.

Кад душе нам утихну и живот згасне
и горе изнад дуге где нема зиме,
мог имена шапат хоћу да се чује
ко шапат пољупца и уздисај риме.

МРАК

Данас на часу Српског језика
учитељ рече гласом строгим
да за домаћи рад сваки ђак
напише причу или пјесму
на необичну тему МРАК.

Одрадили ђаци тему
осим Мише, сви од реда,
кад почели да читају и
да кроз разред учо шета,
Мишо ћути у под гледа.

Кад је крај клупе застао уча,
Мишо је, значи, дошао на ред
устаде Мишо истог трена:
"Ја нисам обрадио тему",
проциједи кроз зубе погледа снена.

"Шта се дешава друже Мишо
па ниси урадио домаћи рад
ниса ти тако лош ђак».
"Нисам могао учитељу,
пао ми на очи мрки мрак».

И док је због мрклог мрака
добрио аплауз од ђака
и док су му се смијали
и учитељ и дјеца,
у дневник Мишо доби кеца.

LJUBAV

U vrelo me zuba škrjuta i plača
Sa žilišta, čedna i blažena, skube
I u otih, avetna, ivicama mača
Odgurnu jer moja njedra Tebe ljube.

Odgrizak njedrogriz njezini ne marim
Sudba prijeka ište snove mi do neba
I što dalje uzme, sve joj blagodarim
Kamen neka baca, ja tutnem joj hljeba.

Kanda mi maćeha životna mi rana
Prkos nek' je golem al' Ljubav je jača
Naksjutra il' juče, ili za vijek dana
Stopalo će isto Tebi da korača.

JEDNOSTAVNO LJUBAV

Prve riječi smo prešutjeli,
u tišini dvaju srca,
poljupci su umjesto nas govorili.

Razum smo izgubili,
u buci dvaju srca,
Svetu vezu smo stvorili.

Ljubavnici dobro znaju,
da samo u tišini,
srca se daju.

A tko u buci um pogubi,
ne mora strepiti od ludosti.
To jednostavno Ljubav je.

INSPIRACIJA

Čekao sam je na plaži,
sjedio uz more, pričao s valovima.
Čekao sam je u društvu galebova,
da dođe i podijeli par trenutaka sa mnom.

Zar se žene uvijek čeka?
Je li to slučaj sa svima?
Prirodni poredak, društveni običaj?
Ili dio njihovih čari?

A tada je ugledah.
Poput sutona nebo je zacrvenila.
Sve boje platna Života na sebi je nosila.
Poput maestrala lagano me dotaknula.
Iz kratkog sna probudila.
Svu pozornost na sebe je privukla.
Kako i ne bi, kad je žena prelijepa.

Vrijedilo je čekati...

NE BUDI ODSANJANE SNOVE

Ne budi odsanjane snove...
Pusti ih da spavaju u vječnosti.
Svaki trenutak zapisan je u knjigu stvaranja
i otisnuo se na koricama svemira...
Svaki ožiljak brazda je na Zemljinoj površini.
Svijet je umoran od tolikih trenutaka.
Od vremena pretvorenog u vječnost.
Svijet je umoran od zarobljenih sjećanja.
Ne budi odsanjane snove...
Ne pokušavaj vratiti vrijeme što ode na
početno vrijeme.
Kazaljke sata su neumoljive.
Brišu uspomene nekim novim uspomenama.
I svaki novi dan udaljava nas od prethodnog.
Nova misao potkopava onu prošlu.
I svaka nova minuta udaljava nas od prethodne.
Novi sat daleko je od sata prije njega.
Nema povratka.
Sve prolazi i sve mijenja se...
U grčevitom trzaju da zaustavim vrijeme,
predajem se prolaznosti..
Dok odsanjani snovi umorno spavaju
negdje daleko na dugim stazama
zauvijek zapisani u vječnosti...

STANICA SNOVA

Naš sastanak dogovoren je bez govora.
I bez Zemaljskog vremena.
Otplovili smo vlakom u nepoznato.
Naši umorni vlakovi
dalje su od same daljine.
Naša samoća
usamljenija je od nas samih..
Naš sastanak kad umorni vlakovi odspavaju
snove i pokrenu se..
Naš sastanak dogovoren je
na stanici na kojoj trava više nije zelena.
Cesta nema granica..
A nebo postaje ocean.
Na takvoj stanici..
Na granici jave i snova.
Mi ćemo se jednom iznova sresti.
Jednom..
Bez datuma... I opipljivog vremena.
Jednom..
Kada se vlakovi stranaca
slučajno sudare na stanici snova.
I odvezu nas dalje od same daljine
gdje samoća više nije sama.

PUTNICI

Putnici...

Putnici...

Putnici....

U vječitom putovanju,

lutajući noću,

danju lutajući,

hvatajući perone,

loveći kolosijeke..

Miješajući ljude poput juhe užarene

vlastitim mirisima.

Lutalice...

Lutalice...

Lutalice...

Loveći vlakove koji odlaze,

koji dolaze...

Goneći besmrtnost

blatnjavim stazama

sa Samoćom u naručju..

Ljudi...

Ljudi....

Samo -

Ljudi.....

SRPANJ

Kad sunce zapeče u zenitu
a valovi zlatom zablistaju
javit će se cvrčak s masline
u starom ritmičkom ugođaju.

Maestral će se podići s mora
i s obale otpuhnuti toplinu
u suton na počinak će poći
ostavljajući zraku sparinu.

Na suhom kršu kraj mora
u tročetvrtinskom valceru
smilje će se udvarati brnistri
opojnim mirisom pred neveru.

Od ljubavi zapalit će se sunce
gorjet će s oblacima na zapadu
prolijevat će crvenilo nebom
dok ga morske dubine ne ukradu.

Mlačna će noć dozvati zvijezde
srebrnim će sjajem zatitrati
a tek probuđeni će ih mjesec
s planinskih vrhova promatrati.

A SNIJEG I DALJE PADA

Samo jedan u nizu hladnih zimskih dana
U kojem ne prestaju Rat, Smrt i Patnja
U kojem kolone izbjeglica napuštaju zgarišta
I s platnenim vrećama uspomena
Posrću zabranjenim putovima bez putokaza
Bezlični kao aveti razapete na raskršćima
Netolerancije i nerazumijevanja.
U vremenu globalizacije i
Dominacije trenutka prolaznosti
Kada se bešćutnost širi svijetom poput korova
A čovjek se udaljio od prirode i Boga
Mediteran je postao mračna masovna grobnica
Koja na pješčane plaže svakodnevno izbacuje
Stotine bezimernih leševa.
U stoljeću sofisticiranih tehnologija i
Letu do neotkrivenih planeta
U stoljeću izobilja kada trunu tone hrane
U prenatrpanim silosima
Milijuni djece umiru od gladi
Mladost nema pravo na sadašnjost
Starost nema pravo na bezbrižnost
Beskućnici nemaju pravo na život.

A snijeg i dalje pada.

ŠUTI, MOLIM TE ŠUTI

Pusti nek` tvoje oči govore
Nek` umjesto usana zbore
Jer one ne znaju lagati
Ni otrovne strijele bacati.

U njima se jutrom sunce umivalo
Modro je more valovima šaputalo
Nebom su zvijezde nadom treperile
A ulične svjetiljke srećom svijetlile.

Tvoje su me oči osmjehom budile
Skrivene strasti noćima hranile
Čežnju u dugine boje pretvarale
Mjesečeve zrake tijelom prosipale.

Posljednje zrnce pijeska
Niz klesidru se spušta
Gasi se plamen ljubavi
Zato šuti, molim te šuti.

DJEVOJČICA

Cvijet jabuke – lice
Djelić neba – okice
Zrela breskva – usnice
Odsjaj sunca – kikice
Vedro jutro – mašnice
Kapi rose – naušnice
Boje mora – traperice
Poljsko cvijeće – tenisice.

A ime? Tko zna?
Dunja? Sanja?
Nina? Tina?
Lana? Ana?
Ili Tatjana?
Više bitno nije.
Očarao me osmjeh njen
Još mi srce grije.

ИСКРА ВЕЧНОСТИ

Ноћ се лагано под кожу увлачи,
заварава прозирном копреном.
Преда мном бистро море сјаји,
великом сузом, посреберном.

На лицу таласа, удаљене звезде,
једва да трепере. Зачарано.

Лелујава опсена.

Ухватићу их, ухватићу њихов шум,
док лутам негде далеко, сама.
Препознаћу их над пучином онде,
где месечев срп, одраз им прелама.

Пењем се занесено, високо некуд,
стопама првих искушеника.
Непробојним, забитим стазама.

Где трагом своје душе крећем,
да дохватим једну искру вечности
и подарим је нама.

ОПРОСТИ

Севају даљине у јаловим пољима
и беле маглине у звезданим јатима.

Затамни се небо, да горје зајечи.
Згасну сузом, жеравица у оку праведника
и замрзну се кап росе на длану тежака.

Пресушиће реке у ватреним јутрима,
завијеће ветар над утртим стазама,
под стењем, пред опустелим кућама.

Зашкрипаће стопе у снегу,
под птичијим перима..

На неораним, плодним њивама.
Заболеће јутро, белом белином у очима.

Јер штипа ме тескоба, тишти у недрима.
Заплакаће ми дуги дани пред вратима,
Зајаукаће суво цвеће у сурим горама.

Опрости ми стари оче на овим речима!
Опрости што спознах сав бол и тугу твоју,
над залуд проминулим годинама,
у ишчекивању, да дочекаш кћери и синове.

Да на Крсно Име ти дођу и дом свој родни,
смехом испуне.

ИСПРЕПЛИТАНИ СНОВИ

Свој парфем и сат, на сто одлаже.
Кутија са накитом мелодију тражи,
крај бисерних перли, што оку беже.

Разочарано, судбину своју оплакује,
пред огледалом испреплитаних снова.
И девојачке слике погледом реже,
где расуте, на барокној комоди леже.

Непрегледним морима броди и чека,
свог гиздавог просца, однекуд из далека.

И снује.

Да нечујно из куће се искраде
и у обећану земљу кришом отпутује.

ХУМАНОСТ

Једно ме питање мучи
од њега ме боли глава,
шта хуманост у ствари значи
и да ли је то доброта права?

Да ли се хуманошћу свет мења
и тако у контакт ближе дође,
да ли због тога постоји нека стрепња,
и да ли све то временом прође?

Хуманост је када некоме треба помоћ
и кад брзо и ефикасно треба доћ.
Некоме је парче хлеба мало,
а некоме то значи, и због тога им је стало.

Рече ми једном мама
да хуманост је врлина права,
да деца не треба да буду сама,
да им свет нову наду омогућава.

У животу, све се по мало мора урадити
увек се у добротворну сврху треба јавити
ништа те неће коштати,
ништа се то не плаћа,
ал добро се добрим враћа!

ДАЈМО ДЕЦИ СМЕХА

Деца воле смешне речи
деци треба смеха, шале
хранимо их оптимизмом
негујмо их као мале!

Ко што цвету да порасте
треба сунца, треба воде,
деци треба наша помоћ
па да се у људе роде.

Да детињство срећно буде
не треба нам апотека,
сваког дана пуно смеха
од тог нема бољег лека

Хи хи ха ха
хи хи ха
хи хи ха ха ха...ха...

ПОЖАР

У смирај дана који трен беше,
осетих пожар који се шири.
Ватру што гута све пред собом
ти беше ветар што је распири.

И сваког часа, све јаче и јаче,
ватрена стихија прогута ме свог,
буктиња постах у ноћи тамној
роб топлоте своје и лика твог.

Да хоћу не знам,
а да знам, мењао не бих
јер прија ми ватра и сјај,
желим да горим као вечни пламен,
желим прави ветар
а ти си тај!

SMRT

Slomljen do sutra, jer sam danas gladan,
Al' sit ljudi kojima se SUDI.
Nepravda je dvaput ponovljena pravda,
O čovječe dokle laž da širiš tada?

Slomljen do sutra, jer sam danas žedan,
I napiti se ne mogu osim krvi svoje.
Crno cvijeće u duši našoj niče,
I u ovoj jami ko će tad' da viče?

Slomljen od danas, jer ne postoji sutra!
Duša mi na nebu, a tijelo u zemlji,
Koža mi se suši, a krv mi se ledi!
... ni gladan, ni žedan, niti smrti vrijedan...

РЕЧ ЗА ПЕСМУ

Тражим реч за песму.
Тражим је близином жеље и идејношћу даљине.
Склапајући пронађени пут доступношћу смисла
и гранањем њене свакидашњости
кроз изгледност новог обличја.
Тражим је отвореним погледом.

Мислима везујем извирујућа слова
из бокора азбучних превирања.
Лепетом трагања хватам смисао у лету
и утискам га из мреже умности
у рам речног проживљавања.
Таложим њену драж по белом папиру хтења
као темпера осликаног доживљаја –
инспиративним додирима душе
и снагом поетског доживљаја.
Из извагане речи тече мој карактер.
Све је у лепоти осећаја у измишљају.

Подижем страст поетичности до ширине песме
састављајући срећоносне комаде у врх живота.
Док она из захвалности према мени
ставља моју важност одмах иза себе (као потпис)
на отворено огледало људских домашаја.
И тада знам да она постоји богомдана.

НАША ГРАНА

Једна грана не чини крошњу.
Са припадношћу врху пуне величине или не.
Са ластама или без њих.
Кроз обзир да је кратка, можда танка или сува.

Нека је грана само кратка
иако се у њеној краткоћи чита дужина дугоречи.
Из пупољка новоизашле дражи олиставана.
Неких мојих речи и његовог схватања из ћутње.
Његове ћутње као одговора из стрпљења жеље.

Ако је грана танка у уобичајености својој
омотаћемо је звуком зракосунча без дна.
Са жељом камбијума да дебља ширину мисли
под добровољним цвркутом небоносних птица.

Грана је у изгледу своје вероватноће можда сува.
Можда ће и пуцкети у ватри
кад снег изведе игру хладноће из себе.
Кад ставимо оснажен инстинкт љубави на хтење.
И озеленимо је хлорофилом из цитоплазме живота.
Ипак ћемо сести ипод ње
да кроз затворене капке гледамо небо.
Трагом додира из страсти живота.

ВАТРА

Гори у капљици осећаја нијансама пламене боје.
Као загрљај топлоте и светлости на небу живота.
Док склапа буктињу из клица ватрених младица
трагом поколења и снагом отишлих векова.

Гори ватра.
Као распламсај живе страсти из делте времена.
Кроз слив поноса прошлих и садашњих тренутака.
Испред камена постројених мотива родољубља.
Кад се сакупљају варнице истрајавањем у чвор наде
и шири борбеност речи из песме сазнајне храбрости.

Ватра гори
из разгранутог жара додирнутих израза истине.
Одмотава тајновитост тежишта смислом око себе
и улази као хераклитска бит у простор природе.
Потштапајући се прометејском мишљу величине
и слободарским симболима из сунчевих кола.
Док Перун муњама подржава огњиште пуног трајања
а ватрени петао отреса пепео даљине лепетом крила.
И узлеће хуманим трагом словенске митологије.

Са стваралачких поља хтења капље надахнуће поезије.
Из нас.

ДАЉИНА

Даљина трчи удисајем жеље
да је доглед не сустигне.
Путевима разгледавања и сновних прихватања.
Лепоносним одразом пријатних дешавања.
Без свакодневља на сликама без речи –
са комадићима залуталих отисака смираја
или мрвицама цвркута из љубавних прожимања.

Ухватиш ли даљину за тежиште открожених
и временом још незашивених делова,
можда ћеш је довући снагом нових освежења
на праг живота.

Зато,
учини конопац, којим су ти руке биле везане,
прибором својих хтења
и повуци га најјачом надом успешних тренутака
(као репу из приче о здруженој помоћи јачине).
Ако доживљајна самоћа не распреди свој циљ,
потражи га нужношћу блиских додира
у разгранатим замасима сунчевих зраковода.

Нека даљина, кроз време бескрајавања,
постане неуморна близина дотакнутих замишљаја
и изречених небохватица.

FRI WIFI

Na stanici autobusa ka gradu, oduvek su cvetale dve trafike sa štamptom. Leva je nekako bila glavnija i bitnija, niko ne zna zašto - jer su obe izgledale i ponašale se isto.

Tu desnu su svi izbegavali i pored redova na levoj. Pre mesec dana zatvori se desna i jedno jutro, umesto aluminijumske socijalne, pojavi se crno čudo.

Privlači pažnju zlokobnim izgledom ali i obećanjem da će sejati izobilje u obliku besplatnog vifija.

Ne prilazim lakiranoj metalnoj kreaturi iako je zatvorena – odaje utisak reklamokratije ukrštene sa biljkom ljudožderom.

Staneš ispred crne roletne, ona se rrrrrrrrrr otvori, promoli se trol po imenu Free Wifi i uvuče te unutra.

Rrrrrr roletna se zarola natrag i čeka sledeću muvu.

Burp.

POŽUDA

Smrt vedrija od neba
proleće kroz pticu
žudi za rečju život
secirajući požudu
svoje slave za pesmom,
za zemljom, za recitacijom umobolnom
senke o sopstvenom telu.

Jutro izbeljuje požudu
reči koje se kunu
u jutro pesme,
praveći kolut na strunjači ćutanja pesme o
smrti i požudi vatre za inačenjem
pepela i sopstvene pesme.

Blene smrt u nadimak
zemlje, koji je okačila
o svoju požudu za nebom,
duboko gazeći po verbalnom
putu izgubljene reči ljubav
u požudi čitavog veka sna.

НЕМОЈ ДА МЕ ЉУБИШ

Немој да ме љубиш, отроваћеш себе
Тугом која лије нектар мојих киша
Не можеш да згрејеш срце које зебе
Нит' шапатом нежним јауке да стишаш

Немој да ме сањаш, искидаћеш ноћи
На промрзле сате и тамне минуте
Не тражи да желим, знаш да нећу моћи
Све су жеље моје сазреле у слутње

У очима мојим, ти небо не тражи
У дну мога ока поноћ спава пуста
Слушала си речи сковане од лажи
И топлину песме са смрзнутих уста

Ноћ је истопила све снове у мени
Грех је осмех твој, немиром да смутим
Гори моја душа болом безименим
Пусти ме да умирем и да само ћутим

ПОНОСИМ СЕ ШТО САМ СРБИН

Поносим се што сам Србин,
поносим се што сам Југословен,
од рођења вучем патриотски ген.
Титову слику са зида љубим,
веру и наду у њега не губим.

Да ли је он злочинац што своју земљу брани,
што људима хлеба даје када су ратни дани?
Иако нисам живео у време Тита,
„Зашто га волим?“ свако ме пита.

Одозго ме Тито гледа и пита за Југосленене:
„Како се данас живи, јел' питају за мене?«
Од кад тебе више нема,
Сваки нам непријатељ зулум спрема.

Косово је Србија као што је Тито Југославија,
Волела те је цела земља,
од Аустралије па све до Кремља.
Југославија: то је твоја бивша тапија.

ПОД ТОПОЛОМ

Заспаћу ти испод златоплетног плашта
к'о спуштено сидро тражећи дубину,
једнак пустилову што сања даљину
где настају снови и престаје машта.

На смарагдну чоју крај тебе ћу лећи
бежећ' свакодневу замршене ћуди,
златнике не бацај на ме него буди
раширено једро да могу побећи.

Њихањем одшкрини аzur небогледни,
свилено зашушти, покрај мене седни,
стражобудним оком да ме буде не дај,

звездарјем што музе римоградне кроје
да потражим луке испред којих стоје
зов-светионици стиховезног неба.

ЈЕСЕН НА МОРАВИ

У дане кад пале стрништа сељаци
распрснута шљива жар-реком потече,
обнажене брезе најежене клече,
танковито звижде моравски врбаџи.

Белом помељару пева воденица,
бледомастиљаве капи точак сече,
звездорисном стазом клепетуше звече,
покривена зебњом моравска равница.

У зубатом жару залазећег сунца
разголићен живот узалудно јурца
разгонећи језу долазећих дана,

крајоликом голим ларма ловоходна
даљином се губи; стварна, свадбородна,
кишноносним газом стиже јесен рана.

ЖИВОТ

Зар порођен бејох да бих једном мрео,
зарад људских рана да осетим што су,
сенка усправљена овај живот цео
вечности тренуци да помислим то су.

Бежаше ми дани камо и не знадем,
звезде пратих мислећ воде избављењу,
хранила ме вера, непрестане наде
да вечности има, сагорех у хтењу.

Сад ми жао није док стојим на рубу
где светло живота таму обасјава,
у свом кратком веку волех своју љубу
и песма ме моја спаси заборава.

ZVIJEZDA

Tiho svanuće lomi noćnu tminu
Sunce sad krilato zamahuje sjajem
U nedogled zvijezda bježe k nebu plavom
Zvezdana u od mraka a tamna od sunca.
Učini se nekom da još jedna bunca
Da treperi sad na nebu plavom
Kao da bježi pred rogoznom lavom
Žmirka namiguje trza se i štuca.

Noć je tvoja radost tvoj plašt zanesenje
Bježi od toplote bjeline bez iskre
Bjeličasta svjetlost tebi podozrenje.

Onda se pojavi kad utahnu snovi
Onih koji bičem smog oholosti šire
Nek se tvoja svjetlost protiv takvih bori
Sijaj trepti s mirom u zvezdanoj odori.

KRADEM BOJE DUGI

Kradem boje dugi da tebe osjenim
Ophrvana tugom radost tako ištem
U moru praznine gdje žal vijenac vije
Kradem boju dugi da mi dušu ugrije

I opet je kiša život popločala
Ostavila jad da kaljavo vrišti
Sjenke lutaju idu ka Gomori
I opet kiša ispaćeno romori

Stud ovjenčena nadom hudom
Poput mača sječe oči samljevene
Nema te, nema, besciljni čovječe
Stud ovjenčen nadom hudom
Živi u magli pogurenog bola

MAJSKA IGRA

Odjenuo mjesec maj
sve livade, polje, gaj
dolamom zelenom.
Sagradio gnijezdo svraki,
podmladio srce baki
djevojačkom venom!

Raspjev'o se šumski hor,
raduje se živi stvor,
srce bije kao čigra!
Golub ima nesanicu
dok ne nađe golubicu
da se s njom poigra!

Topli majski kalendar,
po bontonu dijeli dar -
svakom gnijezdu žuti kljun!
Cijela šuma sad pijuće,
pjesmu gladi ptići uče,
stomak mora biti pun!

ŠEVA

Ko to jutros pjesmu vije
iznad kuće moje
pa mi sanak prekinuo
kažu, ševa, to je.

Ko to jutros ranom zorom
k' oblacima ide
to je mala ptica ševa
mnogi joj zavide.

Ona ranom zorom pjeva
i budi nas sve
jer je jutro tako divno
spavat' se ne smje.

Umiti se i obući
sad trebaju svi
sunce ne smje djevojčicu
vidjeta kako spi.

Hvala ševi, hvala pjesmi
što me jutrom budi
da pogledam sa prozora
kako zora rudi.

ŠARKA ZMIJA I PTIĆI

Na vrhu dola, tamo gdje put izlazi na malu zaravan koja je bila bez stijena koje su se rasporedile okolo često smo tjerali stoku. Jenoga dana iznenadnih se kada prhnu ptica izlijetavši iz šupljine jednog kamena. Priđoh i gle čuda. U šupljini su se nazirali žuti kljunovi ptica koji su vječito tražili hranu. Obradovah se. Otvor je bio toliki da se je mogla samo zavući moja, dječija ruka. Svakodnevno sam posjećivao ptiće. Bili su uvijek gladni i stalno su zijevali.

Prolazi dan po dan. Jednog jutra, prolazeći sa stokom preko zaravni navratih do mojih ptica. Ne razmišljajući i ne nadajući se bilo čemu zavukoh ruku da pomilujem ptiće. Prstima napipah vrlo hladno biće koje poče da se meškolji. Što sam brže mogao izvukoh ruku. Sav usplahiren i zazrogačenih očiju pogledah. Sa dna udubljenja palacala je crnim jezikom šarka zmija. Mojih pilića nigdje nije bilo. Sve ih je progutala. Njena polovina savijena u klupko bila je na gnijezdu. Nešto me zabile po stomaku. Strah i žalost se pomiješase i ja se savih. Šarka je počela lijeno da izlazi iz otvora palacajući i dalje crnim jezikom. Nije je bilo strah. U tom trenutku mi se kosa naježi još više. Vrisnuh, podigoh štap bez kojega čobani nisu nikako trebali biti, zamahnuh i pogodih šarku. Skoro je prepolovih. Bila je na sredini deblja nego obično. Tada je udarih po glavi i ona se umiri. Od straha i žalosti je ubih. U neposrednoj blizini dvije ptice su oblijetale i pijukale. Gnjev prema šarki zmiji mi se još više pojačala i zato sam napravio grijeh oduzimajući život jednom stvoru.

Cio dan mi se po glavi vrzmao taj događaj i ostao je urezan do dana današnjeg.

PLAŠE ME

Plaše me ljudi potrošenih emocija,
što već dugo ne tumače simboliku oblačka
u šoljici kraćeg espressa,
za koji još jedino imaju vremena.

Kao iskorišćene kutije šibica
pune crnoglavih klasova.
Senka u kožnim jaknama,
tek dokaz da je tu nekad bio čovek.

Plaše me hladni ljudi.
Oni što pred život istupaju mirno,
ne trzajući na svakodnevne nepravde,
poštovaoci rutine, robovi prave linije.

Kao obezglavljene lutke,
što se na promaji klate,
već godinama ne duvaju svećice na torti.
Gase ih pogledom.
Plaše me ti hladni ljudi.
Plaše me ljudi!

SAMOĆA

Samoća je gadna navika. Navikneš se na obe polovine kreveta, na obe polovine ormara, na tačnu meru pripremanja obroka, na prosek trajanja paste za zube, na određenu temperaturu sobe, na neodređeno zadržavanje pod tušem, tako da ti i sama pomisao na prisustvo druge osobe naruši dobro uvežbani mir.

I onda ne razumeš što se ljudi žale na samoću, dok se oni koji nisu sami konstantno žale na pogrešno prisustvo te prave osobe?

I onda ti ništa nije jasno.

Ućutiš se, diskretno zaobiđeš masu i odeš u svoje dve polovine kreveta

ili na neodređeno vreme pod tuš.

Sve i da imaš čarobni štapić ne bi pozeleo nekoga. Pre bi njime smotao špagete ili promešao kafu, možda bi čačkao uši... ali ne bi pozeleo nekoga. Jer znaš da taj neko, na tvom mestu ne bi pozeleo tebe.

Samoća je zapravo posledica nečijeg prisustva.

PERON

Ne zaviruj u dan što još nije stigao.

Sačekaj vagon mirno na peronu, pa biraj:
nirvanu, o kojoj znaš samo priče,
ili slobodu iz sećanja.

Možda je izbor poslednja prevara,
a buđenje još traje.

Kad Sutra prođe,
znaćemo ko nam je grobove kadio
i ko nam ognjišta rušio,
gde ih više nema.

Kad nas jutro probudi na vetru,
gole, pod tuđim nebom,
bez glasa,
sa likom deteta
i borama mudraca,
znaćemo:
voda iz mladosti otekla je,
ruku pod ruku sa odgovorima
što ih više nemamo kome dati.

Maia Γρυνη

Robert Dudnik

CIKLUS:
LJUBIČASTA VRANINA KRAVA,
BIJELO-PLAVE TREŠNJINE ŠLJIVE

O čemu li to
razgovaraju vrane,
među krošnjama?!

...
Pjana krava
pjeva i pleše
na zaleđenoj rijeci.

...
Prvih pet ili šest
cvjetova trešnje
procvjetalo je na kiši.

...
Procvjetala šljiva
miluje zrak.
I igra mačke i miša.

MISAONI PSEUDO-HAIKU

Smije li haiku biti:
njoj se, danas,
ništa ne radi?!

Zakon velikih brojeva.

Četiri crne rupe spajaju se u
Jednu Koja Melje - gravitacijom.
Crvena strana crne rupe, bijelo otkucavanje
jednog kvazara - u daljini.

I Zakon velikih brojeva...

Smije li haiku biti:
njoj se, danas,
ništa ne radi?!

Robert Dudnik

MONOKROMATSKA PRIČICA - PTIČICA

- Da. Ne. Ne znam. Možda. O. K.. -

Mogu li, kad, i/ili kako - crni ili bijeli zid - pobijeljeti, posivjeti i/ili pocrnjeti? Crni zid - može posivjeti ili pobijeljeti u praskozorje, odnosno u podne i/ili u predvečerje. Bijeli zid - može posivjeti ili pocrnjeti u praskozorje, u podne i/ili u predvečerje, odnosno u ponoć.

Ovo je bilo - kad...

A - kako?

Hmmmm....

No, dobro, dobro...

Da, razmislit ću...

U p... materinu!

Sad, da...

- Da. Ne. Ne znam. Možda. O. K.. -

Kruženje Zemlje oko Sunca i/ili oko vlastite osi. Jutarnji izlazak, odnosno večernji zalazak. Zasljepljujuća svijetlost, odnosno gust, gušći, naj-najgušći mrak, gušći od najgušćeg mraka. I - noć i dan... I stalni - stan. I - dan i noć... I stalni - san.

I to je, valjda, to...

Hmmmm....

J... te, već mi je zlo!

PRACTICULATE MATTER

Lebde... iznad naših glava
Čestice te... praškaste materije
Zauzimaju nam prostorije
Blago-rastvorenog vazduha,
Negdje u dubini atmosfere
U magli zemaljskih grijehova,
Premda mi činimo sve –
Da one sto više smanje se
Ali i dalje iste prijete i množe se
Iznad našeg grada struji zrak
Kao nekakav loš znak –
Da uzaludna je svaka naša akcija
Kad u dušama vlada kontaminacija
Sve što je vremenom građeno
Odveć je postalo zagađeno
I voda i tlo i zrak....
Od ovog oblaka dima, sada
Nastao je pravi tutumrak

Neka barem sada žari –
Kadionica napunjena od briketa
I čistog, mirišljavog tamjana
Neka molitve uzdiže za
Neka svježija i blaža vremena

NE POMERAJ SE, SATE!

E, budalo jedna, pa da li ti stvarno veruješ u ovo nametnuto nam računanje i merenje vremena - letnje, zimsko, otkucaji, pomeranje kazaljki, sekundi, minuti, sati? Brine li te što će se od sutra ranije smrkavati, raduješ li se što ćeš čitav sat duže spavati... ? Pa, da li ti stvatno ne znaš da se vreme jedino meri time koliko su porasla neka deca, ponekom borom, strahom ili novostečenom hrabrošču? Vreme se meri čekanjima do nekih susreta, sastancima, rastancima, putovanjima. Vreme se meri nestrpljenjem, čekanjima na neke pozive i poruke.... Sve ostale merne jedinice su izmišljotine koje postoje samo da bismo navijali svoje alarme i budili se da na vreme krenemo u školu, na fakultet ili posao, da ne zakasnimo. Znaš, dovoljno je da se za jednu osobu stigne na vreme i tada se sva ostala kašnjenja ne računaju... A sada spavaj, budalo moja, sat će se sam pomeriti...

- Mi smo nebeski narod. Ali nemamo padobran da to i dokažemo
- Uspela sam u životu – platila sam sve račune.
- Plate će vam biti manje, al' vas čeka blagostanje.
- Reforme će biti teške, ali s nama nema greške.
- Ja joj kažem, plato lezi... a ona nije htela da legne nego se potrošila.
- Nadležni brinu o bezbednosti i zaštiti na radu. Oko milion nezapsolenih je potpuno bezbedno i zaštićeno od rada.
- Trebaš mi kao što našoj Nacionalnoj službi za zapošljavanje treba svrha.
- Diplomacija – je l' to ono kada se psuje uz persiranje?
- Ima dana kada se osećam kao srpski putevi – pregaženo, nedovršeno, zastarelo.
- Ne zaljubljujte se u političare. Čak i ako im se stvarno dopadnete, oni će prvo napisati strategiju, pa akcioni plan, pa će raspisati i tender, a na kraju ništa od realizacije.
- Dati vlast nekim ljudima isto je što i zmaju dati da bude vatrogasac.
- Šta stranački funkcioner radi u slobodno vreme? Čeka da mu se formira stav.
- Izgubila sam neke kilograme. Ako ih neko nađe, ne mora da mi ih vraća.
- Sinoć sam namazala antirid kremu. Danas me je policajac pitao zašto me roditelji puštaju da sama lunjam gradom.
- Neki ljudi su pravi začim našim životima. Prvo nam sole pamet, pa nam zabibere čorbu, u svakoj čorbi budu mirođija i na kraju nam zagorčaju život.
- Za mene si isto što i za Bosanca burek sa sirom – ne postojiš.
- Ispovest jednog praseta: Kako sam za Božić, izbegao nožić.
- Šta je prasetu Božić, to je cveću 8. mart.
- Gatara neće da mi gleda u dlan. Kaže, čula je da je njena koleginica prošli put umrla od smeha.
- Kakve sam sreće u životu, kada bih srela Hrista i ispričala mu svoju priču i on bi postao ateista.

ZA POČETAK

Ja sam voljan izučiti zanat, ovaj što se rječima zabavlja,
što rječitim alatom rukuje, i ljepotu traži u jeziku.

Ja sam željan istu tu pronaći.

Nemam mnogo za sobom iskustva, niti jošte tvorevina svojih,
sve se mislim čime da se krenem, kakvom rječi ja da se otvorim.

Odnekle se započeti mora.

Najbolje je krenut' za drugima, toplu vodu što bih izmišljao?

Ispratiću kud drugi gaziše, napraviše stazu olakšicu.

Stazu da se početnik povede.

Krećem tako ovim stihovima, da se i ja pjesmama oglasim,
pa da krenem kud su drugi prošli, ostavili prostora slobodnog.

Taman prostor zaleta da hvatam.

Ja ću stići, valjda ih sustići, pa da šetam uporedo s njima.

Ko će kuda neg' svoj među svoje, ja sam svoje ovdje pronašao.

Il' se tome poprilično nadam.

Stvarno ne znam šta više da kažem, zanat moram bolje izučiti.

Od mene je zasad sasvim dosta, odoh prvi alat pripremati.

Rječiti li arsenal sastavljam.

SAMO ME LJUBAV VOLJENE GRIJE

bol mi razdire dušu
srce se moje topi
vrućina
u njemu kuha
vrije
bole me boli moje Vile
bole me boli moje najmilije
svu bol prenesi na mene
sve patnje
i svoje tuge
budi mi sretna
radost u srce neka ti uđe
pokaži sreću
i bol i tugu
jer ljubim Vilu
ne mogu drugu
ti si mi sreća
radost i tuga
ti si moj život
sve si mi ti
jer život moj
bez tebe nije
samo me ljubav
voljene grije

Nada Vučićić

UMIJEĆE

misli putuju kao oblaci
oni što samo putuju
i oni što ispuste kišu
sakriju ponekad pun mjesec
ne svijetli kao zora
u dimu cigarete putuju likovi
kažiprst modelira misli
radio bi to i s oblacima
samo da su niže
počupao bi i mjesec
za sijedu kosu
i napravio oblake
da može u njih pohraniti misli
misli nemira
misli tame
misli koje nisu
prekrili oblaci

NE BRINITE ŠTO ĆE BITI

Od rođenja sudbina nas u životu prati,
mi smo samo korisnici prolaznosti, shvati.
Ništa ovdje naše nije, pa ni brige, ni problemi,
ne brinite što će biti, nebeski su to ciljevi...

A i ovaj život sada, što formalno dat je nama,
mi ga samo koristimo do isteka naših dana.
Čemu onda glavobolje i nemiri naši, razni,
ne brinite što će biti, to strahovi jesu prazni.

MLADENCIMA

Na početku novog doba
kada u brak mladi kreću,
od sveg srca, mladencima,
poželimo mir i sreću.

Poželimo da im ljubav
sa radošću vječno traje,
da poštuju jedno drugo,
da se niko ne pokaje...

Da u novom domu ona lijepu,
zdravu djecu rađa,
da u braku složno žive,
da ih život ne posvađa.

‘Ej, mladenci, Bog vam dao,
voljeli se, srećni bili,
od početka pa do kraja
bračne snove ostvarili.

ПРИЧАМ СА ТАЛАСИМА

Сат зидни више не навијам.
По Сунцу време равнам,
росом се умивам, на облаке
врело чело стављам.

Са белог папира гумицом
бриге бришем и само песме
љубавне пишем.

Са таласима река једино разговарам
о греху и покори, о поклону и казни,
о даљинама које су нам близу,
да их дохватим руком,
док из Светог Грала пијемо вино црвено,
а бела пена вала одлази тамо,
где се бескрај завршава.

Једне такве ноћи
таласи ми отеше из недра тугу,
да је врате нису ми обећали.
Кажу, можда са сузом ће доћи
поново, када ми срце задрхти,
после радости.

ЧИТАЈ МИ САМО

Руку само да ми пребациш
преко рамена, могла бих
са крви твојом да се слијем
и у очима ти проклијам,
као жито младо.

Дах твој на врату само да осетим,
могла бих отисак чежње
на уснама да ти оставим,
да ми на жили куцавици траг остане,
као жигосаном дорату на врату.

Читај ми из фотеље поред прозора,
само стихове ове ноћи,
нека ти глас у моје дисање уплови,
у пору сваку и влас косе.

Нека у соби зашуми море
и замиришу борови далматински,
да чујем лепет крила утви златокрилих,
читај ми само, бићу будна, слушаћу до јутра.

А после, нека загрми тишина
и све прекрије, као да ова ноћ била није.

МОЖДА

Живи једно можда у мојему уму,
кормилари мноме путем постојања.
Живи једно можда, пркоси разуму,
између сна и јаве, буја од кајања.

И у томе „можда“ видим очи снене,
препознајем поглед који кô да голи
све наслаге, љуштуре скидајући с мене.
У томе „можда“ она ме још воли.

Не памтим име, ни пољупце њене,
незнајући заиста да ли сам је срео,
чекајући окован на дашак промене,
живео сам можда само да бих мрео.

Можда тек је санак, и сва бол и срећа,
замишљена Она ка којој се водим,
док пролази тако једна тужна младост,
ни требао нисам можда да се родим...

ПЕСМА О ЗИМИ

Пахуљица прва пробудиће радост,
првим праском зоре, када све забели.
Похитаће на снег пробуђена младост,
свака дечја душа санкати се жели.

На површи белој све боје шарене,
расуле се као попадало цвеће.
Рукавице, шалови и капе вунене,
сад су слика игре и чувари среће.

Од радости горе образи у жари,
док марљиве руке Снешка првог праве.
Огрнуће на њег` дедин капут стари,
и бакину шерпу ставит` на вр` главе.

Па нека бодри оне што се брину
да ће здравље њима нарушити зима.
Није страшна ствар све и да кину,
довољно топлине у срцима има!

ODLAZAK

Stajala sam tamo kod prozora,
gledala sam kako ga odvode,
nazuo je čizme,
preko ramena prebacio kaput.

Stajala sam obgrljena vlastitim rukama,
držeci komadiće sebe da se ne rasprše,
suspregnutih suza ispraćala sam mu korake.

Pomaknula sam zavjese u kutu prozora,
njegov prolazak dvorištem ispratila sam tišinom.
Kad je nestao iz vida klonulo je tijelo,
iz grla se oteo jauk.

Ispratila sam život tišinom,
odajući mu počast u minuti šutnje.
Novo vrijeme dočekujem očima punim suza,
bolom izbezumljene duše.

ORGANSKA

Alkalna voda alkalna hrana, ova dijeta ona dijeta
Melem za ovo lek za ono, melem za ono lek za ovo
Bolesni svet obmana kojem ni zdrave misli
Ni lekoviti čajevi dobrote i milosti
Ne mogu prljavštinu sprati
Natašte mučno usaglašavanje hemijskih procesa
Prirodnog poretka i neprirodnog okruženja
Sa nestajuće trpeze spoznaje
Mahnitom rukom protrešena i
Nadušak ispijena GMO doza sudbine

KRICI

Neka ugušena nada
U samrtnom ropcu
Još jednom
Pusti od sebe glasa
Vrisne
Da krik i eho
Pokidaju nemir
Olistao odebljao
Opleten kao prastara
Otrovna besmrtna loza
Okolo onemoćalih pitomih duša

HRČAK

U noćnoj tišini
dok svako drema
mali se putnik
na put sprema

U uglu sobe
u malom kavezu
staje na prečku prvu
i točak veliki krene

U krug u krug
kroz lišće i granje
u krug u krug
kroz hodnike i jame

U krug u krug
kroz travu i oranje
u krug u krug
na dugo putovanje
dok ga umornog
ne zatekne svitanje

A tada noćni putnik
sa točka polako siđe
zevne pospano
i snu se prepusti
predano.

DA SI KRAJ MENE

Da si kraj mene dok bura piri,
naslonio bi glavu na tvoje grudi,
grejao ti vrat, što pod kosom viri,
a u šakama čuvao ruke od studi.

Da si uz mene dok zima traje,
u nedra bih te do proleća skrio,
a kad Sunce blede zađe za breg,
toplim bi te telom nežno pokrio.

Sneg noćima neprestano veje,
zatišja su kratka, oluja neće stati,
tebe nema tu, da me noću greješ,
a kažu da će još danima padati.

Golub 2

Gusari

ТИ КАО СУДБИНА

Када се срце окренуло за тобом нисам ни слутила да ће то моја судбина бити. Увек за корак у назад мој живот је ишао. Река његовог тока узводно је текла. Само понекад ил` на трен путем јутра живот је пловио. Сан му путоказ био и око твоје.

Само на трен љубав твоја ме је дотакла као лаки поветарац ил` нежна пахуља лет њен је био. Пробудио у срцу наде и жеље. Веру у сутра. Око боје различка оживело је дамаре у телу и сећања давно заборављена.

Сан сниван отвореним оком душа је хтела у јаву да преточи и са тобом гнездо новог дома да свије. Твоје јуче без сутра препрека су јој били сан на јави да снива.

Дуго је срце ледом оковано било. Око различка лед је почело да топи, али канце твоје прошлости грамзиво су кидале и последњу наду. Потоци суза су је потопиле. Срце новим сантама леда здробиле.

Сада морима изневерене душе комадићи његови плутају. До сећања доплоче и рањеној нади крила и даље ломе.

АЖДАЈА

Иде Але друмом
Стопе своје броји
Сам са собом прича
Боје га се сви
И зато другара нема
Када збори ватру сипа
Како онда да убеди
Неког живог створа
Да има срце добро
Да воли да се игра
Вокмен је купио
Музику слуша
Плесне кораке учи
На бал би пош`о
Ал` неће да га приме
Сузе сада Але рони
Зар ће сам кроз живот да иде
Другара му нађите
Добро срце Але има
За сваки случај
И ватрогасце позовите

ПОЧАСНИ КРУГ

Вали живота таласају
Вртлог од њега кругове прави
Мислиш...
Почетак среће си дотакао
А већ те је точак живота
Као обруч завртео
И ти си тугу дотакао
Трчиш почасни круг
А да победник ни био ниси
Подсмева ти се живот
Иза завесе скривен
Кловнови ти се смеју
Туга срећом зрачи
Сузе бола за радоснице се издају
Ти и даље почасни круг трчиш
Ставили су те на точак живота
Сићи ти не дају
Као каменчић
Бачен на површину воде
Концентрични кругови
Око тебе се стварају
Један сустиже други
А ти би само хтео са њега сићи

SJAJ U OČIMA

Sve je naklonjeno ovom trenu;
bol se ne može isprati.
Suza na licu ne izgori.
Da li se može tužiti jače,
a da se duša toliko ne izmori?

Nemilosrdno u tebi rastu krivice,
ruke užarene grebu oko tvog oka,
upliću se u srce i nijeću.
Brane ti da se diviš jazom,
no ja smjelošću se nikad kitit neću.

Ogrebotine na licu sjaje.
U noći okupale su svoju radost
i meni ostavile golemu tugu u duši.
Stvarnost već davno izgubila je privid,
stoga; slobodno tugo i taštinu mi ispuši.

Osječaš li žalost pored mene?
Tvoja žena večeru pravi...
Slavim te ljude, sebi nisam ništa, no moje srce jošte stoji.
Nesvjesno te vučem za sobom kroz vrijeme.
Nazdravjam svemu što postoji!
I onom čeg već duže nema.....

ЛЕТ ИЗНАД СТЕГА

Сви талентовани људи обично су извргнути руглу ограничених људи. Лабуд- птица позната по својој лепоти, грациозности никако не иде уз „ружне пачиће“, па ипак га ти исти пачићи понижавају, гурају од себе...

Стваралаштво не познаје границе, време, приземност, зато и лабуд, односно песник „занесесеним крилом“ песама о којима сања може победити смрт, пролазност.

Само ако се заиста ослободимо окова, можемо се ослободити и „јалових мисли“, можемо да се надамо да ће надахнуће бити увек присутно у нашем стваралаштву.

Али, ако се не изборимо против стега, једноличности, страха од туђег мишљења, критика, западамо у „мртво море“ и даље нећемо знати направити ниједан корак.

ЗИМА

Свака је мисао стала, по њој се таложи иње.
Ни црног коса, ни птице; небо је мирно и сиње.
И час и минут као
Да, временом, стегнут барата.
У жару ватре је –борба,
У тишини – откуцај сата.
Кипти ми срце у борби,
Лавом се окови топе,
Жар покрива студен
Мог старог уснулог срца.
Док чокота корен, под земљом,
Испија воде што копне,
И кост стара жди и жуди-
Прегладнео за кором грца.
Ох, вина бих да пијем!,
Ти-хладна поспана ноћи,
И грумен овај бих хтео
У њег да наложим, хлеба!
Јер, не знам хоћу ли и ову
Студен живота моћи,
Поднети, сам и туп,
Под пепелом тавног неба.

KROZ PROZOR SEĆANJA

Gde je onaj mladić, eh da mi je znati,
što mi je kroz šapat govorio Prevera,
tu, na jednoj klupi, na Kalemegadanu...
dok ostatke dana, pomračina tera?
I kroz prozor sećanja, u oči ga gledam,
u kosu mi stavlja ukradeni cvet,
pa me pita kaži, govori mi traži,
daću ti sve zvezde, nebo, čitav svet.
Gde je onaj mladić, sa setom se pitam
čitajući pisma požutela, duga,
dok slutili nismo kako život čeka,
našoj krhkoj mladosti, slatko da se ruga?
A kako smo samo plesali na kiši,
ispod kipa Pobednika, ustreptali ljudi,
smejali se silno da nas svemir čuje,
dok zbunjeno gledali nas nepoznati ljudi.
Gde je onaj mladić? Traži li me ikad,
tamo gde nam davno razišli se puti?
Zna li kako čeznem kroz jesen života...
da još jednom samo,
kroz šapat Prevera... eh da mi je čuti.

CRNA GORO MATI

U mojoj si duši, tvoja slika živi,
moje sinje more i taj kamen sivi,
krik jastreba samog na vrh gorskog svoda,
to se časno voli, jer krv nije voda.

Ponosan sam majko na porijeklo svoje,
volim brda tvrda i ravnice tvoje,
pisaću o tebi pjesama bez broja,
u srcu te nosim, domovino moja.

Sve ljepote tvoje govore o tebi,
takvu priču nikad završio ne bih
o kamenom svodu đe vjekove bdije,
oprosti mi goro, što me tamo nije,

Od svih svojih želja imam jednu samo,
da počinem kosti među moje tamo,
dala si mi dosta, što se moglo dati,
vječno bićeš moja, CRNA GORO MATI.

Љиљана Рим Живковић

- Видим будућност – нема је!
- Једем банане и размишљаам о метафизици. Да нисам мајмун?
- Подносим оставку, у растројству сам.
- Слога многих породица̂ почива на лажи.
- Бити или не бити – пита се читава Србија!
- Нема шансе за државни удар, јер немамо државу.
- Шта је било – биће, али шта ће бити – тешко нама.
- Ма свет је гадан постао – Јуде постају анђели.
- Благо мени – више не знам ко сам.
- Шта ти је човек? Е, то наука тек доказује.
- Сила је моћна, али временом омлитави.
- Упркос свему, пркоса ниоткуда.
- Дрогирани извођач тврди да је дворана била тесна.
- Ја нисам клептоман, већ човек који озбиљно ради.
- Велике мисли узбуђују мозак, а не срце.
- Трубадур је рођен у Драгачеву.
- Чему чуђење, кад данас више и нема чуда.
- Истина је да се стомак надима и гладнима.
- Не знам шта је горе – да ли трескање руку, или трескање гаћа.
- Реците: Никада нећу умрети – можда и упали.
- Многе је убио систем, а мене је ликвидирала породица.
- Има тренутака када ми се врати здравље, па се осећам болесно.
- Чекајући Рокфелера, жена најчешће заврши у браку са фелером.
- Недамо се, недамо, недамо, а на крају се ипак предамо!

ЖЕНА НА КАМЕНУ

Кап по кап,
уместо одласка
надолазиш.
Извиреш кроз мене поново.
Ако је теби било као мени сад,
како би ме до краја волела.
Била си љути камен који ме је
хладним презиром каменовао.
Била си ненадмашна у љубави
спрам мене и камења.
Можда се баш тада уносим
тобом у лаву оживљења.
Нисам могао колико ти,
чак ни онда
када су ирисе твог погледа већ издахнули.
Бити толико различит, а постојан
могла си само ти.
Ниси се ничег плашила
осим сумрака љубави.
Сада си само некадашње химере мелодија
налик далијевској перуници
стиснутих очију ириса,
твојих очију,
које су се и слепе смејале.
Толико различита,
а толико смело сигурна
увек испред с руком дечије испруженом
тропског љиљана оживљена љубичаста тајна.

TRGNI SE

(molim te drugarice)

Suton u očima tinja,
beskraj u prostoru, tmina
putem ti posuto trnje
na kojem mu rađaš sina.

Toneš sa njim i srljaš
ispijaš pelin sa dna,
željna si, mrvice skupljaš
probudi se, trgni iz sna.

Grčevi od čemera na licu
zapisuju večnu setu,
nemoćnu obaraju pticu
i lome joj krila u letu.

Trgni se, ne daj da vređa
robinjo i majko mila,
okreni mu zauvek leđa,
budi što nekad si bila.

Oslušni umorno biće,
osmeh ti skinuo s` lica,
pogledaj u jutro što sviće
zagrlj svog sina jedinca.

MISLI

- Vredan vrednuje vrednog a lenj lenjost lenjih.
- Umišljena umišljeno umislila.
- Iskompleksirani svoje komplekse nesvesno naglase.
- Divan je osećaj svesnosti da se dragoceno vreme nije uzaludno potrošilo.
- Vredan vrednuje, lenj ne primećuje.
- Poljubac je kada se žmureći čita sa usana.
- Iz ponosa su prešli u patetiku iz patetike u bezobrazluk.

СЛИКЕ У ОКУ

Затвори очи
Рукама пиши
Сваки додир
Прећути...
Диши...
Уздаху сваком
Покрет додај
Немој да журиш
Уживај...
Пробај...
Причу дивну
Прстима шарај
Не прекидај
Настави...
Стварај...
Додиром лаким
Клизи низ лице
Причи додај
Ликове...
Странице...
Причу без речи
Разумем јасно
Сваки детаљ
Пожудно...
Страсно...

ПРОЛЕЋНА ПЕСМА

Капљицом росе, умивен сав
у пољу блиста цветак плав...
Поздравља зору и нови дан
Снио је ноћас диван сан...
Ведром небу он се диви,
топлом сунцу латице шири...
Плеше с ветром валцер лак
Чудно га гледа румени мак...
Лептира буди смехом гласним
Мирисом мами пчелу што касни...
Мраву прича веселе приче.
И слуша како трава ниче...
Ласти маше, врапцу се клања.
Срећан је што и будан сања....

Snežana Samčević Cvetkoski

ČUVAR SVETIH TAJNI

Bez prava na grešku
čistotom emotivnih želja i briga,
a život sa strane stoji kao ulog!
Podelom dobrog i zla. Pojavi se
čuvar svetih tajni,
božanski, blagorodan.

S poznajom mojih poraza, ti
zaviriš gledajući me dok se krstim.
Satima čutiš, da me ne uplašiš!
čuvaš me.
Tu zakletvu dao si u crkvi na Oplencu!

Na glavi mi krunu namestiš i zagriš
suze mi popiješ,
smeh nacrtáš na nebu od oblaka.
Stopala pokriješ da se ne prehladim,
od ruke crnih đavola zaštitíš!!

Krstom na čelu uljem blagoslov dao i nestao.
Ponosan beli Srbin, čuvar
svetih tajni, božanski blagorodan u knjizi
zapisano!

SJENA

Grizla sam tamu u potrazi za svjetlom
rukama grčevito grabila kroz mrak,
gurala hladnoću znojnim dlanovima
za sobom koracima ostavljala trag.

Magla mi se podlo lijepila po koži
svaka pora bolom, strahom vrisnula;
Zar opet moram preko trnja prijeći,
zar opet moram tonuti do dna?

Rodio se Mjesec na rubu tmurnog neba
iskrivio lice, tugom probljedio
mutnim sjajem bljesnu kroz pramenje magle
kroz mrtve, gole grane sjenu pustio.

Prosula sam staklenu prašinu iz srca
raznio je vjetar nijansama noći,
muk, tišina prate me u stopu
pored mene tiho tamna sjena kroči.

MOŽDA PONEKAD

Možda ponekad i ne znam
Da izrazim se...Da pokažem... Ono što osećam... Ja.
Moja duša. Moje srce. Moja krv. Moje biće.
Moja unutrašnja lepota.

Ja osećam ljubav beskrajnu.
Moja duša mir.
Moje srce širok zagrljaj.
Moja krv strast, požudu.
Moje biće bezuslovno davanje.
Moja unutrašnja lepota, oseća...
...nežnost...toplinu...razumevanje...
Na dlanu ispisanom linijama sudbinskim
dajem ti...sve moje.

Možda ponekad i ne znam...
Da izrazim se.. Ja. I sve u meni.
Nemoj mi zameriti. Zato što volim te.
Zato što kada vidim te leptirići se uskomešaju.
Zato što moje telo zadrhti od dodira tvojih.
A to ne bi moglo. Da ne oseća. Da ne voli. Da ne želi.

Nemoj mi zameriti. Možda ponekad i ne znam.
A hoću. A želim.

SVETLOST I VODA

Pokošene smo. I trava. I ja.
Zgažene, osušene, slomljene.
Za opstanak tražimo...Vodu. Svetlost.
Kiša pada na pokošenu travu. Zemlja upija kap po kap.
Stojim raširenih ruku. Kiša je hladna.
Suva zemlja hrani se da bi opstala.
A ja? Ja plačem da bih opstala. Vlažnu zemlju osećam.
Stopala mi uranjaju u zemlju natopljenom vodom.
Žedna zemlja, žedna trava, traži još.
Kiša i dalje pada, voda na moje lice sliva se.

Pogled oka moga pada na vodu
Obasjanu sunčevim zracima.
Svetlost koja obasjava mirno jezero
Čini ponovno rađanje.
Obasjava dva nova života.
Svetlost iza oblaka dopire do pokošene mokre trave
Dopire do pokošene mene. Sunce. Svetlost. Rođenje.
Ponovo se trava rodila, oživela. Ponovo sam budna, čista.

I više nismo pokošene. I trava. I ja.
Voda je učinila svoje. Dala nam život.
Svetlost put. Za novo sutra.

Vesna Mijić

Violinski ključ

Žuto

Милан М. Цимбаљевић

Дворишна трешња.
Расањује љуљашку.
Пчеле је пуне.

Трешња све тјешња.
Све због мирисне гозбе.
Вишња се нуди.

Букнуо багрем.
Понуда на висини
за пчеле, птице.

Наше радости,
од јутра на цвјетници.
Веселе лопту.

НЕСПРЕТЊАКОВИЋ

Пришао сам младој дами,
спремио сам поздрав леп,
ал' изнутра нешто мами
да јој вучем коњски реп.

Брзу „корпу“ сам попио
али нисам одустао,
другој књиге растурио,
трећој свеску поцепао.

Ана ми је одбрусила,
Учи се пожали Тања,
Весна језик исплазила.
Рогуше се до табања.

Бранко рече да сам шоња,
Милан да сам Женски Петко
и да ће ми пући њоња.
Зашто ли ме зову Срећко!

Баш су чудне девојчице
кад покажем да ми значе.
Плазе ми се, руже лице
и на мени се јуначе.

BEŽI OD MENE

Beži od mene, pre nego što zgrabim ti usne
da njima dotaknem oblake.
Beži od mene, pre nego što uhvatim ti korake
I nastavim da te pratim.
Beži od mene, jer biće kasno i neću znati da se
vratim
odakle sam pošla.
U vrtlogu tvojih želja baš i nisam dobrodošla...

Zato, beži dok je vreme,
dok srce moje u tvoje ne uđe.
Posle ti nema bežanja od mene.
Samo js biću tvoja, sve druge ostaće tuđe.
Beži ili me privi uz sebe,
Stegni me jako kao nikog pre,
Kao da sam baš ovakva rođena za tebe,
A ostalo je nevažno sve.

Beži što dalje ili me zgrabi
i prekini sva moja lutanja.
Pričajmo dugo, dugo, bez kraja...
Umorna sam od mučnog ćutanja
I lutanja
I ćutanja
I lutanja...

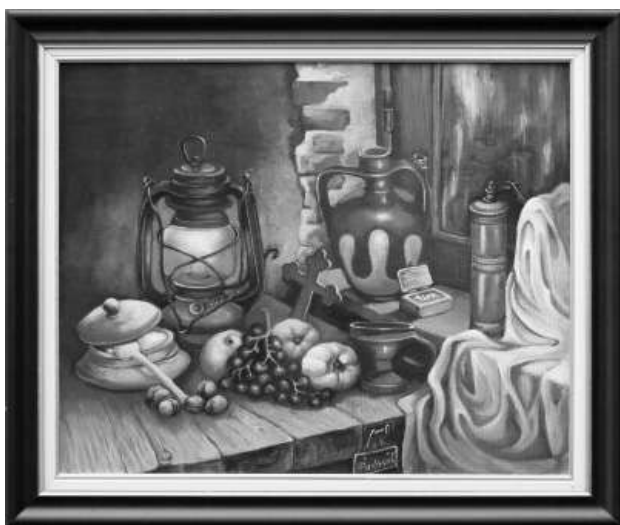
KLINČ

Mogu ja uzreim plećima,
i nevidnom stazom do pećina,
lučom mudraca.

Mogu ja i slomljenom nadom
i s' nogama u živom pesku,
i kada jezik glupe misli palaca,
mogu ja i s' kamenom u grudima
po krvotoku da udaram.

Mogu ja i kada ne mogu,
da slomim đavolu nogu,
i da mu srce iščupam đavolje.
Mogu ja, za dugu okom da se prikačim
i dobro razlučim šta mi je činiti.

Ratko Nikolić – Rače

Prisluškivanje prošlosti

Zimski pejzaž

NOVI ŽIVOT

Teška mi duša pa mi tone,
kao brod kad udari u hrid.

Ništa novo, svoj na svome,
al od svega me je više stid.

Tebi sitnica, meni znači,
nižu se redovi najzad novi.

Ulivaš mi neku nadu,
da ipak će se ostvariti snovi.

To što pišem opet pesme
za to ti hvala, Inspiraciju moja,

I to što opet pevam i dišem,
i što sam opet kao nekad, svoja.

CLAUSILIA CATHARENSIS-
KOTORSKI PUŽ

Star koliko grad
srebrnim tragom
ispisuješ stotine njegovih života
ti vidiš sve, tebe slabo ko
ogluvio od starih zvona
đirom tišine
pod biforu se uvučeš
gospodski s visine
na pločnik gledaš
ti budiš dobre duhove
ti si starinski pontapet
vječnog mira drevnih zidina
odolijevaš jugu i buri
ni tice, ni kiše
ni lijena vrelina jula
ne staju ti na put
koji se nikada ne završava
znak si rođenja ovoga grada
i kap u kistu njegovog pitura
zanoćiš u zavjetnoj riječi
tvojih predaka
budiš se na skalinima
što do vrha tvrđave vode
ti ne varaš kao mladi mjesec
na koji vile čekaju da se
do mora spušte
tvoji snovi imaju boju Kotora.

ИМАТИ НЕШТО ШТО НЕМАЈУ ДРУГИ

Евакуисане тајне
Сечен колач на три равне части
Будућност, данас и пре Христа
Бескрајно чекање
Да се роде старе улице

Почетак сањарења о човеку
Исповедаоницу на киши
Улазнице што чекају на билетарници
Које нико неће подигнути

Буђење док сви спавају
Ненадремано време
Тело без кајања

Колекцију магнета за фрижидер
У облику медитеранских кућица
Морског голуба и пет паса луталица

Желудац што искаче из знатижеље
Да нисам нигде свој на своме
Дозволу за пецање без употребе
Најтоплији огрев за зиму

Љуту тетку гунђалицу
Крезаве комшије
И велику, велику терасу са погледом на нигде

Нећу више да набрајам да не прогневим Бога

Zoran Stanojević

- Dosuo sam šaku peska u peščanik pa sada opet imam vremena.
- Video čovek da šutiraju jednoga na trotoaru, pa ga šutnuo i on. Važno je učestvovati.
- Našao sam za shodno, i sada ne znam kome to da vratim.
- Neoprezno sam se infiltrirao u vlastiti život ne znajući šta me tu čeka.
- Ma nije bilo nikakvih sukoba, i, da ima poštenja, to bi vam potvrdio svako ko je ostao živ.
- Onaj je došao k sebi, ali mu se nije svidelo društvo pa je opet otišao.
- Kad se samo setim vremena u kojima se smrt doživljavala kao nešto neželjeno, čak i kao izvesna opasnost...
- Šta je bilo bilo je, mada se i to dogodilo na sasvim drugi način.
- VREMENSKA PROGNOZA: Nema više vremena.
- Život je idealno sredstvo za ukidanje straha od smrti.
- TABLOIDNE VESTI: NAŠ AVION ODLETEO U VAZDUH tačno po Redu letenja, što je izazvalo izvesnu zbuđenost.
- TABLOIDNE VESTI: EPIDEMIJA VELIKIH BOGINJA KOD NAS se ne očekuje ni ove godine.
- Dante je u Pakao morao da silazi; mi ne moramo nikud.
- ČUDA MEDICINE: Čovek sa kamenom u žuči izlečen od glaukoma!
- NASTRADALI U ZOOLOŠKOM VRTU! Kažu, samo su, onako, za opladu, hteli časkom da siluju slona, i tako...
- IZJAVA NA SUDU: Ma skoro sam ga ubedio tučkom za meso, kad naiđoše njegovi pa me stadoše Opovrgavati bejzbol palicama...
- Da li je “Konju jedan” uvreda i kad se kaže nekom ko sasvim očigledno nije dva konja?
- Inostrana iskustva mogu da budu od velike koristi. U svetu se, na primer, u borbi protiv siromaštva, odavno primenjuje umiranje od gladi.
- Bar oko stvarnosti se ne moramo gnjaviti; ona će se već i sama pojaviti sa neumitnošću dobro podmazanog sečiva giljotine...

AUTORI / АУТОРИ

ЈОВАН БАЈЦ

Рођен је 13. јула 1976. год. у Аранђеловцу. У родном граду завршио је основну, а у Младеновцу Техничку школу. Од ране младости бави се писањем поезије, коју и објављује по школским и локалним књижевним часописима. Осликавајући реалну слику Србије кроз сва времена, ствара поетски роман *Вайрено оружје* (2003), чиме је доказао да поседује изузетан таленат за приповедање. Савременим романом *Распеће* (2005) потврђује своје књижевне способности, што му отвара многа врата у свету културе и уметности. Активно учествује на књижевној манифестацији „*Инспирација Дунав*“, презентујући своје литерарно стваралаштво по европским дестинацијама. У многобројним зборницима објављене су његове одабране песме, приче и афоризми. Из штампе излази и збирка афоризама *Лей беле вроне* (2014), у којој се истиче бритким, сатиричним хумором. Наступа на многим књижевним манифестацијама, презентацијама књига и књижевним вечерима, укључујући и гостовања по иностранству. Добитник је дипломе на Фестивалу сатире у Мркоњић-граду (2014), златног одличја на Фестивалу љубавне поезије у Барајеву (2014) и златног одличја на Фестивалу „*Поејска харфа*“ у Скопљу (2015), као и дипломе на Фестивалу љубавне поезије у Мркоњић-граду (2015). Уважени је члан књижевног клуба „*Аранђеловац*“ у истоименом граду, где иначе живи и ствара.

STEVO BZDILIK

Rođen 01. 01. 1964. godine u Đakovu. Završio Srednju tehničku školu u Rijeci, brodomonter. U Šapcu metaluršku, livac-kaluper. U Loznici mašinsku, mašinbravar. Živi u Loznici. Pesnik i aforističar. Objavio dve knjige pesama: *Jadranka* i *Večno zlato*, i knjigu aforizama *Obraz*. Zastupljen u mnogim zbornicima, zajedničkim knjigama. Pesme i aforizme je objavljivao i objavljuje u književnim časopisima i novinama: „Svitak“, „Srpska vila“, „Jesenjin“, „Dvoje“, „Front“, „Reporter“, „Nada“, „Sabor“, „Večernje novosti“, „Lozničke novosti“, „Glas osiguranika“. Dobitnik je mnogobrojnih nagrada i priznanja za pesme i aforizme.

DRAGICA BOGDANA PUŠONJIĆ

Dragica (Bogdana) Pušonjić, pravnik, novinar i publicista iz Beograda. Piše uglavnom refleksivnu poeziju, kao i kratku prozu. Kao student odbila poziv prof. dr Vladete Stankovića za objavljivanje samostalne zbirke poezije u ediciji „Pegaz“, potom i Gradskog komiteta SK Beograda za štampanje zbirke pesama. Sa sedam godina objavila prvu pesmu u „Glasu Polimlja“. U nedeljniku „Jež“ tokom srednješkolskog obrazovanja objavljivala humorističko-satirične radove, kasnije u akademskim glasilima i potom na specijalizovanom veb sajtu peglagic.com. Zastupljena u Zborniku savremene ljubavne poezije, Zborniku savremene ljubavne proze i Zborniku poezije „Stopama Alekse Šantića“ KR Balkan.

ZIJAD PANDUR

Rođen 1976. godine u Zvorniku. Diplomirao 2001. godine na Defektološkom fakultetu u Tuzli. Objavio dvije knjige. Zastupljen u antologijama, časopisima...

Piše poeziju, prozu, aforizme. Druga nagrada časopisa „Avlija“ za najbolju neobjavljenu pjesmu u regionu za 2012. godinu. U Živinicama pokušava živjeti kao Čovjek.

NEVENA JANČIĆ

Ima 30 godina. Rođena u Apatinu, ali u Novom Sadu živi poslednjih 12 godina. Stepenovala građevinarstvo na FTN-u i uporedo upisala Visoku školu struk. stud. za obrazovanje vaspitača. Završila i to, te dobila diplomu da radi sa decom predškolskog uzrasta – kako na srpskom, tako i engleskom jeziku. Trenutno završava specijalizaciju u navedenoj školi, dramsko usmerenje. Inače, uživa u pisanju, čitanju, umetnosti uopšte. Piše kratke priče, aforizme, dramske komade i pesme od nedavno. Ispunjava je stvaranje i za decu i za odrasle. Učestvovala prošle godine na konkursu za izbor najbolje monodrame, u organizaciji „Zmajevih dečjih igara”. Uputili su joj poziv da učestvuje i ove godine. Upravo završila pisanje dramskog komada za specijalistički rad. Pokušava da nađe posao.

SNEŽANA MARKOV - MUSINOV

Rođena 1958. samostalna tehnička sekretarica Laboratorije, rođena Banačanka, živi i stvara u Zemunu. Zastupljena je u osamdesetak zbornika (kratke priče, pesme za decu i odrasle, aforizmi i kritički osvrti) i časopisima/blogovima u zemlji i regionu. Objavljena joj je poezija originalno napisana na engleskom jeziku. Prevođena je na arapski i slovački jezik. Višestruko je nenovčano nagrađivana u Beogradu, Rožajama, Mrkonjić gradu, Titelu, Sokobanji, Knjaževcu, Kruševcu, Leću-Italija (za foto poeziju).

MARIO LOVREKOVIĆ

Živi u Petrinju. Rođen 23. 10. 1978. u sisačkoj bolnici. Završio srednju veterinarsku školu, poeziju piše od srednje škole, nešto kasnije i prozu. Od 2013. sudjeluje na raznim književnim natjecanjima. Do sada objavio 20 proznih, te 10 poetskih radova u raznim časopisima (tiskanim i elektronskim), zajedničkim zbirkama, na portalima, blogovima, festivalima, i dr.

ZORAN JOVANOVIĆ

Zoran Jovanović (umetničko prezime: SveJovanović) je kompozitor, tekstopisac, aranžer, vokalni solista (tenor), flautista i gita-

rista. Rođen je 16.04.1960. godine u Beogradu, gde je završio srednju muzičku školu „Stanković“, uporedo Odseke solo pevanja, flaute i teorije muzike. Diplomirao je i magistrirao na Filozofskom fakultetu u Beogradu na Odseku za Istoriju umetnosti. Po završetku studija radio je kao kustos u Narodnom muzeju, i kao profesor muzike i likovne umetnosti u Internacionalnoj školi u Beogradu. Član je udruženja kompozitora od 1998.godine. Od 2004. godine živi i radi kao slobodan umetnik u Beogradu. Profesionalnu karijeru započeo je kao dugogodišnji član ansambla za ranu muziku „Muzika Antika“ pod rukovodstvom Vere Zloković sa kojim je nastupao u zemlji i inostranstvu. Nakon toga nastavlja muzičko usavršavanje, nastupa kao vokalni solista, i komponuje muziku za film, pozorište i spot. Autor je tri muzička projekta u kojima se ostvario kao kompozitor, tekstopisac i aranžer – *Delta, Beograd 25* (1997), *Kad bez daha veruješ* (1998) i *Prostor čiste duše* (2011). Projekat afirmacije etno-ambijentalne muzike *Prostor čiste duše* ostvario je sa grupom Slobodni strugari, koju je osnovao 2008. godine i sa kojom nastupa kao vokalni i instrumentalni solista u zemlji i inostranstvu.

DARKO ŽIGROVIĆ

Pisanjem aforizama i kratkih priča bavi se od osnovnoškolskih dana. Do sada je nešto objavljivao u lokalnim gradskim novinama, a kratko vrijeme i za satirični list Kerempuh i Potepuh, a neznatno i za Večernji list dok je postojala satirična rubrika.

Ima određeni broj aforizama koje je predao jednoj zagrebačkoj izdavačkoj kući, ali do sada ništa samostalno nije objavio, osim što su neki aforizmi objavljivani u sklopu zbornika više autora s određenom temom.

ŽIVKO PRODANOVIĆ

Književnik iz Zagreba, rođen 1945. Objavio dva romana, dvije zbirke priča i četiri zbirke pjesama. Pjesme i priče objavljene su u časopisima, zbirkama i antologijama u 20-tak zemalja. Aforizme piše od 1987, koji su objavljivani u BIH, Hrvatskoj, Makedoniji i Srbiji. Član je Hrvatskog društva pisaca.

DANICA MEDVEDEV

Rođena 21. jula 1963. godine u Zrenjaninu. Školovala se, do završetka srednje škole, u Zrenjaninu, a na studijama na Arhitektonskom fakultetu u Beogradu, stekla zvanje diplomiranog inženjera arhitekture, 1989. godine. Svoj radni vek započela u Novom Sadu, a većinu provela i dalje provodi u rodnom Zrenjaninu, trenutno kao samostalni stručni saradnik za objekte od društvenog značaja u „Direkciji za izgradnju i uređenje grada Zrenjanina“. U svojoj karijeri obavljala je i društveno značajne poslove, kao član Gradskog veća grada Zrenjanina, zadužena za arhitekturu i urbanizam grada – od 2009. do 2012. godine. Često saraduje sa ustanovama kulture u gradu, kako na izradi idejnih rešenja enterijera za izložbe i postavke, tako i na drugim projektima vezanim za kulturu u okviru objekata pozorišta, muzeja, biblioteke itd.

PETAR JOVANOVIĆ

Rođen je 12. 07. 1950. u Leskovcu. Po zanimanju je psiholog i pedagog. Završio je Filozofski fakultet u Sarajevu i pohađao postdiplomske studije na Medicinskom fakultetu u Sarajevu do izbijanja rata 1992. godine u BIH. Objavljivao je aforizme, karikature, pesme, priče i stručne radove u više od šezdeset listova i časopisa. Od 1985. do 1992. godine bio je stalni saradnik Radio Sarajeva, Beograda, Zagreba, Titograda (sadašnja Podgorica) i Novog Sada u emisijama: *Cik-cak*, *Đerdan*, *Veselo veče*, *Karavan*, *Tup-tup*, *Omladinski radio*, *Dečji radio* itd. U 1997. godini bio je član redakcije *Pančevačko okruženje*. Bio je kolumnista u sledećim listovima: *Libertate*, *Bucuruja copiilor*, *Una*, *Pančevac*, *Start 013*, *Pančevačke novine*, *Zadrgar*, *Pančevačko okruženje* i *Male novine*. Dobitnik je III nagrade za najbolju priču u regionu za 2016. godinu na 6. međunarodnom konkursu časopisa „Avlija“, Rožaje, Crna Gora. Zastupljen je u Leksikonu pisaca prosvetnih radnika, Partenon, Beograd 2001. i 2003., Zborniku nagrađenih radova književnog konkursa Biblioteke B. Radičević, Žitište 2003, Zborniku Vršačka poetska susretanja, Vršac (2010,2012, 2014, 2015.), Katalogu karikatura 23. Međunarodnog festivala humora i satire „Zlatna kaciga“, Kruševac

2015. i Katalogu karikatura 24. Međunarodnog festivala humora i satire „Zlatna kaciga“, Kruševac 2016. Objavio je knjige: *Kako vaspitavati dijete* (Sarajevo, 1989.), *Da direktore* (Aforizmi-Sarajevo, 1990.), *Malo caka naših đaka* (Aforizmi-Sarajevo, 1991.), *Kako učiti* (Sarajevo, 1992.), *Roditelji i dete* (Pančevo, 1995, 1996, 1997 i 1998.), *Da pukneš od smeha* (Aforizmi-Novi Sad, 2002.) i *Saveti psihologa* (Beograd, 2006.). Prevođen je na rumunski jezik. Živi u Beogradu – Srbija.

GORAN PILIPOVIĆ

Rođen 1959. godine u Banjaluci gdje je završio osnovnu i srednju školu. Na arhitektonskom fakultetu u Sarajevu diplomirao 1984. godine. Radi u struci u zemlji i inostranstvu. Živi u Banjaluci. Piše poeziju.

GORDANA KORDIĆ

Rođena 02. 04. 1993. u Zagrebu gdje trenutno i živi. Završila stručni studij cestovnog prometa, te nastavila studij na Fakultetu prometnih znanosti. Piše pjesme i kratke priče otkako je svjesna svog postojanja. Obzirom da je tek posljednju godinu počela objavljivati napisano, njeni radovi su do sada objavljeni na portalu Čitaj Me, *Webstilus*, *Obitelj.hr*, *SF magazinu Sirius B...* Završila Osnovnu glazbenu školu, te kišne dane krati sviranjem klavira, a noći čitanjem i pisanjem.

ĐURĐA VUKELIĆ ROŽIĆ

Rođena je 1956. g. u Moslavini, Hrvatska. Diplomirala na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, u mirovini. Za svoj rad primila je niz nagrada u zemlji i svijetu. Bavi se prevođenjem i uređivanjem, glavna i odgovorna urednica časopisa IRIS za haiku poeziju. Objavila: *Malo ulijevo, malo udesno*, 2005. *Zapravo.../Actually...*, 2005. *Može a ne mora*, 2007. *Fuj, ti si normalan!*, 2012. *HAIKU Jabuka / An Apple*, (Sedam prozora / Seven Windows, zbirka 7 autora haikua), 2002. *Hvatajući oblake / Chasing the Clouds*, 2005., haiku. Antologija hrvatskog haiku pjesništva 1996-2007. „Nepokošeno nebo“ / *An Anthology of Croatian Haiku Poetry 1996-2007*, “An

Unmown Sky”, 2011. Gospar konj / The Master Horse - Diogenova mala svjetska haiku antologija o konju, 2013. Zvijezda vodilja / Leading Star: Sjećanja na Vladimira Devidé, 2014. Čiji je ovo planet / Whose is this Planet?, senrju, haiga haibun, 2015. Tiha glazba / Silent Music, haiku 2015. POEZIJA: Od ljepote boli me noćno nebo, 2011. Raščehal je veter oblake kajkavsko narječje, 2013. Pogled na otranstka vrata / A Gaze at the Strait of Otranto, tanka. MISLI I AFORIZMI / REFLECTIONS AND APHORISMS: Naizgled maleni / Seemingly Small, 2012. Hodajući unatraske/Walking Backwards, 2013. Vrludanja s najadama/Wandering with Naiads, 2013. Od pećine do grada /From a Cave to the Town, 2013. DRAME: Ples oko štange (Pole Dance), „Moslavačko zrcalo“ (The Mirror of Moslavina County) jednočinka (one act play), 2014. Lopovi i tati (Thieves and Robbers), jednočinka na kajkavskom narječju.

ДРАГАН МИЉКОВИЋ

Рођен 1975. године у Сурдулици. Пише афоризме, сатиричне приче и песме. Објавио је књиге: Праведна казна (афоризми, 2002), Почетак краја (афоризми, 2003), Прете ми досијеом (афоризми, 2005), Ћути и гласај (афоризми, 2008), Ни говора о ћутању (афоризми, 2011), Извините ако сам претерао (афоризми, 2013), Слушајте и када вам се говори (афоризми, 2014). Афоризме објављује у дневном листу „Данас“ и недељнику „Врањске“. Заступљен у зборницима Афоризми и афористичари бр. 10–15, Бисери балканског афоризма 3, Речник антипословица и Алманах афористичара 2. Члан је Удружења књижевника Врања.

ЂУРА ШЕФЕР СРЕМАЦ

Књижевник Ђура Шефер Сремац (1950, Рума), професор југословенских књижевности, објавио је следећа дела: „Титов венац сонета“ (1982), „Звездане њиве“ (1987), поезија; „Тамбурица, коло и песма румских Брежана“ (1994), монографија КПД-а „Матија Губец“; „Досетљиве доситејке“ I, II (1995, 2003), басне у стиху; „У Вуковој ризници речи“ (2002), азбука у стиху; „Колевка сремског паора“ (2005), поезија; „Пикали смо лопте

крпењаче“ (2007), поезија за децу; „К’о сатаром сатире ме сатира“ (2008), афоризми и сатирична поезија; „Паника граматика“ (2009), поезија за децу; „Лабудов пев“ (2009), сонетни венац; „Сремачки шеретлуци“, збирка прича хумора и сатире, I Е - издање, DHIRA, Künnacht, Schweiz, 2011. Добитник је више награда и признања. Заступљен у антологијама и зборницима. Сарадник је више листова и часописа у земљи и иностранству: Шипак, МаксМинус, Носорог, Поета, Балканске зоре, Сремске новине, *Афоризам-ЈЕЖ* (УБССЈ), Лига духовитих, Афирматор, Сретања, Авлија. Члан је Удружења писаца Чегар, Ниш; Удружења балканских сатиричара Србије ЈЕЖ (УБССЈ), Београд. Живи у родној Руми.

MARINA RAIČEVIĆ

Rođena 1968. godine u Pirotu. Osnovnu i srednju školu završila je u Boru, a Filozofski fakultet u Nišu, odsek za anglistiku. Živi i radi u Boru u Osnovnoj školi „Vuk Karadžić“ gde predaje engleski jezik. Piše pesme za decu, aforizme i satirične pesme. Član je udruženja „Satira Bor 2010“. Objavila je knjigu aforizama *Aforizmi* i još ponešto i knjigu pesama za decu *Spomenar jedne učiteljice*. Njeni aforizmi objavljeni su u časopisu „Aforizam“ br. 15-19 i almanahu „Osinjak“ (2015). Svoje aforizme objavljuje i u Fejsbuk grupi „Stara frajla“.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ

Рођен у Липници код Чачка. Пише поезију и афоризме. Објављивао у књижевним часописима СВИТАК - Пожега, СРЕТАЊА - Ниш, БУКТИЊА - Неготин, АВЛИЈА - Рожаје и КЊИЖЕВНИМ НОВИНАМА - Београд/УКС/. Превођен је на македонски и арапски језик. Заступљен је у домаћим и међународним зборницима и лексиконима поезије /42/. Објавио шест књига поезије: *Свим женама света, с љубављу, Љубавне поруке које непрекидно теку, Сенка касног свица, Све више ми недостаје, Небо на јастуку, Занесен жељама и На тепиху. Афоризмима заступљен у часопису АВЛИЈА - Рожаје и зборнику СРМА МЕЂУ ОЖИЉЦИМА - Житиште, 2015.г.*

ИЛИНКА МАРКОВИЋ

Живи и ствара у Београду. Има објављену збирку песама *Између јуче и данас*, 2014. и *Право на живот*, 2016 – издавач Књижевна омладина Србије. Својим песмама је заступљена у више зборника, на радост! Добитник је неколико награда на књижевним конкурсима. Писање као љубав, рађа се још у раном детињству и траје до данас.

ABDURAHMAN HALILOVIĆ – AHIL

Рођен је 1958. у Корāju, општина Lopare (RS) Bosna i Hercegovina. Афоризми су му објављивани и објављују се у многим штампаним и електронским часописима у Србији, Хрватској, БиХ и Македонији, као и у емисији ZVRK радија републике Српске из Banja Luke. Сарадник је емисије. *Oblak u bermudama* радио Београда 202, радио Сплита и радио Горски котар у Фуџинама. 2009. У Плјевљима у Црној Гори био је учесник фестивала хумора и сатире “Vuko Bezarević”. Сарадник је књижевног часописа “Ријеч” из Брчког (БиХ) и “Књижевно перо” Хрватског књижевног друштва, чији је члан. Заступљен је у више антологија и збирки афоризама, са ових простора. Добитник је прве награде за афоризме 2011. године електронског магازина “Maxminus” (члан редакције), гдје му је објављена и е-књига “Grozница афористика”. Добитник је друге награде за афоризме на расписаном конкурсима “Milovan Ilić Minimaks” 2012. Наредне, 2013. на овом је фестивалу освојио прву награду за афоризме. У априлу 2014. ишао му је прва штампана књига под називом UMOR NA MOZGU. У августу мјесecu у Чаетини (западна СРБИЈА) за најбољег афористичара добио је другу награду на тему JUGONOSTALGIJA. 2015 на расписаном конкурсима MILOVAN ILIĆ MINIMAKS добио је другу награду за афоризме.

NEVENA MIŠKOVIĆ

Рођена 1988. год. у Београду. Године 2008. се уписује на Факултет примјених уметности, смер графика и књига. Године 2012. завршава основне академске студије, а потом и мастер академске студије, чиме стиже звање мастер академског уметника. Учествовала

je na preko 60 međunarodnih izložbi u zemlji i inostranstvu, od kojih ističemo: *Internacionalni salon grafike*, Kraljevo (2013, 2014. i 2015.) Š.U.N.D., Lisabon; *Zemunski salon* (2012, 2013. i 2014.); *Drugo međunarodno bijenale grafike*, Čačak, 2014; *Karikature Pjer* (2009 –2014). Dobitnik je sledećih nagrada i priznanja: treća nagrada na Ex Yu konkursu, za najbolju studentsku grafiku (Beograd, 2010.); počasna nagrada, Golden smile – međunarodni konkurs karikatura (Beograd, 2012.); treća nagrada na Novembarskom salonu vizuelnih umetnosti (Kraljevo, 2013.). Autor je dve samostalne izložbe: *Tri subjektivne dimenzije* (Beograd, 2014.) *Apstraktna figuracija* (Kraljevo, 2014.)⁰ Radi kao grafički dizajner u izdavačkoj kući *Laguna*. Bavi se karikaturom, grafikom i ilustracijom.

БОРИСЛАВ ГАВРИЋ

Рођен у Ораховици на Озрену, општина Лукавац, БИХ, 1936. Завршио Филозофски факултет у Сарајеву, живи у Бијељини, Република Српска. Објавио десетак књига пјесама, четири романа, стотинак прилога у часописима и новинама, заступљен у бројним антологијама, зборницима и књигама књижевне критике. Члан Удружења књижевника Србије, Удружења књижевника Републике Српске, редовни члан Матице српске, Нови Сад, и књижевног клуба „Јован Дучић“ Бијељина. Награде: „Кочићево перо“ за роман На царској цести; прва награда на конкурс у „Вукови ластари“, Лозница, 2007. за поему – сонетни вијенац Озрен располућена земља; носилац „Златне значке“ и звања „Српски витез“ (додјелено од Културноисторијске установе „Српска круна“, Крагујевац, 2013; прва награда борацке организације Бијељина за пјесму Божурима Српска процвјетала, 2008; прва награда „Прљача 2013“, Дервента за пјесму Мост од дугиних боја.

PERICA PEŠIĆ

Рођен је 1950. године у Мирошевцу код Лесковца. Дипломирао је на Технолошком факултету, а магистрирао на PMF-у стечајски звање магистра хемијских наука. Од своје дванаесте године бави се сакупљањем народних умотворина, цртањем карикатура и писањем

kratkim književnih formi; a od studentskih dana naučnoistraživačkim radom. Svojim stručnim, naučnim, književnim i drugim radovima zastupljen je u više listova, časopisa i zbornika, u zemlji i inostranstvu. Objavio je dve zbirke poezije: “Ispod svoda plavog” i “Ispevanka”, kao i zbirku aforizama “Afrodizmi”.

NIKOLA VUŠKOVIĆ

Rođen u Leskovcu onog jesenjeg dana, koji je zabeležen kao 7. 11. 1971 god. Pisanjem se bavi od kada je pošao u školu. Dugo je pisao ćirilicom, ali pre desetak godina, prelazi na latinicu. Tada je počeo da koristi PC. Kurs stranog jezika uticao je da se opredeli za jedno pismo, jer još uvek ne postoji neka mešavina. Uglavnom *microsoft* je za to najviše kriv. Otada se pismo ne menja, a tastatura sve više od pisanja stenja. Pisanje počinje da bude naširoko, nije bilo teme koju bi preskak'o. U razne naučne teme se udubio, sa time nije mislio, da je vreme gubio. Sada se još obrađuju slične ideje, ali se desi i to da se za drugo zagreje. Više se ne zna, gde će ga put navesti, uglavnom to bi radio i u nesvesti. A ako se neko za više detalja pita, ovde je mesto gde još nešto može da pročita. <http://www.analogija.com/poezija/biografija.html>

ДАРИНКА ФИЛИПОВИЋ

Рођена у Параћину 1943. године, где је завршила основну школу. Гимназију завршила у Ћуприји. Правни факултет у Београду. Радилa као судија у Добоју и као адвокат у Параћину и Добоју. Прве текстове писала још у гимназији и објавила на радио Нишу. Сада је пензионерка и живи у Параћину.

MARGITA ZMIJANOVIĆ

MgA Margita (Stokić) Zmijanović, rođena u Beogradu, 20. 05. 1959. Od 1999 god. živi u Pragu, Češka Republika. Osnovna škola: „Svetolik Ranković“, Arandelovac. Srednja škola: Škola za dizajn – odsek dizajn tekstila, Beograd

Studije: *Akademija Primenjenih Umetnosti – odsek kostimografija*, Beograd. Diplomirala 1985. Samostalna umetnička delatnost,

od 1986 do 1990. Trajno zaposlenje – modni kreator - 1990 do 1994. Od 1994 član ULUPUDS-a, samostalna umetnička delatnost. 1999. preseljenje u Češku. Od 1999 do danas, samostalni umetnik i preduzimač. Preko 40 kolektivnih izložbi, 5 samostalnih, 4 nominacije za nagradu, jedna bronzana - treća nagrada. Pisanjem se bavi od 10 godine, sačuvano je na žalost samo od 16 godine života pa na dalje. Tek 2014 godine shvatila da je to obimnije i veoma duboko usađeno u njeno biće, da je ustvari celoživotno izražavanje kroz pisanje u pitanju, i zaslužuje njenu veću pažnju. Piše na maternjem jeziku. 2015. na *Fejsbuk festivalu poezije*, jedna pesma ušla u širi izbor, naziv: BES. Na konkursu KR Balkan 2015, u *Zbornik poezije Stopama Alekse Šantića* uvršćene 4 pesme: BDIM, KOSOVO, SAN, LJUBIŠ ME. Konkurs poezije 2015 - *Zbornik Srpsko - Bugarskog prijateljstva*, dvojezično izdanje – objavljena pesma KRILA.

ZLATKO KRALJIĆ

Rođen 1962, živi i radi u Velenju u Sloveniji. Pisanjem i likovnim stvaralaštvom bavi se još od srednjoškolskih dana. Piše poeziju i prozu. Dobitnik je više značajnih nagrada, priznanja i sertifikata za kvalitetu na likovnom području. Među najvrednije svakako spadaju „Zlata paleta 2000“ najviše priznanje ZLDS za likovno stvaranje, zatim prve nagrade na poznatim Ex tempore „Šaleška dolina 91“ in „Krško 98“, otkupna nagrada na međunarodnom Ex tempore „Piran 2001“ i sertifikati za kvalitetu za slikarstvo, grafiku i crtež perom.

Izdao je pet zbirki pjesama. Zbirka „Za konec pritisni konec“ i „Volčja tolpa“ su poduprte sredstvima Javnog sklada za kulturne djelatnosti R Slovenije (JSKD) i općine Velenje. Poezija i proza su mu izdane u mnogim zbornicima u zemlji i inostranstvu. Uvršten je u antologiju moderne manjinske knjiženosti u Republici Sloveniji. Više od desetljeća sudjeluje u projektu „Sosed tvojega brega“ i objavljuje u zborniku Paralele koji je namijenjen pitanjima kulture drugih naroda koji žive u Sloveniji. Više godina uzastopce dobitnik je Zlatnog priznanja JSKD-a za najbolje pjesnike. Djelo „Kako sam pokušao ukrasti knjigu“ uvrstilo se u e-knjigu priča povezanih s knjižnicama. Dobitnik je više nagrada, među novijima su plaketa Mihovil Pavlek Miškina dodijeljenu od Hrvatskog sabora kulture i

Društvo zavičajnih književnika, prvu nagradu „Stjepan Kranjčić“ Križevci za duhovnu prozu (2015) i treću (2014) za poeziju, prvu nagradu za hrvatsko suvremeno pjesništvo na natječaju „Senje i meteori“ (2015) Varaždin. Ustanovitelj je i odgovorni urednik međunarodnog festivala suvremene poezije “Murakon“.

ЉУБОМИР ИЛИЋ

Објавио три књиге афоризама: Проветравање празноглавља (1993.), Трн у оку (2008.) и Ремонтовање мозга (2015.), као и две књиге сатирично - хумористичке прозе: Бато, погоди ме нато (2000.) и Сlike из живота (2004.) Заступљен је у антологијама и зборницима афоризма. Објављује у многим штампаним и електронским медијима. Награђиван. Пензионисани је здравствени радник. Развлачи пензију од првог до првог, прескаче оброке, дрибла законе и прописе и пише за душу у Малој (али незаобилазној) Крсни.

СВЕТИМИР ЈОВАНОВИЋ - ПОП

Рођен је на сјеверу Црне Горе 1952. год. у селу Сјерогошту /Колашин/. Основну школу је завршио у Мојковцу, пјешачећи дневно 20 км. Као осмо дијете, и најмлађе, родитељи су ријешили да њега задрже на селу, не дозвољавајући даље школовање. Без знања родитеља уписао се у Средњу рударску школу у Мојковцу, али родитељи када су сазнали, исписали су га. Следеће године упознаје свештеника из Колашина, Павла Тодоровића, којему дугује велику захвалност за своју будућност. У договору са свештеником, тајно му доставља документа, и он га уписује у Богословију „Св.Сава“ у Београду. Након уписа, писменим путем обавјештава његове родитеље о упису у Богословију, што их је јако изненадило. Послије успјешног разговора са свештеником, родитељи му дозвољавају да настави школовање у Богословији, коју успјешно завршава {1973-1968}. Од 1975 год. запослио се у МУП-у Р. Србије, у Управи саобраћајне полиције, гдје је радио до пензионисања 2005. год. Завршио је Вишу управну школу и последњих 15 година радио је на инспекцијским пословима у звању Вишег инспектора. Писањем афоризама и поезијом,

интензивније се бави у последњих годину дана, од када је постао члан групе Књижевни салон поезије „Стенка“. Ожењен је и има двоје дјеце. Кћерка је завршила два факултета, а син мастер студије на факултету Информационих технологија.

NADA NADICA CVETKOVIĆ

Piše поезију. Има објављене две збирке песама. Од скоро пише и афоризме. Члан је Књижевног клуба “Ђуро Салај - сцена Crnjanski” и Удружења српских књижевника у отадзбини и расејанју. Живи и ствара у Београду

НИКОЛА ДРАГАШ

Рођен 5. 09. 1981. у Панчеву, где и данас живи. Дипломирао 2004. године на Вишој политехничкој школи у Београду на смеру за графички дизајн. Запослен као графички дизајнер у Пошти Србије у Београду. Члан је УЛУПУДС-а и Удружења карикатуриста Србије – ФЕЦО. Бави се карикатуром, дечјом илустрацијом и графичким дизајном. Илуструје дечје књиге и уџбенике. Своје илустрације и карикатуре објављује у новинским листовима: „Вечерње Новости“, „Политика“, „Јеж“. Редован је учесник домаћих и међународних салона и изложби карикатуре и илустрација као што су: „Пјер“, „Златна Каџига“, „Златни осмех“, „Златно перо“, „Мајски салон УЛУПУДС-а“, „Остен“, „Балканска смотра младих стрип аутора – Лесковац“, „Бијенале Еколошке карикатуре Сокобања“, „Крајишки салон“... Поред свог посла посвећен је књигама, породици, а посебно својој деци Дуњи, Страхини и Сташи.

MIROSLAV MIŠEL BOLTRES

Bogotražiteljni pesnik Serbski, рођен је трећег дана месеца јулија 66. године двадесетог stoleћа на десној обали Дунава, у negдаšnjem престолном, а данас уметнички utvrđenom Gradu Smederevu. Пише класичну поезију, haiku, rubaije, кратке приче и записе, афоризме. Прву Збирку „365 haiku pesama za dobar dan i laku noć“ објавио с’ јесени 2011. године обељавујући 30 година књижевног рада. Fragmentarno (sa po par pesama) преводен на руски, италијански, енглески, japan-

ski i arapski jezik; zastupljen u više od stotinu zbornika, rukoveti, almanaha, prisutan na brojnim pesničkim manifestacijama, festivalima, susretima, maratonima, promocijama... Učesnik Prvog evropskog Facebook festivala u Novom Sadu 2010. godine. Počastvovan sa više književnih nagrada i priznanja do današnjih dana. Član je Saveza književnika u otadžbini i rasejanju (SKOR-a) i predsednik Ogranka Smederevo, a član je i Književnog kluba „Miroslav Mika Antić“ iz Indije, Udruženja balkanskih umetnika iz Subotice i Hrvatskog književnog društva (HKD-a) iz Rijeke i Nezavisnog udruženja novinara Srbije (NUNS-a). U Svetskoj školi poezije član je Delegacije Srbije – poverenik za Grad Smederevo. Zbirku bogotražiteljnih pesama „Blagost božijeg gnezda“ objavio je 2014. godine u izdanju UK-a Raskovnik, a Zbirku „Krik“ (posvećena borbi protiv narkomanije) u elektronskom izdanju Udruženja Balkanskih Umetnika početkom 2015. Jedan je od osnivača i predsednik Umetničkog kluba RASKOVNIK, Smederevo, Srbija. Danas živi, piše i stvara, još uvek, u Gradu Smederevu.

БОЖИДАР ПЕШЕВ

Рођен 9. 1. 1946. у Скопљу. Наставник енглеског језика, инжењер исплаке, магистар етнологије, виши библиотекар и књижевник - члан УКС-а, сада у пензији. Објављене књиге: „Мала башта песама“, поезија за децу, Књига 1991. „Зу-легенде или сањарприче“, приче за децу, Проналазаштво 1993. „Испод свиленог плашта“, поезија за децу, Рад 1994. „Најлепше речи“, поезија за децу, Књиготека 1994. „Стаклена лопта“, роман за децу, Младост 1996. „Одрастање до смрти“, роман, Ју презент 1997. „Чувар прича и његово благо“, приче за децу, Нолит 2000. „Сећања“, поезија, Књиготека 2000. „Легенда о Водгори“, роман за младе, Рад 2000. „Враголије и чаролије“, поезија за децу, Просвета 2003. „Књигочувар у контејнеру, сатира-под псеудонимом Стефан Ј. Божић, Андерграунд издање 2003. „Чуваре планете Акраш“, роман за децу, Народна књига 2006. „С неба“, басне, Бокленд 2008. „Бисер приче и легенде“, Бокленд 2009. „Премрежавања“, поезија, Књижевно друштво „Свети Сава“, 2010. „Пчела на шљивином цвету“, хаику и друге песме,

Књижевно друштво „Свети Сава“, 2011. „Кашика и дуга“, сонети, Књижевно друштво „Свети Сава“, 2013 Недовршена прича „Необичан дан“, Пријатељи деце Вождовац и Земун, 2013. „Магарећа симфонија“, афоризми, сатира, песме и мисли, ПД Вождовац, 2015. „Зима у Прованси“, роман, ПД Вождовац, 2015. Пише и позоришне комаде за одрасле, децу и младе.

RAMONA ŽUGIĆ

Rođena 06. 04. 1981. u Novom Sadu. Detinjstvo provela u petočlanoj porodici u jednom malom mestu Temerin, nadomak Novog Sada. Tu je stekla osnovno obrazovanje. Dalje školovanje nastavila u srednjoj medicinskoj školi 7. april u Novom Sadu. Kao tinejdžer buntovnik, suprotstavljala se autoritarnosti, formalnosti, šablonizmu i svemu što je sputavalo prirodu, kreativnost i slobodan izbor, te odlučuje da ne nastavi dalje školovanje. Godinu dana kasnije u njoj počinje da se budi potreba za zadovoljenjem intelektualne radoznalosti, te počinje da čitam prve knjige: Salvador Dali „Ja sam genije“, Hermann Hesse „Demijan“ i Paulo Coelho „Alhemičar“. Tada se rodila ljubav prema filozofiji i psihologiji, kao i potreba za samospoznajom. Od ekstrovertnog buntovnika postaje introvert. Nakon godinu dana upoznajem svog supruga Vladimira Žugića. Nekoliko meseci kasnije odlučuju se za zajednički život. Već naredne godine postaje majka predivnoj devojčici Anđelini, a u dvadeset drugoj godini rodila i drugu princezu, Milijanu. Tada upoznaje novu dimenziju i smisao života. Godine 2009. upisuje gimnaziju kao vanredni učenik, radi dokvalifikacije. Naredne godine se zapošljavam u JKP ViK Novi Sad. Zbog ljubavi prema deci i filozofiji 2012. godine upisuje redovne studije pedagogije na Filozofskom Fakultetu u Novom Sadu. Na trećoj godini studija se ponovo ostvaruje kao majka. Rodila je treću devojčicu Helenu. Zbog nedostatka finansijskih sredstava napušta studije 2015. godine, ali ne i ljubav prema knjizi, te počinje da piše.

САША БОШКОВИЋ

Рођен је 30. 7. 1990. године у Винковцима. Завршио је мастер студије српског језика и књижевности на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу. Тренутно живи и ради у Горњем Милановцу. Учествовао је на књижевним конкурсима, а песме су му објављене у зборницима поезије у Кикинди (Међународни песнички маратон „Никола Васић Тополовачки“), у Београду („Пошта Београд“ у организацији Књижевног клуба Мала птица), у Горњем Милановцу („Год XV“, у организацији Књижевног клуба Запис). На књижевном конкурсима за афоризме „Конкурсно III“ осваја другу награду.

IVAN SAKIĆ

Рођен 18.07.1983. у Београду. Diplomirao на Visokoj школи likovnih i primenjenih umetnosti, smer nastavnik likovne kulture. Samostale i grupne izložbe do sada nije imao. Bavi se i muzikom. “Travellin cats” је bluz bend u коме свира усну хармонику и пева. Наступају често у Београду и околини а и шире. Pored усне хармонике, свира и гусле и frulu.

СИНИША БОШКОВИЋ

Рођен је 30.7.1990. у Винковцима. Завршио је основне академске студије српског језика и књижевности на Филолошко-уметничком факултету Универзитета у Крагујевцу. Живи у Горњем Милановцу, а тренутно је на мастер студијама у Крагујевцу. Учествовао је на књижевним конкурсима, нема досад објављених радова.

ГОРАН ИВАНКОВИЋ

Рођен 1962. у Љигу, Србија. Писањем афоризама и кратких писаних сатиричних форми почео да се бави осамдесетих година прошлог века. За себе воли да каже да пише о оном што сви виде, али од тога окрећу главу. Некада је афоризме објављивао у легендарном ТУП-ТУП-у и омладинским медијима. Последњих година афоризме објављује у Лиги духовитих, Показивачу,

Етни, Шипку, Носорогу... Прошле године заступљен у алманаху афоризама ОСИЊАК.

МИОДРАГ СТОШИЋ

Рођен је 1982. године у Владичином Хану, граду познатом по моћној привреди и бомбардовању. Афинитет ка писању, примећен још у јаслицама, метастазира крајем средње школе, нарочито у пољу сатире. Стога, од 2001. Па Озна-зна-докле, пише за листове: Ошишани јеж, Политика, Вечерње новости, Глас осигураника, Енигматика, Носорог, Секси хумор(одакле га избацују због његове професионалне деформације да меша секс са политиком). У магазину *Creative Art* писао је у рубрици за књижевност. Био је заменик уредника америчког интернет портала у Србији *Serbia Today*. Од 2011. је сценариста тима емисије Вече са Иваном Ивановићем на ТВ Прва. Од 2012. Ради као сценариста емисије Мали Марко зове људе на Радију С. Током двехиљадитих појављује се као саучесник бројних антологија афоризама међу којима истиче серијал Ђорђа Оташевића Афоризми и афористичари. Један је од приређивача алманаха Афотека. Са двојицом колега објављује збирку урбаних прича Танго на тротоару . Добитник неколико награда: ВИБова награда за најбољег младог афористичара 2008.; Пера Стојановић Туман (награда РТВ Врање за ТВ драму 2011.); Чивија (награда шабачке Чивијаде за сатиричну причу. Сматра да све дугује својој породици и пријатељима, вероватно зато што онима који те воле не мораш ништа да враћаш. Из тог себичног разлога, управо њима посвећује своју прву самосталну књигу Мачка без једне ципеле. 2016. Објављује збирку песама *Mis mokre oči*. Преживљава и ради у Београду.

ŽELJKO ŽELE JOVANOVIĆ

Rodio se prvog dana leta (22. jun) 1989 u Kragujevcu, u selu Trmbas u radničkoj porodici. U početku je pisao kosu tanku i uspravnu debelu zato što su ga naterali. Kada je savladao veštinu pisanja počeo je da piše pesme, ozbiljnije i one koje to nisu, priče i aforizme. Izjašnjava se kao satiričar iako ponekad voli da napiše

i poneku ljubavnu, socijalnu a dešava se napiše i poneku pesmu za decu. Do sada nije objavio nijedno svoje delo. U pripremi je njegova prva zbirka satirične poezije čiji je radni naslov „Pomahnitali osnovci ubili Boga u veroučitelju“ Pored pisanja zanima se i za muziku, fotografiju... umetnost uopšte ili sve ono od čega danas nema leba. Zaposljen je u jednoj privatnoj firmi, živi sa roditeljima i sestrom, vozi *Yuga*, nije oženjen i nema dece (osim ako ne upotrebi onaj kliše pa kaže “da su moje pesme-moja deca”). Živi i stvara u Kragujevcu.

MOMČILO MOMO KOPRIVICA

Momčilo Ljubov Koprivica rođen 19. 10. 1960. godine na Tomindan, sam sebi donio ime po kalendaru kako se odvajkada radilo. A ono Momo umjesto Tomo. Iz prvog pokušaja završio osnovnu i srednju škola. A onda Filozofski fakultet u Sarajevu. Kô od šale. Još dok je studirao istoriju, uvidio je da to nije bilo onako kako piše u knjigama. Vojničku zakletvu položio iz prve, nije ni trepnuo kada se zaklinjao. Sada nema onih kojima se zaklinjao a on je još tu. Ima jednu ozbiljnu manu, ne zna da čuti. Ali, snašao se - ne govori, nego pišem aforizme. Živio svuda: u Gacku, Sarajevu i Beogradu. Sada preživljava u Bijeljini iz kredita u kredit, pa jedino iscuri onaj na mobilnom telefonu. Sve svoje dugove uredno vraća - aforizmima. Član *Udruženja književnika Republike Srpske* i *Udruženje književnika Beograda*. Objavljivao u *Večernjim Novostima*, *Književnim Novinama*, *Srpskoj Vili*, *Nosorogu*, *Ježu* i u velikom broju humorističkih časopisa. Objavio dvije knjige aforizama: *AFORISTIČNO* – 2009. i *BILO NAM JE DOBRO NE PONOVILO SE* - 2014. godine.

НЕНАД МИТИЋ

Рођен је шездесетих година прошлог века, и ту одмах показао изузетну храброст, јер се родио у Лесковцу, на југу Србије. Завршио основну школу и гимназију у Лесковцу, студирао економију у Нишу. Радио је пуно тога, понешто чак и урадио. Од ране младости (неки кажу и од детињства) био је склон „паметовању“. Толико се навукао на паметовање да је у самољубљу почео и да бележи своје мисли не би ли их што више људи видело. У неком тренутку су му рекли да се те белешке

зову афоризми. То му је дало алиби а богами и подстрек да настави да и даље „паметује“ (пише афоризме).

DANIELA ŠKEGRO

Rođena u Mostaru. Ljubav prema pisanju je sastavni dio nje-
ne ličnosti. Pisanje pjesama, citata, aforizama su svakodnevnic
bez kojih ne zamišlja jutro. Vrlo aktivna i na glazbenoj sceni kao kantau-
torica emotivnih balada koje sama izvodi. Na mnogim glazbenim
festivalima osvajala nagrade za tekstove svojih pjesama, kao i stručne
nagrade žirija. Dobitnica je također Gran Prix na festivalu poezije.
Povremeno piše i kolumne. Smatra da se u surovom svijetu u kojemu
danas živimo, jedino možemo boriti ljubavlju jer je to najmoćnije
oružje

DUŠANKA MILATOVIĆ

Rođena je u Stanišiću kod Sombora. Školovala se u Stanišiću,
Somboru i Subotici. Piše poeziju, prozu i aforizme. Živi i stvara u
Somboru.

VESNA MILOSAVLJEVIĆ

Dugogodišnji profesionalni novinar, objavljivala aforizme,
humoreske, kratke priče i poeziju u mnogim časopisima. Njeni
aforizmi objavljeni su u više antologija.

EMIR BAJROVIĆ

Rođen 1988. u Novom Pazaru. Oženjen i otac jednog djeteta.
Djetinjstvo proveo na Peštorskoj visoravni gdje je završio i osnovnu
školu u Delimeđu. A potom završio Gimnaziju u Novom Pazaru. Sada
živi u Danskoj gdje trenutno pohađa školu za Pedagoškog asistenta.
Objavljivao na mnogim portalima, časopisima i zajedničkim
zbornicima. Na Prvom festivalu zavičajne poezije u organizaciji
SSUSO Subotica njegova pjesma „Ponekad“ je pohvaljena i uručena
mu je *Plava Povelja*, pjesma je kasnije štampana u zborniku. Njegove
pjesme nalaze se još i u zbornicima *Garavi Sokak* (2016), *Najveće
ljubavi 21. veka*, *U čast Bodleru, Sećanja na 1999. godinu*, *Zbornik*

poezije za decu (KRB). Neke od njegovih pjesama bile su objavljene i u časopisu *Avlija*. Uglavnom piše kratke priče i poeziju a od skora i bajke za djecu.

JOVAN RUKAVINA

Jovan Rukavina je autor petnaest samostalnih knjiga: *Vezovi* (1989), *Mali Pariz* (1994), *Pobednik* (1995), *Drugo poluvreme* (1998), *O tome se (ne) priča* (2002), *Poljima maka* (2003), *Ogledalo duše* (2004), *Triling asova* (2005), *Don Kihot je ukrotio vetrenjaču, Pesnik Nik i pesnikinja Inja* (2007), *Ovo bi svaka žena volela i Rešenje kvadratne jednačine* (2011), *Što te oni ne štampaju – Ličan-in/Nije od lokalnog značaja i Nova drama – drama XX veka* (2013) monografije *Jedan život* (2007), *Južnjaci- Kad će zora? Noć ne volim!* (2015.) i *Šabačka sportska razmišljanja* (2016,)

ZORICA MLADENović ZOJA

Rođena u Beogradu 1969. godine i ostala da živi u njemu, o tome nije imala dilemu. Pisanje je njen lek i izlaz. Pisanje je njena uteha i njena stvarnost. Piše za svoju dušu i za ljude kao što je sama. Piše za portal *Konkretno*, ima svoj blog "Opuštencija sa Zojom" i piše na fejsbuku. Hvala Marku Zakerbergu, zahvaljujući njemu ima priliku da objavi ono što napiše, umesto da samo sa tim d.... briše. Nema poznanstva i veze, pa je njeno pisanje bilo skroz bezveze. Piše pesme za male i velike, motivacione tekstove, kratke pričice... Poručuje: *Toliko od ove devojčice, sada vas pozdravljam, da čitate ostavljam*

SNEŽANA ŠOLKOTOVIĆ

Rođena 1962. u Kladovu. Profesor razredne nastave. Živi i stvara u Korbovu. Pisanje joj je hobi. Objavila pesme i priče za decu i odrasle u sedam knjiga: *Pesma je moj život, Od srca srcu, U znaku ljubavi - Surove sudbine, Izvor života, Kad progovori duša, Šapat vetra i Dečja zavrzlama*. Mnoštvo pesama joj je zastupljeno u mnogobrojnim elektronskim zbornicima (*Pesma nad pesmama, Mrkonjić grad, Zagrlji život 2., Vatro sviraj, Snaga opstanka, Istina, Gotovo savršeni*, i dr.) kao i zbornicima sa međunarodnih konkursa (*Literalni iskri – Gostivar, Gori lila uoči Ilina - Pelagićevo, Dosta se*

život igrao mene, Hilandaru s ljubavlju, Zavičajna poezija, Panonski galeb, Harmonija života, Ćirilica srpskog lica - Petrovac na Mlavi, Olovko ne ćuti - Barajevo, Funchestic- OTVORI SRCE, Pesnički konkurs jesen 2016. ... i dr.) Njene pesme i priče su zastupljene i u časopisima Kult, Zapadni Kolodvor, Kvaka...

JASNA ŠEMIGA PINTARIĆ

Rođena u Bjelovaru 09. 04. 1971. godine. Osnovnu školu pohađala u Velikom Trojstvu. Gimnaziju završila u rodnome gradu. Sa zvanjem inženjera prometa, živi i radi u Šandrovcu. Oduvijek ju je fascinirala pisana riječ, poeziju voli od djetinjstva. Od tada svoje misli pretače na papir.

НЕМАЊА НОВЧИЋ

Pođen 04. септембра 1984. године у Земуну. Дипломирао на Правном факултету Универзитета у Београду. Ради као виши судијски сарадник у Другом основном суду у Београду. До сада, поетски доприносио многим зборницима и часописима. Посвећен мотивима чежње, женствености, живота у његовим малим облицима, инспирацију налази у бројним делићима свакодневице. Стих као говор усвојио од малих ногу, гледајући на свет као нешто што се не може описати, него једино опевати.

SUADA SULJIĆ SOKOLOVIĆ

Rođena je 22.08.1955. u Tuzli. Bila je dopisnik sarajevskih listova *Svijet* i *Oslobođenje*, tuzlanskog lista *Front Slobode* i urednik lista *PTK novine*. Poeziju i prozu piše od djetinjstva. Objavljivala je na radio stanicama Beograda, Sarajeva i Tuzle kao i u mnogim listovima i časopisima cijele ex Jugoslavije, među kojima su beogradski „Duga“ i „Dvoje“, zaječarski „Timok“, zagrebački „Rad“ i u listu „Nova Bosna“, štampan u Hanau u Njemačkoj, „Male Novine“, „Kekec“. Njena djela su uvrštena u više zajedničkih Almanaha i Zbornika, među kojima su Zbirka stvaralaca Celja, Titograda, Vinkovaca, Zrenjanina i Tuzle, objavljena 1972. god., zatim u *Almanahu Društva živih pesnika* iz Čačka, 2016., te u Zbornicima na bugarskom a i na srpskom koje je objavilo srpsko-bugarsko društvo pesnika iz Niša, 2016., te u

knjizi članova Asocijacije Udruženja Bosanskih umjetnika, čiji je član... Dobitnica je više književnih nagrada: *Srebrna Plaketa* 2015. od Asocijacije Bosanskih umjetnika, *Plaketa Musa Ćazim Ćatić* 2016. od Njemačko-bosanskog kulturnog udruženja „Musa Ćazim Ćatić“, *Plaketa Džek popularnosti* 2015. za književni rad i ista 2016. za knjigu *Sudbina*, koja je proglašena za knjigu dijaspore. Autor je četiri knjige: *Put u neizvjesnost*, poezija, *Na krilima vjetra*, poezija, te prozno-poetske knjige *Sudbina* i *Ni na nebu ni na zemlji*. Uvrštena je u bosansko-hercegovačke i australijske biblioteke i u školski program u BiH, u bibliografski Leksikon *KO JE KO* (dec. 2016.) u *Planjaju* u Tešnju. Od 1991. živjela u Njemačkoj, a od 1998. živi i stvara u Australiji.

VIOLETA PENIĆ

Violeta Penić rođ. Marić u Vršcu 1974 god. Od 1993 živi u mačvanskom selu Dublje. Poeziju je počela da piše još u osnovnoj školi. Njene pesme su našle svoje mesto u više od dvadeset zbornika. Ima, za sada, jednu objavljenu samostalnu knjigu poezije *SRCE JEDNOG PESNIKA* u izdanju KR Balkan. Majka dvoje dece. Pored poezije bavi se humanitarnim radom i veliki je borac za ljudska prava.

MIRA RAKANOVIĆ

Rodom iz Maglaja, od 2000. živi u Vršcu-Pavliš i radi kao dipl. pravnik u Gradskoj upravi. Pjesme su joj objavljene u brojnim zbornicima a osvojila i dve nagrade. Sa pisanjem nastavila početkom 2016 godine, nakon pauze od preko 20 godina.

LJUBICA STOJANOVIĆ

Rođena 24. marta 1951. god. Završila Pravnu Birotehničku školu, živi u Zemunu. Pesme piše iz ljubavi prema poeziji. Pesme su joj objavljivane u Zbornicima, više puta nagrađivane i pohvaljene.

ЖИВОРАД ЖИКА МИЛОИЧИЋ

Рођен у Брзану СО Баточина 1.маја. 1949 год. Осмогодишњу школу завршио у Брзану а средњу Железничку Техничку школу

у Београду. Радио на радном месту отправник возова у Крагујевцу и Лапову. Уз рад дипломирао на Вишој Железничкој Школи. Затим радио на многим радним местима, иследник за ванредне догађаје на Железници у Унутрашњој контроли. Пензионисан са радног места шефа станице Параћин 1.07.2006. год. До сада објавио књигу кратких прича „Маћеха“ 2014 год. другу књигу поезије „Три тополе“ 2015 год. и трећу заједничку књигу „Шапат душе“ са Милицом Лесјак из Чаковца, Р. Хрватска у јануару 2016 год. У задњих годину дана у заједничким издањима штампано му је 26. Песамa. Са супругом Мирјаном живи у Јагодини. Имају двоје деце и петоро унучади.

NADA ILIĆ

Nada Ilić, rođ. Bugarski, poeziju piše od rane mladosti. Rođena je u Šarpcu, 1964. godine. Završila je Poljoprivredni fakultet u Zemunu. Objavljivala je pesme u radio emisijama nekadašnjeg radio Safira-*Poetski trenutak*. Pojavila se 1997. u zbirci poezije *Zvuci poezije* sa radio talasa. Više godina je bila član Književnog kluba “Palež” iz Obrenovca, koji je objavio nekoliko njenih pesama u svom časopisu *Palež*. Pesaма “Sam” objavljena 2014. godine u “Zborniku savremene ljubavne poezije”, u izdanju *Kreativne radionice Balkan*. Pesaма “Pričaj mi” objavljena 2015. godine u “Zborniku poezije stopama Alekse Šantića” u izdanju *Kreativne radionice Balkan*. Živi i radi u Obrenovcu.

VESNA ĐUKANOVIĆ

Rođena je u Kikindi, 16.02.1963. godine. Školovala se na Pedagoškoj akademiji “Zora Krdžalić Zaga” u Kikindi. Piše kratke priče, eseje, lirsku prozu. Bavi se oslikavanjem svile. Objavila zbirku priča “Radost žute lubenice” 2016. godine. Živi u Kikindi, radi u Padeju kao učiteljica.

NARCISA ŠEHIĆ

Diplomirala i magistrirala na Akademiji likovnih umjetnosti – *Produkt dizajn* u Sarajevu, Bosna i Hercegovina. Specijalizirala

na IT Akademiji – *New media design* u Beogradu, Srbija. Učesnica više grupnih izložbi, tri samostalne. Bavi se dizajnom i likovnom umjetnošću u najširem smislu. Član ULUPUBiH-a. Piše poeziju.

САША МИЛИВОЈЕВ

Рођен 08. 01. 1974. у Меленцима. Живи и ради у Зрењанину. Песме пише од 2011. Произвођач награђених вина и ракија.

MILICA LESJAK

Status, penzionerka. Рођена у селу Кијеву, општина Батоћина. Већ 45 година живи у Ћаковцу, Хрватска. Писање јој је љубав и хоби, пише цијели живот, интезивније окончањем радног вијека. Објавила једну Збирку поезије као суаутор, остало су Зборници поезије и књижевни часописи (Култура снова, Књижевност уживо, Кваку. Суштина поетике). Пише и даље, мање за друге, више за себе. Има пуно радова, али јој штампање књига није приоритет, а и не креће се у милеју људи који би јој помогли. Остaje јој „души своје душе“.

ATINA MUŠIĆ

Рођена 14. септембра 1970. године у Бићацу. Основну школу завршава у Босанској Крупи. Уписује се у средњу Просвјетно-културолошко-преводилачку школу и завршава је 1989. године. Уписује Педагошки факултет у Мостару те исти завршава 1998. године. У ЈУ „Ћавник“ у Ћави ради од 1993. године као наставник босанског језика и књижевности. У Националној и универзитетској библиотеци у Сарајеву полаже и стручни испит за библиотекара те од 2013. године ради и у школској библиотеци. У слободно вријеме се и сама бави писањем.

GORAN DŽAFIĆ

Рођен 23.11.1968. године у Јагодини као најстарије дијете оца Сеада и мајке Ратке. Основну школу је завршио у Босанској Крупи. Средњу мађинску и средњу просвјетно-културолошко-преводилачку завршава паралелно у Босанској Крупи. 1990. године одлази у Београд на студиј. Од 1992. године живи с родитељима у Јагодини. Бави се узгојем гоји бобика у Јагодини.

SUZANA ĐIKIĆ

Rođena 9. januara 1965. godine u Sarajevu, Bosna i Hercegovina, gdje i danas živi. Po završetku osnovne škole upisuje se u V sarajevsku jezičku gimnaziju. Nakon završetka srednjeg obrazovanja, upisuje Pedagošku akademiju u rodnom gradu, odsjek predškolskog obrazovanja. Bavila se, a i danas se bavi humanitarnim radom, kroz okupljanje i rad sa djecom, izdavanje dječijih časopisa „Ananas“ i „Anpi“, te humanitarni rad u organizaciji „Cvjetovi ljubavi“. Volontira u Biblioteci za slijepa i slabovidna lica u BiH gdje snima audio knjige za njihove korisnike. U slobodno vrijeme bavi se pisanjem dječije poezije. Neobjavljena zbirka poezije za djecu „Karta za zaboravljene snove“ na konkursu „Fra Grga Martić“ dobila je odlične kritike i bila vrlo zapažena.

ГОРДАНА ВЛАДИСАВЉЕВИЋ

Рођена у Нишу, 18. 06. 1961. године, где и сада живи. По образовању дипломирани правник, запослена у основној школи „Доситеј Обрадовић“ у Нишу. Бави се писањем пеизије и прозе, претежно за децу. Члан Удружења писаца „Чегар“ у Нишу. До сада су јој песме објављиване у оквиру антологије поезије за децу под називом „Осмехни се“ у издању Дејана Богојевића, затим у Зборнику пеизије за децу у издању Креативне радионице Балкан, Зборнику Кутија Љубави и зборнику радова X међународне уметничке колоније „Панонски бисери“ инспирисане стваралаштвом Душка Трифуновића. У припреми је и прва самостална збирка дечије поезије.

VESNA OBORINA

Primarijus mr sci. med. dr Vesna Oborina, specijalista opšte medicine, rođena je u Mostaru, Bosna I Hercegovina. Medicinski fakultet završila u Beogradu, a postdiplomsko usavršavanje u Sarajevu. Do 1992. živjela i radila u rodnom gradu, koji napušta 1992, godine zbog rata. Sada živi u Podgorici, Crna Gora. Piše poeziju i prozu i slika. Objavila 11 zbirki poezije, 6 za odrasle, 4 haiku i jednu za djecu. Za knjigu „Na mostu“, ITP „Unireks“ Podgorica dodijelio joj je Unireksovu nagradu „Dušan Kostić“. Zastupljena je u više antologija

pjesama, monografija, zajedničkih izdanja, zbornika, te književnih časopisa. Slike je, do sada, trideset puta izlagala samostalno, u Crnoj Gori i zemljama okruženja, a učestvovala je na mnogo kolektivnih izložbi.

ДРАГИЦА БЕКА САВИЋ

Рођена 1958. године у угледној породици Слијепчевић, у банатском месту Сечањ, где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је на правном факултету Универзитета у Београду. По занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња. Као аутор је заступљена у више десетина Зборника поезије у Србији и региону. До сада је објавила три збирке песама. Добитник је више похвала и награда. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

VIOLETA ALEKSIC

Рођена 01. 01. 1974. године у Левчу пише од своје 15 године. Своју прву збирку песама “Negde u mojoj pesmi” izdala je 2011. године. Iste године излази друга збирка песама “Život je čudan momak” (BEOKNJIGA). Трећа, збирка песама “Nisi ti meni bilo ko”, nastala je 2012. године (“IP Jovan”). Четврта збирка поезије “Kada se hrabrost odrobija” (“IP Jovan”) i roman “U tvojim godinama” (Beoknjiga), izlaze 2013. Године 2014. knjiga “Nisi ti meni bio ko” na romskom jeziku u izdanju *Rrom produkcije*. Iste године nastaje i knjiga “Ako me razumeš” izdata u IK ARTE knjiga. “Dan kada se bre vratilo kući”, прва knjiga kratkih priča izlazi 2016. године u KR Balkan, iste године излази још једна збирка поезије “Kompas” koju издаје издавачка кућа *Rrom produkcija* Beograd. Peto, dopunjeno izdanje zbirke pesama “Nisi ti meni bilo ko” издавач KR Balkan 2016. Године 2013. postaje član *Udruženja književnika Srbije* a 2014. године i član *Udruženja srpskih pisaca Švajcarske*, 2015. postaje član i književnog kluba “Sedmica” iz Frankfurta. Član je mnogih književnih klubova u matici, dijaspori i regionu, iza sebe broji mnoge medijske nastupe kao i promocije u zemlji, regionu i rasejanju. Aktivno se bavi humanitarnim i društvenim radovima u mnogim udruženjima u

Švajcarskoj. Dopisnik Radio Beograda, svake srede ima svoj dodatak u emisiji "VEČERAS ZAJEDNO". Od skora je i jedna od voditelja srpskog radija u emisiji "Radio Mladost" koja se skoro 18 godina bavi kuturnim dešavanjima naših sunarodnika u Švajcarskoj. Prvo iskustva u "etru" stiče u emisiji "Iz prvog reda". 24 godine živi i stvara u Švajcarskoj.

JASMINA MALEŠEVIĆ

Rođena 18. 10. 1962. godine u Beogradu. Član je Udruženja književnika Srbije i samostalni umetnik. Objavljene knjige: *Rođeni iz iste smrti*, Jasmina Malešević & Vojislav Brković, Sfairros, 1990. (poetski dijalog o ljubavi); *Skarabeg* - Jasmina Malešević, Sfairros, 1992. (poezija u prozi); *Adame ne ljuti se* - Aleksandra Slađana Milošević & Jasmina Malešević, Draslar Partner, 2001. (proza); *Jadi mladog anđela* - Jasmina Malešević, Asocijacija Ars et Norma, 2010. (poezija); *Dnevnik urbane sirene* - Jasmina Malešević, Draslar Partner, 2013. (poetski roman); *Čarna šuma*, Jasmina Malešević, Print 2 Print, 2014. (lirsko-erotska poezija u prozi); *Mačkaste priče*, Jasmina Malešević, Print 2 Print, 2015. (knjiga za decu).

SVETA CAKIĆ

Rođen daleke 1957. godine u okolini Leskovca. Ceo život proveo i provodi u Paraćinu. Oženjen ženom čije je ime pisao po Paraćinskim zidovima, otac dva odrasla sina. Kada je srećan i veseo piše pesme, kada je tužan, opet piše pesme. U stvari one su njemu sve, odlično se razumeju.

SPOMENKA DENDA HAMOVIĆ

Rođena u Mostaru. Od 1992. godine živi u Beogradu. Piše pesme i priče od detinjstva. Prve pesme su joj objavljene još u osnovnoj školi u mostarskom listu *Sloboda*, a onda nastaje period pisanja samo za svoju dušu. Posle dugog vremena ćutanja pesme i priče su joj prvo objavljene u književnom časopisu *Suština poetike*, a potom i u drugim časopisima: *Zvezdani kolodvor*, *Sretanja*, *Sizif*, novinama *Srpski glas* iz Australije, zajedničkim zbiricama poezije, poetskim sajtovima, portalima, zbornicima, leksikonima. Član je Udruženja

pisaca Poeta, Književnog kluba Skadarlijska boemija, Književnog kluba Scena Crnjanski i Kluba pisaca Ćukarica. Ima izdatu zbirku poezije Na krilima leptira i dve spremne zbirke koje čekaju svoje vreme za štampanje.

ЉУБИЦА ПЕРОВИЋ

Рођена је 1958. У Београду. Ради као наставник виолине у Музичкој школи „Мокрањац“ у Београду. Пише едукативне музичке приче за децу у форми бајке, поезију и од 2015. кратке приче. Бајке за децу, адаптиране у музичке представе, изводе се од 2009. Песме и кратке приче заступљене су у зборницима.

СЛОБОДАН ЦВИТКОВИЋ

Рођен 1950. год. Песме пише од младости али тек са одласком у пензију стекао могућност да се више посветим писању. Песме су му објављиване у више заједничких Зборника и часописа за књижевност, Аутор је и две самосталне збирке песама,

NATALIJA VOJINOVIĆ

Rođena sam 30. decembra 2000. godine u Kraljevu. Nakon završene Osnovne škole “IV kraljevački bataljon” u Kraljevu, upisala sam Ekonomsko-trgovinsku školu u Kraljevu, i trenutno je učenik drugog razredna iste škole. Tokom školovanja objavljivala svoje radove i pisala tematske tekstove za školski časopis. Član je *Književnog kluba* u Kraljevu. Njena interesovanja usmerena su na klasičnu književnost, kao i kritiku i istoriju književnosti, u čemu vidi svoje buduće zanimanje.

ZORANA GAVRILOVIĆ

Rođena 07. 07. 1967. godine u Leskovcu. Živi u Beogradu i u Leskovcu. Diplomirani pravnik. Objavljene knjige; *Kestenova fuga* u izdanju IP Alma 2009. godine; Elektronska knjiga *Badnji dan* u izdanju IA Nova Poetika 2013. godine; Elektronska knjiga *Diplomci* u izdanju IA Nova Poetika 2013. godine; Elektronska knjiga *Sudbine dvojice Jovana* u izdanju IA Nova poetika 2014.godine I Elektronska knjiga *Stablo* u izdanju IA Nova Poetika i Argus books magazines

2015. godine Radovi su joj zastupljeni u više poetskih zbornika i na internet portalima forum *Nova poetika-Argus books magazines*, www.pravac.com i www.slovoslovlje.com.

IVAN VRLJIĆ

Rođen je 21. travnja 1989. u Mostaru. Osnovnu školu završava u Cimu, a srednju školu gimnaziju u Mostaru. Diplomira na Filozofskom fakultetu, smjer povijest umjetnosti i filozofija. Poezijom se počeo zarana baviti, već od jedanaeste godine života zaozbiljno. Radovi su mu objavljeni u renomiranim književnim časopisima poput *Osvita* i *Motrišta*, te zbornicima radova radova KNS-a. Piše pretežito ljubavnu poeziju i ovladava zahtjevnim pjesničkim formama poput soneta. Također piše i aforizme. Sudjelovao je na mnogobrojnim književnim manifestacijama diljem regije „4. i 5. Novosarajevski književni susreti“ u Sarajevu, „Šantićevi večeri poezije“ u Mostaru, *Poetsko čoše - Stihovnica* u Banja Luci, *Grah za Iliju Ladina* u Vitezu, *Neretvanske vedrine* u Počitelju, *Humski dani poezije* u Mostaru, *Sarajevska jutra poezije* uprisutnjena u Sarajevu i Tuzli, Obilježavanje svjetskog dana poezije na mostu *Festina lente* u Sarajevu u organizaciji *Planet poezije*. Radi i djeluje kao profesor u gimnaziji fra Grge Martića u Mostaru i ostalim školama.

TATJANA JAKIĆ

Rođena i živi u Beogradu. Studirala je psihologiju na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Nastupala je u jednom od prvih alternativnih teataru u eks-Jugoslaviji. Bavi se novinarstvom i piše za više časopisa: *Sensa*, *Yoga*, *Grazia*, *Nova Svest*, *Nur*- Časopis Iranskog kulturnog centra ... Aktivno se bavi sportom, piše poeziju i dugi niz godina proučava astrologiju. Autor je knjige: „Zabavni vodič kroz astrološke znake“. Živela je u Francuskoj i Italiji. U omiljeni hobi joj spada šetnja sa psom Arijem.

DENIS GILJEVIĆ

Četrdesetpetogodišnji je kvazinovinar, parakopirajter, pseudo-dizajner, olfoperformer i nazovipisac iz Zagreba te doživotni predsjednik i jedini član društva za proizvodnju i promicanje krekreativ-

nih sprdARTčina “D-žaba the fART” - unatoč diplomi PMF-a, sve je samo ne inženjer biologije. Njegovu krektivnu ostavštinu zasad čini stotinjak autorskih kolumni (MTV.hr, Glam.hr, Roditelji.hr, Živim.hr), šezdesetak originalnih majica (jer natpis na majici je grafit u pokretu), jedno samoniklo ukoričenje (*Prodane dušice*, 2007., Translator) performans *Majičin dan*, i dva samoubilačka, sarkozmička, literarno-estradna projekta – “Jajamajčanski zekonik” (2013.) i “Zvižduk s Fejsbukovca” (2015.). Njegove su brojne priče našle dobro društvo i u raznoraznim zbirkama domaćih autora – tri su objavljene u zbirci *Lift* (2004., Jesenski & Turk, Zagreb), njih devet (od kojih su dvije nagrađene) u *Istrakonskim zbirkama* (2004. - 2009., POU, Pazin) te po jedna u zbirci kratkih priča *Pišem ti priču* (2016. GSS, Samobor) i *Petrinjske staze* (2016. Strižak, Petrinja). Nekoliko priča & pjesama pobjeglo mu je i izvan zemlje te su objavljene u zbirci *Ljudi bez osobina* (2016., Oksimoron, Beograd), *Kaži mi ko si* (2016., Sven, Niš) te *Najveće ljubavi XXI veka* (2016., Sven, Niš). Jedna priča trebala bi mu biti objavljena i u antologiji *Vrane dolaze* (Vrane, Niš).

KOSTA KOSOVAC

Rođen 17. 6. 1997. student Pravnog fakulteta u Beogradu. Pisanjem se bavi od kad su mu se neki klikeri pomerili i došli na pravo mesto. Od tad izbegava tuče da se ne bi vratili na ono prvobitno... Nije još izdao nijednu zbirku pesama mada ima veliku želju! Član je književne zajednice *Fruška Gora*. Pored klasične poezije povremeno se bavi i poezijom zvanom “boks”, jer za njega to i jeste poezija. Svoje pesme smatra liričnim, u velikom slučaju ljubavnim i maznim a prodavao ih nikad ne bi, samo poklanjao!

МИЛО РАДОВ

Poђen 1957. године. Завршио ЕТФ и живи и ради у Подгорици.

NATAŠA BARTULA

Rođena je u Bosni i Hercegovini gde je živela do 1992. godine. Kao kćerka prosvetne radnice i oca muzičara, već u ranom ranom detinjstvu, otkrila je ljubav prema umetnosti, a naročito prema

pisanoj reči. Diplomirala je 1994. godine na Filološkom fakultetu u Nišu na odseku za srpski jezik i jugoslovensku književnost. U avgustu 1995. godine emigrirala je u Kanadu gde je pronašla novi dom u Montrealu i gde i danas živi sa svojom porodicom. Piše na engleskom i na srpskom jeziku. Njen prvi roman objavila je pod naslovom „Refugee Tears“, a prevod romana „Izbegličke suze“ objavila je u Srbiji u saradnji sa izdavačkom kućom *Svet knjige*. Zbirku basni „Mačak Marko i druge priče“, koja je nosilac Ulupudusove nagrade u 2015. godini, objavila je sa izdavačem *Kreativni centar*. Njen novi roman „Lepa, mlada, usamljena“ govori o imigrantskom životu. Nedavno je njena kratka priča „Grom iz vedra neba“ osvojila prvo mesto na konkursu književnog kluba „Glas i reč“.

ANA GALIĆ

Rođena 28. avgust 1983. godine. Od 2005. godine do 2010. godine studirala Filozofski fakultet, Odsjek Filozofija i sociologija u Banjoj Luci, zvanje: diplomirani profesor Filozofije i sociologije. U školskoj 2006/07. godini, na osnovu uspeha i preporuka profesora ostvareno pravo na stipendiju Ministarstva prosvjete i kulture Republike Srpske. U školskoj 2007/08. godini sa izuzetnim uspjehom u toku studija ostvareno pravo na stipendiju iz Fondacije Predsjednika Republike Srpske “Dr Milan Jelić” Godine 2007. učešće u web Časopisu za kulturnu akupunkturu Tačka, sa uradkom na temu Svijet kao igra, o čemu pogledati na: http://www.tacka.org/img/projects/casopis/casopis_0.pdf (pp. u to vrijeme autorka je bila rođena Šućur). Godine 2016. postaje autor P.U.L.S.E magazina sa tekstovima: *Ljubav je bolest*, o čemu više na: <http://pulse.rs/ljubav-je-bolest/>, *Nepredvidivost je oružje budućnosti*, o čemu više na: <http://pulse.rs/nepredvidivost-oruzje-buducnosti/>

НИКОЛА МИХАИЛОВИЋ

Рођен у Београду 8. јула 1997. године. Живи на Карабурми где је завршио Основну школу „Јован Поповић“. Након основне школе, у којој је био добитник дипломе „Вук Караџић“, уписује Четрнаесту београдску гимназију на Врачару где је матурирао на тему „Антидрама Чекајући Годоа“. Од малена гаји љубав према

уметности. Дечје представе, које је са уживањем гледао, су биле попут првог пољупца у тој љубави. Град који му је у великој мери помогао да осети уметност био је свакако Херцег Нови у којем летује од рођења. Поред позоришта велика љубав му је поезија чију лепоту је спознао кроз њено читање и стварање. Велики је љубитељ рокенрола, а посебно гранџ-а. Свира гитару, бас гитару а посебно интересовање има према изворној и етно музици. Студент је прве године Филолошког факултета у Београду, Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима.

SLAĐANA LAZIĆ POLJAŠEVIĆ

Рођена 29. 04. 1978. До сада своје pjesme objavila u dva zbornika: U *Zborniku poezije za djecu i Topla riječ 3*. Te u elektronskim časopisima: *Časopis Kvaka*, *Narativa* i *Književnost Uživo*. Vodi jednu za sada manju stranicu *Riječi djelo krase* gdje pruža mogućnost onima koji pišu da predstave svoje tekstove.

JAKOV ŠOLA

Рођен у Сарајеву и ту од тад живи. Одувијек одгајан да не мрзи и да људе не дијели мada није сигуран да такве ствари требају ићи у биографију, али мисли да су то чињенице које више говоре о њему од бројева и мјеста. Има 17 године (за који мјесец 18) и иако старији од школског дјетета, још увијек није изгубио знатиželју малишана који све запиткује. Да би утолио ту жеђ за новим, чита, учи и путује. Временом читајући и гледајући свијет око себе шватио да и он може имати глас и да има њиме шта рећи. Зато пише и пише; то му помаже да сложи своје мисли и осјећаје и да заиста швати вртлог и бућкуриш у својој незреој глави. Написао један роман солидне дужине који вјероватно никада неће бити издат (ипак је то први роман који је почео писати ученик у основној школи), али се њиме ипак поноси као неким плодом свог размишљања. По његовом завршетку прије неколико мјесеци није могао да не настави писати па се бацио на кратке приче од по двије или три странице у које точи свакодневне догађаје и инспирације – можда оне једном буду свједок његовог сазријевања. Некад шаље радове на конкурсе, некад не. Често су одбијени, некад ипак уђу у неки ужи

krug, ali valjda će se to promijeniti na bolje; vježba je ključ. Aktivan je član i Evropskog parlamenta mladih u Bosni i Hercegovini i iako ne voli politiku, vjeruje da su mladi ti koji će graditi sutra bilo kroz umjetnost, nauku ili direktno. Pohađa IB Diploma Program u Drugoj gimnaziji i bavi se olimpijskim mačevanjem dosta ozbiljno.

MERIMA MUSTAFIĆ

Merima Mustafić, rođena u Tuzli 02. 06. 1997. godine, redovna je studentica I godine I ciklusa Pravnog fakulteta Univerziteta u Sarajevu. Osnovnu školu i gimnaziju završila je u svom rodnom gradu, odličnim uspjehom. Do sada je učestvovala na velikom broju literarnih natječaja, gdje su njeni radovi bivali višestruko nagrađivani i visoko rangirani, te objavljivani u međunarodnim zbirkama poezije i proze, kao i velikom broju časopisa. U maju 2016. izdata je i njena prva zbirka literarnih radova „*Duše moje vrt*“. Za uspjeh na međunarodnim književnim natječajima u 2015. godini, u junu mjesecu 2016. godine dodijeljena joj je nagrada Grada Tuzla za natprosječan uspjeh učenika, studenata i sportista sa područja Grada Tuzla.

VERONIKA ŠKREBLIN

Rođena je 1983. u Zagrebu. Završila je školu Primijenjenih umjetnosti i dizajna – smjer klavir. Studirala je kroatistiku i glazbu, a trenutno je apsolventica latinskoga jezika i književnosti te polonistike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Piše poeziju i prozu. Već s dvanaest godina osvaja 2. nagradu za haiku poeziju kada i recitira na HRT poeziju u dokumentarcu o nadarenoj djeci. I dalje sudjeluje u raznim književnim klubovima te umjetničkim izvedbama (fotografija/recitacija, glazba/stih i sl. – Europski dom, KSET, HSK...). Do sada radila kao nastavnica klavira i solfeggia. Nekolicina radova objavljena (zbornik, časopis i zajednička zbirka, kao i na raznim web stranicama za kulturu i književnost).

TAZ KAAAN

Bavi se pisanjem i informatikom. Ima veliki broj neobjavljenih priča, različitog žanra. Takođe piše i pesme, u manjem obimu. Ima i jednu priču koja će uskoro biti objavljena.

ROKSANDA KOVAČEVIĆ

Rođena u Peći, 11. 04. 1975. godine. Vaspitač po zanimanju. Knjige, pisanje i recitovanje su njene ljubavi još iz školskih dana. Piše poeziju i prozu. Radove je objavljivala u *Zborniku savremene ljubavne poezije*, *Zborniku poezije stopama Alekse Šantića* u izdanju KR Balkan, kao i u zborniku *Vršačka poetska susretanja 2015* u izdanju Udruženja Vršački književni klub. Živi u Kovinu sa svoja dva sina.

MILICA JAKŠIĆ

U osnovnoj školi otkriva ljubav prema poeziji kao način izražavanja pa su i ta djela ono što bi se svrstalo u poeziju za djecu. Kroz srednju školu i po uzoru na Šarl Bodlera i *Sergeja Aleksandroviča Jesenjina* djela poprimaju idealistički i egzistencijalistički ton. Uz učestvovanje na nekim književnim konkursima, može se izdvojiti treća nagrada u kategoriji srednjoškolaca na šestom međunarodnom festivalu poezije i kratke priče „Stanislav Preprek“.

САЊА ШКОРИЋ

Сања Шкорић (дев. Давидов) је рођена 18. децембра 1979. године у Новом Саду. Одрасла је у Дероњама у Бачкој. Дипломирала је на Правном факултету у Новом Саду 2003. године, прва у својој генерацији. Као студент је учествовала на неколико такмичења у беседништву, где је освајала друго и треће место. На истом факултету, Сања је магистрирала 2009. године на тему ЗЛОУПОТРЕБА ДОМИНАНТНОГ ПОЛОЖАЈА НА ТРЖИШТУ. У мају 2016. године је одбранила докторску дисертацију на тему УТИЦАЈ ПОСЛОВНОГ ИМЕНА ПРИВРЕДНОГ ДРУШТВА НА ЊЕГОВО ПОСЛОВАЊЕ. Почев од 2006. године, запослена је на Правном факултету за привреду и право-

суђе у Новом Саду на месту секретара факултета. Упоредо са обављањем административно – правних послова, Сања се бави и научним радом и до сада је објавила више научних и стручних радова Аутор је стручне монографије ТРЖИШНА ДОМИНАЦИЈА И ЊЕНА ЗЛОУПОТРЕБА, у издању Задужбине Андрејевић у Београду и један од коаутора уџбеника РАДНО ПРАВО, 2016. Године Почев од 2003. године, па до данас, Сања је написала пет књига књижевног садржаја (две прозног садржаја, један роман и једну збирку песама за одрасле и једну збирку песама за децу). Добитник је више књижевних награда за прозу и поезију у земљи и иностранству. Осим писања, Сања се бави и цртањем. Сви цртежи у њеним збиркама песама су ауторски цртежи. Уда-та је и мајка две девојчице, Милице и Тијане и живи у Футогу.

Мр МИЛЕНКО МИХАЈЛОВИЋ

Рођен 19. новембра 1953. у Београду. После завршене гимназије студира сликарство на Факултету ликовних уметности у Београду где и магистрира 1987. Живи и ради као слободни уметник (сликар) у Београду. Професионално се бави и карикатуром. Поред илустрација у бројним часописима објавио и шест књига карикатура. Радио као техничко-графички уредник у Студенту од 1985. до 1987. и Књижевних новина од 1987. до 1994. Оснивач је сатиричног часописа Данга. А у сатирично-хумористичком часопису Наша крмача бо уредник карикатуре од првих дана 1997. па све до 2004. године. Члан је Креативног тима КР Балкан.

IVANA PAVLOVA

Рођена у Македонији, град Štip. Тamo је завршила основну и средњу школу. За време средње школе била је члан књижевног клуба *Iskra*. Поезију пише од детињства. У то време је учествовала на регионалним школским такмичењима. 2009 године песма *Menuvanje* (*Menjanje*) била је део Зборника поменутог клуба. Има 25 година и тренутно живи у Београду. Студира психологију на Филозофском факултету Универзитета у Београду. Из области психологије њена

najveća ljubav je psihoanaliza. Piše na makedonskom i srpskom jeziku u stihovima i u proznoj formi.

KRISTINA JUG

Rođena 1982. u Varaždinu (Republika Hrvatska). Diplomirala komparativnu književnost i kroatistiku na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Za vrijeme studija bavila se istraživačkim novinarstvom. Trenutno završava poslijediplomski doktorski studij hrvatske kulture na istom fakultetu s temom disertacije: *Anonimne kajkavske dramske adaptacije s kraja 18. i početka 19. stoljeća u hrvatskoj književnosti i kulturi*. Aktivno sudjeluje na znanstvenim skupovima iz područja književnosti i teatrologije. Uz znanstveni rad, bavi se pisanjem poezije, putopisa i kratkih priča. Dosada objavljivala pjesme u zajedničkim zbirkama: *More na dlanu* i *Valentinovo* u izdanju Kulture snova iz Zagreba. Danas živi i radi u irskom gradiću Longfordu.

JELENA POPOVIĆ

Rođena 1990. godine u Kragujevcu. Apsolvent Fakulteta za Primenjenu Ekologiju u Beogradu. Radila na lokalnoj televiziji, piše svoju prvu knjigu i od skoro kratke priče. Živi u Kraljevu.

МИЛОЈКА ЈЕЛОВАЦ

Рођена 1963 г. у општини Пљевља. Писањем се бави од средњошколских дана. Пише сву врсту поезије као и прозу и текстове за народну музику. Издала двије самосталне збирке pjesама Ластавица и Молитва која је проглашена као најбоља збирка 2016. града Ниша при удружењу књижевника Бранко Миљковић. Добитник треће награде за љубавну поезију у Барајеву. Издвојена у дванаест pjesника модерне поезије у удружењу Српских књижевника у Љубљани 2016. Добитник великог броја заједничких зборника, захвалница, повеља, грамата, диплома, саборница и Благодарнице Хиландара. Пјесме преведене на енглески и бугарски. Живи и ствара у Пљевљима.

МИОМИР М. ЛАКИЋЕВИЋ

Миомир М. Лакићевић, рођен је 1949. године, у Малом Врановцу код Дечана, у Метохији. По занимању је економиста. Пише приче и песме за децу и одрасле. Објављивао је радове у више дневних листова, часописа и зборника, широм Србије, Црне Горе и у Републици Српској. Његова дела су заступљена и у заједничким зборницима: „Хвостански ктут – српски песници Пећи и околине“; „Небески храм – поезија о манастиру Високи Дечани“; „Србијом сија Бистрица“; „Здравица љубави“; „Сазвучје“; „Лепеничко ЂУРЂЕВДАРЈЕ“ – поезија и проза Удружења писаца Крагуевац; затим, у антологији: „Најлепше песме о кнегињи Милици“; у антологије: „Говор душе, 100 аутора Књижевне заједнице Југославије, као и у антологију: „Проклетије појем“, песме и певања о Проклетијама и, итд. До сада је објавио четрнаест књига песама и прича за децу и одрасле и роман: „Јадиковке једног паћеника“. За књижевни рад више пута је награђиван на конкурсима за поезију и прозу – широм Србије. Посебно, добитник је значајних признања и матичног Књижевног клуба „Ђуро Јакшић“ у Јагодини. Сада је у пензију и живи у Јагодини...

IVAN GAČINA

Рођен је 15. 4. 1981. у Zadru, Republika Hrvatska. Visoku stručnu spremu i akademski naziv magistra inženjera računarstva stekao је nakon tri završena studija na Sveučilištu u Dubrovniku 2010. године. Пише поезију и haiku поезију, кратке приче, афоризме и recenzije književnih djela te se povremeno bavi digitalnim fotografiranjem. Svoje prve pjesničke rime počeo је stvarati još u osnovnoj školi, ozbiljnijim pisanjem se bavi od 2000. године када је био brucoš на fakultetu, а od 2014. године почиње slati своје радове на разне natječaje, за zbornike и časopise. Dobitnik је 20-ak međunarodnih nagrada за поезију и кратке приче u Hrvatskoj, Srbiji te Bosni и Hercegovini. Prevođen је на више jezika: engleski, slovenski, talijanski, bugarski, rumunjski, arapski, romski, filipinski (Tagalog и Cebuano), vijetnamski, ugandski (lunyoro или runyoro) и indonezijski jezik (Bahasa Indonesia и Batak Toba) te čakavsko и kajkavsko

narječje hrvatskoga jezika. Član je nekoliko udruženja i društava: Matica hrvatska (od 2010.), Hrvatsko književno društvo (ogranak Zadar) (od 2014.), KLD „Rešetari“ (od 2015.), Udruženje srpskih književnika u otadžbini i rasejanju – USKOR (od 2015.), Savez književnika u otadžbini i rasejanju – SKOR (od 2016.), Društvo „dr Saša Božović“ Beograd (od 2016.), Kultura snova (od 2017.). Izdao je dvije samostalne zbirke poezije: „Tebe traži moja rima“ (KC Kalliope, Našice, Hrvatska, 2014.) i „Tvorac Misli / Prolaznik u noći“ (SVEN, Niš, Srbija, 2015.). Radove je objavljivao i u zajedničkim zbirkama: zastupljen u više od 130 zbornika i preko 10 različitih časopisa.

БЛАГИЦА АНТИЋ

Благица Антић рођена је 18. 03. 1961. године у Њилану, одрасла у Београду. По занимању је програмер. Објавила је три самосталне збирке поезије „Стаклена суза“, „Камени цвет“ и „Између осмеха и туге“. Заступљена у преко 40 зборника. Добитник је више признања за поезију. Песме објављује у часопису „Јесењин“, „Ада“, „Умно и књижевне вертикале“. Члан је Књижевног друштва Раковица, Клуба писаца Чукарица, Књижевне Заједнице Југославија и Друштва др. Саша Божовић у Београду.

МИЛАН БУРСАЋ

Рођен 27. 01. 1942. године у месту Босански Дољани, општина Бихаћ. Одрастао у Банату. Завршио средњу економску школу и економски факултет. Радио у спољној трговини. Говори и пише немачки и енглески језик. Члан Удружења научних и стручних преводилаца Србије и, поред осталог, бави се и превођењем текстова са немачког и енглеског језика. Поезију пише још од средњошколских дана али је врло мало објављивао (у листу Младост, Дечјим новинама и Невену). Као средњошколац добио награду Савеза књижевника Југославије за најбоље писмене задатке из српског језика.

ВОЈИСЛАВ ТРУМПИЋ

Рођен 7. јануара 1936. године у Гњилану на Косову и Метохији. У родном граду завршио основно и средње образовање а филолошки факултет завршио у Београду. Као наставник радио у основним школама у Партешу (КиМ) и Старом Ланишту код Јагодине, а као професор српског језика и књижевности у Образовном центру у Јагодини. Био новинар Борбе, Новости, Јединства (Приштина), а повремено сарађивао и са више редакција – Радио Београд и Приштина. Хоби је енигматика, објавио око 2000 укрштеница, анаграма. Пише сатиру и афоризме. Објавио две књиге песама: Око дома мог и Песма не умире.

ПЛАМЕНКА ЂОГО ВУЛИЋ

Професор српског језика и књижевности. Рођена у Мостару, а живи и ради у Београду. Књижевне прилоге објављивала у многим листовима и часописима. Више година бавила се уређивачким радом у часопису Пламичак. До сада има објављене две збирке песама – Огрлица од сећања и Гласно ћутање. На књижевним конкурсима добила више награда. Поред поезије и прозе пише књижевне приказе, а бави се и лектуром.

MIRJANA ĐAPO

Rođena 1950. u Smederevu. Završila Filološki fakultet u Beogradu, grupa za srpsko-hrvatski jezik i književnost. Živi u Brčkom i radi u Gimnaziji „Vaso Pelagić“ kao profesor. Objavljena dela: zbirke poezije „U bunilu“, „Tumaranje po egu“, „Grafiti po zastorima duše“; zbirka proze „Klupa za tihu raj“, roman „Elysion“, priče za decu „Put u središte bajke“ i „Lepe i ružne reči“; knjiga aforizama – „Talanje po suvom“. Dobila više prestižnih nagrada i priznanja. Zastupljena u antologijama i zajedničkim zbirkama. Prevođena na više jezika. Nosilac Zlatne značke Kulturno prosvetne zajednice Srbije. Član Udruženja književnika Srbije.

VERICA MILOSAVLJEVIĆ

Rođena je 14. 6. 1950. u Smederevu, Srbija. Kao beogradski student na Višoj školi za spoljnu trgovinu, aktivno je učestvovala svojom poezijom na književnim večerima. Mada više decenija živi u svetu poezije, nije još objavila samostalnu knjigu, ali je u ovoj godini prva poetska zbirka na pomolu.

EMINA VILDIĆ

Rođena 1981. godine u Tuzli, Bosna i Hercegovina. 2007. godine završava Odsjek turskog jezika i književnosti Filozofskog fakulteta u Tuzli, a 2010. godine stiče zvanje magistra Turskog jezika i književnosti na Fakultetu književnosti i filozofije Univerziteta u Sakarji-Turska. Kao doktorant nastavlja školovanje koje je još uvijek u toku na pomenutom odsjeku Univerziteta u Turskoj. Objavila par naučnih i stručnih radova iz oblasti turskog jezika i književnost. Prijevod: Tufan Gündüz "Alahimanet Bosno-Migracije Bošnjaka na teritoriju Osmanskog carstva" (Istanbul, 2016), Džemaludin Latić „Mjesečina endeluske noći“ (2015. neobjavljeno djelo), Ömer Nasuhi Bilmen „Dva cvijeta ljubavi“ (Sarajevo, 2013).

STEFAN SOFRONIJEVIĆ

Kada ga ljudi pitaju ko je, nikada ne zna šta bi odgovorio. Ostane nem. Muk. Tajac. Ipak, potajno voli da se naziva rođenim piscem. Zaista, piše od malena. Deca uglavnom sa 5, 6 godina crtaju kuće, drveće, izobličene ljude, ali on je pisao, pisao sve i ništa. Njegova mama i dalje čuva gomile starih svezaka kojim je ispunjavao čitavo detinjstvo. Kako je rastao, to je ozbiljnije shvatao svoj posao, pa tako sada ima dva objavljena romana i nekoliko neobjavljenih. Ponekada, kada je posebno inspirisan, napiše po koju pesmu ili priču. U slobodno vreme svira klavir, čita sve što mu padne pod ruke i razmišlja o skromnoj šiklji koju će jednog dana kupiti i s kojom će celo leto provoditi na Savi. Ima dvadeset i tri godine. Upisao se prvobitno na Filološki fakultet, smer za japanski jezik i kulturu, ali sada pravi malu pauzu do jeseni kada će se ponovo vratiti studijama.

ЈЕЛИЦА ЦРНОГОРЧЕВИЋ

Рођена је у Сремској Митровици 3. маја 1974. године. Основну школу завршила је у Вишњићеву, месту у којем је живео и где почива српски гуслар и Вуков певач Филип Вишњић. Гимназију (просветни смер) завршила је у Сремској Митровици, а на Филозофском факултету у Новом Саду дипломирала је на одсеку за српску књижевност и језик 1998. године. Живи у Београду и ради као наставник српског језика и књижевности. Мајка је три гимназијалца: Дуње, Огњена и Сање. Поезију воли и чита одувек, а сада је живи.

OGNJENKA KALAJDŽIĆ

Рођена је 1949. у граду sunca и pjesnika, Mostaru. Завршила је elektrotehničku školu и radila kao elektrotehničar u Mostaru do 1993. godine, kada je ratni vjor donjeo u Švedsku. Uvijek se isticala sa svojim sastavima и bila nagrađivana, ali zvanično piše nakon zaslužene penzije. Pomalo se bavi slikarstvom, a u zadnje vrijeme mnogo se posvetila poeziji. Učestvovala je u mnogim zbornicima, a u pripremi joj je prva zbirka poezije. Nije joj cilj postizanje nekog priznanja kao pisca, za to je zakasnila u životu (kako sama sa žaljenjem konstatuje), nego da svoje stihove nastale iz bola, nostalgije, zahvalnosti, a najviše ljubavi skupi na jedno mjesto. Želi da se ne zaborave и da ih njeni najbliži, kao и prijatelji imaju, kao simbol njene ljubavi prema njima. Nada se da će realizovati mnoge napisane stihove и njoj veoma drage istinite priče. Voljeni grad, mir, ljubav и porodica su joj omiljene teme.

LEJLA HAMIDOVIĆ

Рођена 29. decembra, 1991. године у Zvorniku. Trenutno živi u Živinicama, gdje je završila osnovnu školu. Srednju medicinsku školu, smjer farmaceutski tehničar završila je u Tuzli, gdje nastavlja sa studiranjem na Farmaceutskom fakultetu. Piše od svoje devete godine, ali se poeziji ozbiljnije posvetila u srednjoj školi. S svojim pjesmama и pričama je učestvovala u zajedničkim zbornicima: "Zagrli život", "Mili dueli", "Zbornik poezije stopama Alekse Šantića",

“Mostovi svjetlosti”, “Kaži mi ko si”. U decembru 2013. godine, izdala je svoju prvu pjesničku zbirku “Ko je uzeo moje proljeće”.

СНЕЖАНА ЂАТИЋ - ПЕТРОВИЋ

Рођена 02. 02. 1974. год. у Крагујевцу, одрасла у селу Маслошеву. Поезију пише од основне школе. Од 1992. живи и ствара у Швајцарској. Удата је и мајка је троје деце. Члан је Удружења српских писаца Швајцарске, где објављује своје песме у заједничком зборнику „Завештања“. Члан је књижевног клуба „Душан Матић“, из Ђуприје и „КР Балкан“ из Београда. Прву збирку поезије „За сан далеко“ Снежана је штампала 2014. а друго издање је објављено 2016. 2015. године објавила је и другу књигу поезије „Знам да ме чујеш, ма где год био“ у издању КР Балкан. Њене песме заступљене су у већем броју зборника у домовини и расејању.

ЧИКА ПЕЦА

Чика Пеца, љубимац деце - слушалаца Студија Б, пријатељ најпознатијих спортиста и стваралаца у области културе, човек непознатог лика, а препознатљивог гласа. Пеца Петровић-Марш је један од оснивача Студија Б. Осим познате дечје емисије „Пеца и деца“ уређивао је и водио емисију из области културе „ОГЛЕДАЛО“, као и врло слушани недељни спортски програм „СОС - СВЕ О СПОРТУ“, у којима су гости били наши најеминентнији ствараоци и домаћи и светски асови у скоро свим спортовима... Написао је велики број песама за децу, које је пуних 5 година свакога јутра „саопштавао“ слушаоцима Студија Б. 1979. НИГП „Јеж“ му је штампао књигу песама „Слатка азбука“ и ангажовао га као уредника едиције „РЗР - Романи за радознале“ 1997. уређивао је месечни илустровани часопис за децу „Хоћу – Нећу“. 2000. године композитор Данило Даниловић Данилушка на Пецине текстове о словима наше азбуке компонује мјузикл „Музичка азбука“, а 2008. заједнички реализују пројекте навијачке химне „Напред, Србија!“ и прелепе баладе „Заљубљен у Србију“. По његовом сценарију, аниматор Влада Маринковић урадио је цртани филм „Чудна шума“ и петнаест

епизода „Соскових чаролија“ за ТВ „СОС канал“. 2007. освојио је престижну књижевну награду „Доситејево перо“ за књигу песама „Срећна Нова година“. 2016. угледала је светлост дана његова збирка песама о зубима „Зубологија“ у издању предузећа „Керама плус“. Рођен је у Крагујевцу 1940., тренутно живи и ствара у Београду, и путује белим светом уз помоћ интернета.

НАДА РАНКОВИЋ

Рођена 1964. године у малом месту у Лици као шесто по реду од осморо деце својих родитеља. Ту је савладала прва слова, а потом се пресељава у Панчево где наставља даље школовање. У Панчеву ствара породицу. Поносна мајка две кћерке и новопечена бака девојчице и дечака. Писањем се бави из хобија. Објавила самосталне збирке песама ИЗДАНЦИ РАСПЕВАНЕ ДУШЕ и ОНАКО УСПУТ, а песме објављивала у више Зборника и Новинама Јужно Банатског округа СТАРТ 013. Члан је КК Прота Васа Живковић из Панчева.

JELENA JEKA KOČOVIĆ

Рођена Stepanović, 26. avgusta 1984. godine u Kragujevcu. Živi i radi u Kragujevcu. Od malena piše i do sada je napisala oko trista pesama, jednu kratku priču i jednu zbirku priča “Sasvim obična priča” (još u rukopisu). Dobila je nekoliko priznanja za učešća na konkursima za poeziju i kratke priče. Njene radove redovno objavljuje časopis *Avlija* Rožaje na svom portalu. Njena priča i poezija zastupljene su u zbornicima *Kreativne Radionice Balkan*. Član je *Kreativne Radionice Balkan*.

MIROSLAVA MIRA RADOJEVIĆ

Рођена у Subotincu код Aleksinca. Завршила је медицинску школу у Ћуприји. Током рада је завршила и школу за анестетичаре на VMA у Београду. Радила је у Ћуприји до 1990. године када долazi у Швајцарку и наставља са радом. 2010. године одлази у пензију, али не прекида са радом, јер је залjublјена у свој позив. Тада почиње са писањем поезије и прозе. Своје радове је објавила у зборнику Удружења српских писача Швајцарске «Завештанја 2013», «Завештанја

2014», «Zaveštanja 2015» i «Antologija Zaveštanja» i dvojezičnoj knjizi «Zlatne reči». Svoju poeziju je objavila u zborniku «Aleja breza», «Pesniku srebrne kose», «Plodište», «Garavi sokak» i «Pamtenik». Član je književnog kluba «Dušan Matić» Ćuprija, «Zdravko Đekić» Štuttgart i «Sedmica» Frankfurt na Majni.

Dobitnik je nekoliko priznanja i zahvalnica za doprinos pisanoj reči. Izdala je dve knjige, zbirku poezije «Naši dani» i sa svojom ćerkom zajedničku zbirku poezije «Sanjam obale sreće».

ТАЊА РАДОЈЕВИЋ

Рођена је 1967. у Ћуприји, граду на Великој Морави. Основну школу и гимназију (усмерено образовање, смер иноко-респодент) завршила је у родном граду 1985. а 1999. долази у Швајцарску. Још као гимназијалка се бави писањем те је као гост „Удружења српских писаца Швајцарске“ своје радове објавила у зборницима „Завештања 2014“ и „Завештања 2015“.

„Видимо се ујутру“ је прва њена збирка љубавне поезије коју издаје у заједничкој књизи са својом мајком. Бави се сликарством и као члан Удружења сликара Швајцарске „Урош Предић“ учествовала је на десетак групних изложби а пре пар година је имала и своју самосталну изложбу у Крисиеру, француском делу Швајцарске. Такође се бави и фотографијом те је своје фотографије такође излагала. Члан је и тон мајстор радио редакције српског „Радио Младост“ који постоји 20 година.

AVDULAH RAMČILOVIĆ

Pesnik, učitelj i magistar pedagoških nauka. Rođen 1945. godine u Petnjici/Berane. Završio najbolju školu na svetu – Učiteljsku u Novom Pazaru u trajanju od 5 godina, zatim Pedagošku akademiju u Užicu, Filozofski fakultet i postdiplomske studije pedagogije u Zagrebu. Radio kao učitelj, direktor i školski pedagog u Osnovnoj školi Delimeđe, Tutin, i u Linzu, Austrija, kao nastavnik maternjeg i nemačkog jezika i školski pedagog. Objavio je pet svojih knjiga: *Poslovice i izreke iz celog sveta*, Beoknjiga, Beograd 2008; *Putevi života*, poezija, *Šumadijske metafore Mladenovac*,

Beograd 2011, Osmjehni se suncu, poezija, Stihom govorim, Bijelo Polje, 2013; *Najlepša je ljubav tvoja*, poezija, Udruženje pisaca Poeta, Beograd, 2014; *Još jedan krug*, poezija, Stihom govorim, Bijelo Polje, 2016. Njegove pesme su objavljene i u 67 zajedničkih knjiga, zbirki poezije. Član nekoliko književnih klubova i udruženja, među njima i KR Balkan, Beograd.

МИЛАД ОБРЕНОВИЋ

Рођен 1954. године у Рогатици. Основну и средњу економску школу завршио у родном граду, а студије на Економском факултету у Крагујевцу. До сада објавио: књиге афоризама: „Додир“, 1999., „Немири“, 2007., „Судар“, 2010. и Зборник афоризама: „Источно од запада“, 2012. Књиге поезије: „Боје дуге“, Коаутор, 2005., „Згажени божури“, 2007., „Молитва“, 2013., „Није вољети лако“, 2013., „Да ми струјиш скитничким венама“, 2015. и „Споминаније“, 2017. Књиге сатиричне поезије: „Мало сутра“, 2007., „Шишање“, 2010., „Ђоравој мачки даво не даво“ 2014. Књиге поезије за дјецу: „Чудо невиђено“, 2010., „Ко је јајету тата“, 2013. Књиге приповјетки: „Дошла сам да завршим причу“, 2015. Пјесме и афоризми су му објављени у сто тридесет зборника и антологија у Србији, Македонији, Црној Гори, Либану и Републици Српској. Радови су му превођени на: енглески, њемачки, арапски, руски, русински, македонски и словеначки језик. Више пута награђиван за афоризме, поезију, здравице, епиграме и кратке приче. Члан Удружења уметника железница Србије. Члан Удружења књижевника Србије. Живи и ради у Рогатици, Република Српска.

BOJANA BULUT

Рођена 1986. године у Дубровнику. Основну и средњу школу завршила у Херцег Новом, Економски факултет на Универзитету Црне Горе, у Подгорици. Живи и ради у Подгорици.

ALEKSANDAR HRŽIĆ

Рођен је 22. ружна 1983. године у Риеци. Завршио је средњу школу Хрватски краљ Звонимир у Крку и дипломирао на Факултету за

menadžment u turizmu i ugostiteljstvu u Opatiji. Živi u Malinskoj na otoku Krku. Poeziju piše zadnjih nekoliko godina. Voli čitati, najviše filozofiju, povijest i poeziju te boraviti u prirodi i naravno pisati. Posebno ga zanimaju teme vezane uz prirodu, čovjeka i čovječanstvo. Često sudjeluje na književnoj manifestaciji *Riječka književna jutra* s ostalim članovima *Hrvatskog književnog društva (HKD)* i na recitatorskim večerima na Krku i u Rijeci. Također je sudjelovao na *Međunarodnom festivalu HKD - a* u Rijeci. U ožujku 2017. g., izdao je svoju prvu zbirku poezije *Promjena*.

ANTONIA MARTINČIĆ

Rođena 10. 5. 1985. u Rijeci. Diplomirala na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci i stekla zvanje profesorice hrvatskog jezika. Radno iskustvo stekla radeći u školskim ustanovama (knjižničarka, pomoćnica u nastavi, učiteljica). Također, radno iskustvo stekla radeći kao urednica i recezentica u izdavačkoj kući *Venerus* u Rijeci, te dosad uredila nekoliko zbirki poezije. Osim u poeziji koja je njena najveća ljubav, u slobodno vrijeme inspiraciju pronalazim u plesu, fotografiranju, aromaterapiji... Proteklih godina aktivno se bavila glumom u *Otvorenom kazalištu Omišalj*. Završila sam glumačku školu u *KUC Kalvariji*, te govorničku školu *Grgur Ninski*. Poeziju pišem od školskih dana, ali aktivno posljednjih deset godina. Članica *Hrvatskog književnog društva (HKD - a)*. Dosad izdala dvije zbirke poezije *Tragovi sjećanja* (Adamić, 2008.), *Metamorfoza okamenjene duše* (Venerus, 2011.). Također, pjesme su joj objavljene u dvije zajedničke zbirke: *Pjesmom ti ljubav darujem* (2012.), *Moja ljubavna pjesma* (2012.), te u *Antologiji pjesništva otoka Krka* (2014.). Osim navedenog pjesme su objavljene u različitim zbornicima i književnim časopisima (*Književna Rijeka, Književno pero*). Voli toplinu ljeta, južne krajeve, otoke, putovanja u nepoznate zemlje i upoznavanje različitih kultura. Živi ispunjeno i životno, upijajući i učeći iz svih iskustava koja joj život donese, pretvarajući ih u stihove.... Poezija nije samo dio njenog života... Čitav njen život protkan je poezijom.... Omiljeni citat: *Nikad snovi nisu previsoki, borba nikad prežestoka, ponos da živiš za velike stvari najveća je svetost, a ljubav tvoje jedino utočište.*

VERA BOSAZZI

Rođena u Rovinju 1949. godine. Nakon završetka Pedagoške Akademije u Puli, smjer fizika-matematika, zapošljava se u rovinjskoj Gimnaziji. Do 1992. radi u školstvu kada sa suprugom otvara privatno poduzeće i vodi poslovne knjige firme.

Piše na istarskom, hrvatskom i talijanskom. Njena prva zbirka *Se ima soje vrime* izašla je 2009. Nakon toga piše knjigu priča *Pričala mi moja nona* koja izlazi 2010. 2011. doživljava tešku saobraćajnu nesreću pa 2014. izdaje autobiografsku knjigu *Između Trnja i ruža*. 2015. pod pokroviteljstvom grada Rovinja izlazi njena dvojezična slikovnica *Moj nono, ja i batana – Mio nono, io e la batana*. 2016. u izdanju *Kulture snova* Zagreb izlaze njena zbirka poezije *Fotografije* i dvojezična zbirka priča *Grickove čarobne kuglice - Le sfere magiche di Rosicchio*, a 2017. sa jedanaest autora potpisuje zajedničku zbirku poezije *Ljubav ispisana perom*.

МАРИНА ТОТ

Рођена у Риједи, Хрватска. По оцу пореклом из Лике, а по мајци из Војводине. Завршила гимназију „Урош Предић“ у Панчеву и након тога дипломирала хемију на Природно-математичком факултету у Београду. Радила је у панчевачкој рафинерији нафте у Служби заштите природне средине, као водећи инжењер за заштиту ваздуха. Живи са супругом у Панчеву. Писањем се бави од основне школе. Објавила је три књиге песама: „Тамо негде, међу звездама“, 2007 године, издавач „Мали Немо“ из Панчева. Друга књига је издата у оквиру издаваштва библиотеке „Прамен тајанствене магле“ Трећа књига под називом „Буђење“ објављена је 2016. год, издавач „Мали Немо“ из Панчева. Песме су јој објављиване у зборницима песама, као што су „Рудничка врела“, зборник „Креативне радионице Балкан“, зборник СКОР-а (Савез књижевника у отаџбини и расејању), „Вршачко златно перо“, „Вршачки књижевни клуб“, „Песнички конкурс“ (српско-бугарско пријатељство), Зборник књижевног клуба из Суботице (Палићки сусрети), Зборник КК Сирић „Велесови фрагменти“, Зборници песничког профила „Прамен тајанствене магле“, зборник

КК „Прота васа Живковић“ из Панчева и у бројним другим зборницима. Члан је КК „Прота Васа Живковић“ из Панчева, КК „Скадарлијска боемија“ из Београда и СКОР-а (Удружење књижевника у отаџбини и расејању), са седиштем у Новом Саду, огранак Београд.

СОФИЈА ЈАЊУШЕВИЋ

Ученица V разреда Основне школе „Наталија Нана Недељковић“ у Крагујевцу. Воли да пише песме. Песмом „Крај лета“ заступљена у књизи „Нека деца буду деца“. Учествоје у рецитаторској и драмској секцији школе. Активно тренира одбојку.

АЛЕКСАНДАР ЈАЊУШЕВИЋ

По занимању дипломирани правник. Ради на радном месту секретара Основне школе „Наталија Нана Недељковић“ у Крагујевцу. Ожењен и отац двоје деце. До сада издао три збирке песама и кратких прича: „Нека деца буду деца“ – 2013. године; „Где сунце спава“ – 2014. године и „Кад порастем бићу мали“ – 2016. Године. Песме су му заступљене у Зборнику поезије за децу, „Креативне радионице Балкан“. Учествовао на првом дечијем фестивалу „Малци у акцији“ Центра за стручно усавршавање запослених у образовању, Крагујевац. Учествовао на књижевној вечери Књижевног клуба „Соколово перо“ у Сокобањи. Имао низ гостовања у дечијим библиотекама Крагујевца, Лапова, Рековца, Соко Бање.

НАМЗА ELEZOVIĆ

Има 22 године. Живи у Bosni i Hercegovini, gradu Stocu. Student треће године на Универзитету „Džemal Bijedić“, humanističke nauke, odsjek bosanski jezik i književnost u Mostaru.

ЉИЉАНА ПОПОВИЋ

Рођена 1953. године у Зајечару. Живи и ради у Књажевцу. Завршила Економски факултет у Нишу. Цео свој радни век провела на разним руководећим функцијама у производној фирми. Сад ради оно што највише воли на свету – пише.

Учествује на разним конкурсима, а радове објављује у зборницима и часописима од октобра 2013. године (преко педесет). Пише поезију и прозу. Награђивана и похваљивана. У рукопису је књига мисаоне поезије и роман.

МАЈА ТОМИЋ

Рођена 1961. године у Београду. Директор је штампарије за велике формате print2print. Пише приче и живи у башти на Ћубури.

SANDA RISTIĆ - STOJANOVIĆ

Рођена је у Београду 1974. Дипломирала је филозофију на београдском филозофском факултету. Ауторка је седам књига поезије чији су издавачи *Svetovi*, *KOV*, *Adresa* и *Gramatik* и једна од четори аутора у заједничкој збирци поезије „Из сенке стића“. Објавила низ филозофских есеја у зборницима Естетичког друштва Србије. Преводи поезију са енглеског. Пише и објављује приказе поезије (О. Давићо, Р. Крду, В. Милковић, Душко Новковић ...) Била је уредник у издавачкој кући „Beletra“ и уредник књижевног часописа „Kovine“ (KOV). Члан је Српског књижевног друштва, Удружења књижевника Србије и Естетичког друштва Србије.

АЛЕКСАНДАР СТОЈИЉКОВИЋ

Рођен 28. 03. 1981. године у Прокупљу. У слободно време бави се писањем песама и спортом. Освајач више медаља на државним првенствима у кикбоксу. Велики љубитељ поезије, историје, бокса и кикбокса.

ВУКАШИН ЈОВАНОВИЋ

Рођен 29. 9. 2005. године у Нишу. Има дванаест година и иде у шести разред ОШ „Вук Караџић“ у Дољевцу. 2014. године добио награду из Бања Луке: Кључар „Дјечијег царства“ за песму „Деда“.

ЖЕЉКО СУЛАВЕР

Рођен 1. новембра 1968. године у Љубињу, Херцеговина. Поезију је озбиљније почео писати током похађања средње

škole у Требињу и наставио, израженије се опредељујући за родољубиву, одласком на студије у Чачак. Такође пише љубавне песме и гусларски десетерац. Своју поезију је објављивао на интернет страницама Поезија СЦГ, Дијаспора и часописима Суштина Поетике, Уметнички Хоризонт, Људи Говоре (Торонто). Неколико његових песама је објављено у збиркама поезије Поезија СЦГ - Први Пут и Гарави Сокак. Аутор је збирке поезије У Праскзорје (2008). Живи и ради у Едмонтону, Канада.

EMILIJA KOSTIĆ

Рођена 02. 08. 1956. у Pirotu. Одрасла и живи у Нишу. Удата, мајка двоје деце.

Од малена била креативна и своју креативност изражавала кроз плетенје, шивење, писање, фотографисање... После многих својих креативних лутања, пре неколико година открила декупаж технику, осликавање предмета од дрвета, стакла, метала, порцулана... То је постала њена страст којој се препустила и у којој ужива...

MIRSADA BIBIĆ ŠABOTIĆ

Професорка maternjeg jezika i književnosti, književnica, kniževni kritičar, esejista, рођена је 1966. године у Пећи, гдје је завршила основну и средњу школу, а Филолошки факултет, одсјек - Југословенска književnost i srpski jezik, у Приштини. Као професор, радила је у Приштини, Пећи и у Рођајама гдје и сада предаје maternji jezik у Gimnaziji „30. septembar”. За посебан допринос у области образовања добитница је *Tridesetoseptembarske nagrade*, затим, добитница је *Iskre*, nagrade за индивидуални допринос у филантропији, коју јој је додijелио *Fond za aktivno građanstvo* у Црној Гори, а круна њеног рада је *Oktoih*, државна награда за изузетне резултате остварене у области образовања и васпитања, коју јој је додijелило Министарство просвјете Црне Горе. Ауторка је (tekstopisac, scenograf i režiser) 23 позоришне представе, збирке пјесамa *Жад*, збирке драмских текстова, *Drame*, романа *Мајко зашто?* (два издања), романа *Мајко, зашто?* (други дио), збирке прича, *Nemiri*. Објавила је бројне рецензије, романиране биографије познатих личности, те аналитичке и истраживачке радове образовног и васпитног садржаја у часописима и зборницима у земљи и иностранству.

Dobitnica je književne nagrade za priče *Vriska* (Posvjetni rad) i Đula (Zavičajne staze-Bihor). Žiri na Međunarodnom pjesničkom susretu, "Krilata Seošnica 2016." dodijelio joj je *Povelju za književno stvaralaštvo*. Na Međunarodnom konkursu poezije i video-poezije „Glas pjesnika“ na temu mira – *Dignite se na noge graditelji mira (Italija 2016.)* pjesma *Srđanu Aleksiću* osvojila je prvu nagradu. Udata je i majka je četvoro djece. Živi u Rožajama.

HAJRO IKIĆ

Rođen 1947. godine u selu Petrovi u blizini Novog Pazara, Srbija. U sedmoj godini života njegova porodica se preselila u selo Slatinu kod Sopoćana. Osnovnu školu je pohađao u Sopoćanima, u Požegi i Dojeviću. Završio je Učiteljsku školu u Novom Pazaru 1969. godine i Pedagošku akademiju u Svetozarevu 1976. godine sa visokom prosječnom ocjenom. Proglašen je za učenika generacije Učiteljske škole. Bio je jedan od najboljih učitelja u Sandžaku. Izdao je dvije zbirke dječjih pjesama: **“PISMO UČITELJU”** 2005. godine i **“ZAVIČAJNA SURLA NA NEBESKOM EKРАНU”** 2017. godine. Pjesme objavljuje u beogradskom dječjem časopisu “Školarac”, u časopisu “Bosnjačka riječ” (Novi Pazar), u “Almanahu” (Podgorica). Poezija Hajra Ikića je zastupljena u “Zborniku poezije stopama Alekse Šantića”, Beograd 2015. godine, u “Zborniku poezije za decu”, Beograd 2016. godine u izdanju Kreativne radionice Balkan, zatim u antologiji učitelja pesnika za decu i mlade pod naslovom “Zauvek daci”, izdavač KPD Trorečje Kočane kod Niša.

RAMIZ NANI ŠAĆIROVIĆ

Rođen 11. 07. 1949. g. u selu Ruđa. Radio u selima Koniče i Melaje, u osnovnoj školi kao profesor srpskog jezika i književnosti. Od rane mladosti pisao pjesme, a u zadnje vrijeme piše i prozu u čemu ga podržava većina prijatelja. Pored književnog rada bavi se sakupljanjem narodne baštine, etnologijom, etnogenezom, bilježenjem historijskih dogodovština, toponimijom i sinonimijom svojega kraja. Objavio do sada: dječiju ilustrovanu priču “Zečija dolina”, 2005. g. samostalno izdanje: “Plavetnilo u poznom svitanju”, 2011. g.,

“Kletva”, 2012. g. izdavač Beoknjiga, “Ispiću nebo u svitanju”, 2013. g. izdavač IP Jovan, roman “Krvavi trag” 2015. godine, izdavači KR Balkan i NB “dr Ejup Mušović”, Tutin, zbirka pripovjedaka “Vasika i druge priče Koštampolja” 2017. g. izdavači KR Balkan i NB “dr Ejup Mušović”, Tutin, , “Šaljanske legende i druge priče”, 2017. g. izdavači KR Balkan i NB “dr Ejup Mušović”, Tutin. “Kletva” II izdanje, 2017, izdavač KR Balkan. Objavljuje po časopisima i zajedničkim zbornicima.

LUZ

Luz - Selvija Ferizović, rođena je 20.jula 1991. godine u Novom Pazaru. Detinjstvo je provela u Delimeđu (Opština Tutin), gde je i završila Osnovnu školu. Školovanje nastavlja u Novom Pazaru, na državnom univerzitetu završava Ekonomiju. Prvo objavljeno delo joj je roman “Sebi Stranac” u izdanju *Kreativne Radionice Balkan*, godine 2015. Osim proze piše i poeziju. Pesme su joj nagrađivane više puta i objavljujane u više zbornika. Još kao devojčica pisala je za tadašnji dečiji časopis *Kolibri*. Od nedavno se oprobala i kao režiser, režirala je kratkometražni film “Peron” kojim je na SILA festivalu 2016. godine osvojila dve nagrade: plaketu THE BLUE DANUBE (Za najbolju poruku u filmu) i priznanje studenata VTŠ Beograd. Pesma “SAMO UBISTVO” nagrađena prvom nagradom na 8.međunarodnom festivalu “Janoš Siveri”.

НИКОЛА ШИНДИК

Рођен 1958. године у Земуну, Србија. По занимању Шиндик. Иначе књижевник и мултимедијални ликовни уметник. Члан УЛУС-а и УКС. Изложбе (избор): Ко је убио Бамбија? (са Миленком Михајловићем), Срећна галерија СКЦ, Београд 19976.; Три Шиндика терају инат, Срећна галерија, СКЦ Београд, 1998.; Песме без речи, Галерија УЛУС, Кнез Михаилова, Београд, 2001.; Ко сам ја?, Галерија Циркус, СКЦ Београд, 2002.; Папиркамен-маказе, Галерија Стара капетанија, Земун, 2004.; Отварања (ауторски пројекат), Галерија Стара капетанија, Земун, 2006.; Српска књига живих (ауторски пројекат), Браила, Румунија, 2007.; Будни снови бесани дневници (ауторски пројекат), ДК Студент-

ски град, Београд, 2007.; Сливовни речник (ауторски пројекат), Галерија Икар, Земун 2008.; Двосмерност (ауторски пројекат), Галерија Икар, Земун 2009.; Лице ствари (ауторски пројекат), Галерија Икар, Земун 2010.; Танго соло, Галерија Стара капетанија, Земун, 2010. Сећања. Снови. Привичања. (Са Миленком Михајловићем и Слободаном Бокотом Костадиновским), Галерија УЛУС, Београд, 2015.: Плаштаница (ауторски пројекат), Галерија Прогрес, Београд 2016. Књиге: Папиркаменмаказе, Плато, Београд, 2004. Књига отварања, СКД Зора Книн-Београд, 2006. No pasaran, Градац, Рашка, 2009.

SAŠA STOJANOV

Рођен 1967. у Вршцу, слободан (joш увек) уметник. Има једну објављену збирку поезије “Most do izmaštanih vrtova” у изданју *Kreativne radionice Balkan* 2015.

МАЈА ГРЧИЋ

Маја грађански Сара крштено... Рођена у белом граду давне 1970... Увек у потрази за путевима којим душа лута... Пише поезију о спољашњем и унутрашњем свету, плеше и фотографише тај свет око себе који је неретко пун боја, неретко одевен у црно беле скуте. Мали опис ње, или вечно ОНА:

Новине су биле посуте прахом звезда са Rock N' Roll неба, испијена шоља кафе и усамљен пикавац цигарете што мирише на дивљу ноћ, и звук старе плоче коју игла грамофона загребе, и одјек те старе слике у сећању мом. Сувишне мисли што спавају под исхабаним сликама, где боје губе свој сјај и траг, и мноштво снова испеглано и положено, спава у кутку сећања на Rock N' Roll. Понеки скривени осмех иза громког смеха на плочнику испред Академије, и сва та лица урезана у памћење а пола изгубљених имена, адресар заборављен под гомилом успомена, чува још једно сећање испуњено многим сећањима. Колико непреспаваних ноћи и осмехом дочеканих јутра, колико познатих лица и њихових рокерских прича, колико дивних и храбрих сећања што лутају плочницима моје прошлости са птицама које лете без крила. Стари исхабани папир, на њему

песме девојачке моје, још увек волим тај мирис Rock N' Roll-a који чува давне снове. Носиле су се старке, кожнојаци и каубојке, блејало се са другарима и свирао Rock N' Roll!

ROBERT DUDNIK

Рођен 11. сijeчња 1972. године у Osijekу. Diplomirao на Правnome факултету Sveučilišta - J.J. Strossmayer - у Osijekу, а 27. svibnja 2003. године основао - *Glas čovječnosti* - Udrugu за potporu osoba invalidnošću и hendikepom Osječko-baranjske županije. Žиви и ради у Osijekу. Osoba је са 100% tjelesnim invaliditetom, (Dg: Cerebralna paraliza, Tetraparesis spastica), те у svakodnevnom životу vezан уз upotreбу invalidskih kolica. Do sada су му objavlјene dvije samostalне zbirke pjesama, те једна samostalна zbirka pjesama, kratkih priča и kolumni, а неке pjesme су му objavlјene у ukupно šest zajedničkih zbirki pjesama и tekstova. Једна му је pjesma objavlјena и на CD-у.

- Ne očajavaj zato što из špila života nemaš najjače adute, nego уз smiješак, nastoj igrati najbolје kartama kojima у partiji raspolažeš...
– Robert Dudnik

ВОЈИСЛАВ КНЕЖЕВИЋ

Рођен 4. фебруара 1986 године у Сарајеву. Од 1992. године настаен у Пљевљима гдје завршава Основну и средњу школу. Студије Заштите животне средине завршава 2011. године у Подгорици. Активно се бави писањем поезије од 2010 године. Учествовао на бројним општинским и регионалним такмичењима везаним за поетско стваралаштво, након којих су се поједине pjesме нашле у књижевним, културним часописима у републици. Pjesме „Остај ми збогом“, „Сања“, „Да си ту“ (Зимска поема) нашле су се у Зборнику поезије Стопама Алексе Шантића, запаженом на београдском Сајму књига. Љубитељ савремене поезије суштине, духовне лирске поезије. На Мулти-медијалном фестивалу одржаном 2016. године освојио је прву награду у области Поезија на републичком нивоу. Крајем 2015 године објавио је своју прву збирку pjesama под називом „Мирис Времена“.

BOJANA MILOVANOVIĆ

Rođena je 16. 11. 1979. godine u Beogradu. Sa sedam godina počela je da se bavi glumom. Kao devojčica i tinejdžerka verovala je da će joj pozorište biti kuća. Nakon dva propala pokušaja da upiše Akademiju dramskih umetnosti, razuverila se i pronašla nove strasti. Studirala je Filološki fakultet u Beogradu, a 2000. godine prvi put je počela da se bavi novinarstvom na radio „Indeksu“. Inficirala se ovom profesijom i sada misli da ništa drugo u životu ne bi umela da radi. Promenila je dosta medijskih kuća i trenutno je u srećnom braku sa novinskom agencijom Beta. Pisanjem je počela da se bavi kao antistres terapijom koju je sama sebi prepisala.

ARGENT HELLION

Rođen 12. 09. 1987. godine u Novom Sadu. Neposredno pred početak rata, sredinom 1991. godine, porodica se trajno seli u očevo rodno mjesto u blizini Doboja, gdje završava osnovnu školu i nastavlja svoje obrazovanje u dobojskoj Gimnaziji. Pseudonim "Argent Hellion" preuzeo je još za vrijeme svog boravka u Novom Sadu, kada je postalo jasno da ispisani tekstovi polako počinju formirati smislenu cjelinu i otvaraju vrata u novi svijet. Njegov jedini ozbiljan rad jeste serijal "Atharon", koji je započeo svoj život još 2007. godine. Roman je prošao kroz par sličnih inkarnacija, od kojih je prva bila završena već 2009. godine. Prve potrage za izdavačima voljnim da podrže roman epske fantastike potpuno nepoznatog autora prolazile su katastrofalno koje je skoro potpuno ubilo svaku želju da se pisanje nastavi. Srećom, pojavom "Igre Prestola" na svjetskoj sceni, interesovanje za epsku fantastiku iznenada je poraslo. Potraga za izdavačem se nastavila i konačno, na beogradskom *Sajmu knjiga* 2016. godine, uspostavljen je kontakt sa *Kreativnom Radionicom Balkan* te je roman objavljen krajem iste godine; istovremeno je objavljena i izvorna i engleska verzija. Službeni sajt Atharona: <http://www.atharon.com>. Facebook profil autora: <https://www.facebook.com/ArgentHellion>. Twitter profil autora: <https://twitter.com/ArgentHellion>

MIROSLAV BORIĆ

Rođen je u Starom gradu, na otoku Rabu, u Starom rodilištu 31. 12. 1959. god. Kao ugostiteljski radnik u ranoj mladosti otisnuo se na more i već tada osjetio potrebu za pisanjem. Pisao je, ali svoje pjesme nije objavljivao. Svoje stihove sada objavljuje na blogu i na facebooku. Ima veliku podršku čitaoca pa mu je to veliki poticaj u pisanju. Godine 2012. objavio je zbirku, svoj prvijenac "Zrno stiha". Sa radovima se predstavio i TV emisiji "Od subote do subote", TV Nova Pula. Objavio je 9. samostalnih zbirki pjesama, a zastupljen je i u više zajedničkih zbirki. Piše na književnom hrvatskom jeziku i dijalektu svog zavičaja, na sve teme, zavisno od trenutka i inspiracije. Član je *Kreativne radionice Balkan* - Beograd

NADA VUČIČIĆ

Rođena 1949. god. u Splitu - HRVATSKA. Piše poeziju i kratke priče. Član je *Hrvatskog književnog društva*, Rijeka, *Kulture Snova*, Zagreb, *Udruženja balkanskih umjetnika*. Izdala je dvije zbirke poezije „Poezija riječi i boje“ koju je autorica i oslikala i zbirku „Dok te sanjam“. Ilustratorica je i naslovnica zbirki, kako svojih tako i još drugih pjesnika. Izdala je i dvije elektronske zbirke: „Srce je dnevnik“ i „Dok te sanjam“ te „Stihom ispisujem dušu“ zajedničku zbirku - 20 autora. Pjesme i priče su joj nagrađivane i objavljene u zajedničkim zbirkama u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini i Srbiji i Bugarskoj.

DRAGAN TODOROVIĆ

Rođen je u Kotoru 1956. godine. Po zanimanju je električar. Oženjen je i otac tri kćerke. Intenzivno počinje da se bavi pisanjem od 1996. godine. Široko polje njegovog interesovanja, onomastika, filozofija, religija čini da i teme njegovih pjesama budu raznovrsne, od misaonih do dječijih. Uprkos raznolikosti tema on bira jednostavan jezik i stil što mu omogućava pristup širokom krugu čitalaca.

ОЛИВЕРА С. ШЕСТАКОВ

Рођена је 19. 09. 1963. године у Панчеву, у Војводини. Завршила је Девету београдску гимназију и дипломирала на Грађе-

винском факултету у Београду – одсек хидротехника, Живи у Београду и ради као грађевински инжењер и судски вештак за област грађевинарства. Објавила је три збирке песама: „У МОМ ПОГЛЕДУ“, 2014. године (Издавач: СВЕН, Ниш), „МОЈЕ ДУШЕ РИМЕ“, 2015. године (Издавач: Удружење писаца ПОЕТА, Београд) и „НА ТРАГУ СВЕЛОСТИ“, 2016. године (Издавач: Удружење писаца ПОЕТА, Београд). Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању (СКОР – огранак у Београду), Удружења писаца ПОЕТА, Књижевне заједнице Југославије, Креативне радионице Балкан и Књижевног клуба „ГИЛГАМЕШ“ из Београда. Песме су јој објављене у преко 60 међународних и домаћих зборника поезије, антологија и лексикона савремених песника, као и у књижевним часописима.

ЗОРАН ТАНКОСИЋ

Рођен 5. 8. 1981. године у Сомбору. Основну и средњу школу завршава у Апатину као осредњи ђак. До сада објављиван у многим зборницима. Поред поезије за одрасле бави се и писањем поезије за децу. Живи, ствара и ради у Апатину.

DANIJELA TRBOJEVIĆ

Рођена 12. 08. 1989. у Karlovcu. Osnovnu školu završila u Batajnici. Potom se seli natrag u Karlovac gdje završava srednju prehrambenu školu te diplomski studij prehrambene tehnologije. Trenutno živi i radi u Rijeci. Pisati je počela tijekom srednje škole, sudjelovala je na školskim natjecanjima. Jedna od njenih pjesama uvrštena je u *Zbornik savremene ljubavne poezije* KR Balkan. Često predstavlja svoje pjesme na raznim pjesničkim večerima i predstavljajima mladih talenata.

DUŠICA RADOSAVLJEVIĆ

Рођена је у Аранделовцу, живи у Младеновцу. Радила је као новинар RTV Младеновац, уредник информативног програма, заменик главног и одговорног уредника, дугогодишњи уредник и водитељ различитих формата емисија из културе, као и дописник појединих

beogradskih medija. Od školskih dana piše poeziju. Pesme su objavljivane u đačkim časopisima, neke i nagrađivane. Radovi novijeg datuma su objavljivani u časopisima i zbornicima. Za životni moto bira Jesenjinovo... *Nemoj da ti je svejedno, od toga se čovek nikad ne oporavi...*

NEVENKA BOŠNJAK - ČOLIĆ

Profesor srpskog jezika i lektor, živi i radi u Beogradu. Pretežno se bavi pisanjem kratkih priča, ali neguje i poeziju, kao i stvaralaštvo za decu. Objavila je tri knjige pripovedne proze: „Sofkine unuke“, „Čovek koji je dvaput živeo“ i „Plave oči trave“ (priče za decu). Pesme i priče su joj više puta na književnim konkursima objavljivane, nagrađivane i pohvaljivane. Sada priprema knjigu pesama za decu, kao i novu knjigu pripovedne proze, takođe za najmlađe čitaoce.

MATIJA R. DRLJAČA

Rođen 13. decembra 1975 godine, iz Beograda. Završio filološku gimnaziju i pravni fakultet u Beogradu. Pisanjem se bavim još od gimnazijskih dana. Do sada izdao jednu zbirku lirske poezije pod nazivom: „Čekajući da prolista“ maja 2015. godine. Sada je u pripremi izdavanje druge zbirke pod nazivom: „Kraj svitanja ostani“... Zbirka je završena i u pripremi je za štampanje. Do sada učestvovao na brojnim konkursima, ušao u dosta zbornika, kao i u antologiju pesnika povodom godišnjice smrti Sergeja Jesenjina. Inače njegovog pesničkog uzora.

GORDAN ĆOSIĆ

Rođen 1956. godine u Čačku. 1975. završio školu za grafički dizajn a od 1976. živi i radi u Užicu kao grafički dizajner. Dobitnik priznanja RK SSO „Smeli cvet“ za stvaralaštvo 1985. godine. Pored grafičkog dizajna, bavi se slikarstvom i fotografijom.

Sa svojim radovima učestvovao na nekoliko kolektivnih izložbi među kojima je izložba minijature u Gradskoj galeriji u Užicu.

СЛАВИЦА Д. ДАМЊАНОВИЋ – САША

Рођена 20. 07. 1952. год. у селу Стапар, општина Сомбор. Седам разреда основне школе завршила у Стапару, основна школа Бранко Радичевић. Осми разред завршила у Сомбору, основна школа 21. октобар. Средњу медицинску школу, фармацевтски одсек завршила школске 1970/1971. године у Сомбору са одличним успехом. Касније завршила ВЕКШ - Нови Сад. До сада није ништа објављивала. Много тога се у протеклим годинама и изгубило, јер још од детињства је писала. Понешто је прочитано на радију и неким наступима, а у детињству имала, између осталог, и писани рад објављен у Сомборским новинама.

BLANKA JAGIĆ

Рођена 28. свибња 1983. г. у Птују, а живи у прекрасном Загорју. Завршила средњу школу за фризера, но више није у тој струци. Пohaђала неколико течајева за разне креативности. Израђује уникатни накит чија израда је веома интересна и испуњава. Усавршила и технику израде везења на платну, те њени радови крaсе познате туристичке и угоститељске објекте, чак и ван граница Хрватске. Сликаство је још једна велика страст којом се бавим и то у разним техникама, а неки од радова 2012.. изложени су у Музеју савремене умјетности у Загребу. Лjubав према писању јавила се још у основној школи и чини велики дио њеног живота. 2005. објављена је пјесма „Наш бескрај“ у збирци пјесамa „Увјек кад помислим на тебе“ - натјецај за најлјепшу необјављену лjubавну пјесму “Zvonimir Golob“, 2014. пјесма „Твоја ријеч је трајна“ у Зbornику савремене лjubаве поезије и 2015. пјесма „За моју лjubав“ у Зbornику поезије стопамa Алексе Шантића. Посједује стотинјак лирских дијела написаних у стиховима и прози који нису никад објављени, но нада се да ће једном и та збирка „угледати свијетло дана“!

МИРЈАНА АРСЕНИЈЕВИЋ АНЂЕЛКОВИЋ

Рођена 03. 01. 1986. године у Косовској Митровици. Још са десетак година заволела да чита, пише, глуми и пева. Дипломирала на одсеку Српска књижевност и језик. Издала своју прву књигу „Почети изнова“.

НАДА МИШЧЕВИЋ

Рођена 18. 11. 1975. у Вршцу, живи и ради у Пландишту. Завршила Филозофски факултет у Новом Саду, на одсеку за Англистику. Ради у О.Ш. „Доситеј Обрадовић“, Пландиште. Воли књижевност, уметност, фотографију, све што има додира са креативношћу. Бави се писањем песама, како дечијих, тако и мисаоних и лирских. Имала успеха на неколико песничких конкурса. Песме су јој објављиване у заједничким Зборницима. За дечије песме, имала понуду за штампање збирке песама. Тренутно ради на „Азбуквару“, збирци дечијих песама као дидактичком помагалу за прваке при учењу првих ћириличних слова. Члан је Креативне радионице Балкан.

ZVEZDANA MILOSAVLJEVIĆ PRŽIĆ

Рођена у Српјији, поезију пише од ране младости како за децу тако и за одрасле. Радови објављени у више зbornика и збирки песама. За неке од стихова писана је и музика.

BRANISLAV BOŽOV ĐINĐINOVIĆ

Рођен 1967. године у Заграду, покрај Sutomora где је и завршио основну школу “Kekec”. 1988, одлази у Београд и тамо ствара породицу и дом. Писањем се бави од ране младости и до сад је објавио четири своје књиге “Gorski hor”, Nestašni mačak”, “Spičanska zora” и “Žar ognjišta”. Zastupljen је у неколико међународних заједничких зbornика. Члан је Kluba pisaca Čukarica и неколико књижевних удружења. Пише поезију за дјecu и одрасле. Често се враћа својим коријенима у Sutomoru, Crnoj Gori.

ЉИЉАНА РИМ ЖИВКОВИЋ

Рођена у Београду 1959. године. Сматра да биографије песника пише време. Све присутан је у књижевности. Интезивно се бави археолошким локалитетима и заборављеним родољубљем (2016. године објавила књигу родољубивих песама „Земља без отаџбине“). Заљубљеник у љубавну, рефлексивну и духовну и поезију, а веома често заступљена у зборницима за дечју поезију.

SLAVICA ERIĆ MEDAKOVIĆ

Rođena je 1981. godine u Kikindi. Srednju ekonomsku školu završila je u Valjevu. Autor je zbirke poezije pod nazivom: *Hvala ti za sve, Blagoslov, U senci duše*. Njene pesme su objavljivane u brojnim zbornicima, almanasima i antologijama u zemlji i inostranstvu. Ljubav prema poeziji i pisanoj reči datira od detinjstva. Tokom svog školovanja bila je član literarne, dramske i recitatorske sekcije. Pesnikinja planira da prevede na nemački jezik svoje dosadašnje stvaralaštvo. U pripremi ima zbirku svojih citata. Govori tri strana jezika: nemački, italijanski i engleski. Živi i stvara u Nemačkoj. Član je Literarnog udruženja „Zdravko Đekić“ iz Vaiblingena.

РУЖИЦА ГОЛУБОВИЋ

Рођена 20. 02. 1967. године у Врању, а живи и ради у Београду. Професор разредне наставе у ОШ „Владислав Петковић Дис“ у Београду. Љубитељ лепе писане речи, а писањем се интензивно бави на наговор пријатеља. Пише песме и приче инспирисане животом и осећањима. Свака има лични печат.

SNEŽANA SAMČEVIĆ CVETKOSKI

Od davne 1956. putuje, tumara, sapliće se, oporavlja sa knjigom u ruci, sa poezijom i molitvom. Često se u strahu da bude srećna, sa ono malo što misli da ume, uvek raduje kad uspe da obraduje i uteši one koje voli... Ljubav je njen zakon, kao i zbirka poezije koja je svojevremeno obelodanila sa kojim stihovima se uspavljivala i budila... Jedan je od osnivača *Kreativne radionice Balkan* i član *Kreativnog tima KR Balkan...*

SLAVICA KLEIN

Rođena 8. 11. 1968. godine u Vratarnici kod Zaječara. Živela je, školovala se i radila u Boru i Knjaževcu. Već duže vreme živi i stvara u Austriji. Direktor Kulturno Istorijskog Centra “SRPSKA KRUNA” za Austriju: Osnivač je i predsednik udruženja “Goldenes Vort – “ZLATNA REČ” u Austriji. Objavila knjigu pesama “Živi ako smeš”. Zastupljena je u preko 70. zbornika poezije, objavljavani

u književnim i literarnim časopisima po celom svetu. Nagrađivana i prevedena na više jezika! Nagrade: Prvi srpski vitez ORDENOM "KRUNA" - prvog reda; Srebrna plaketa za pesmu godine na nivou Akademskih kriterija "ZLATNO PERO - Ljubljana - Slovenija 2016"; *Hristodarje* - za poeziju 2016. leta Gospodnjeg; *Majstorsko pismo* 2016. leta Gospodnjeg; *Srpski Vitez* 2016. leta Gospodnjeg; *Davidova Harfa* 2015. god.; *Sveti ratnici* 2015.; *Za građanske zasluge* 2014 god.; *Svaslovenska nit* 2014 god.; *Svetotrifunsko Uzdarje* 2013.; III nagrada za 2013. god. i II nagrada za 2014. god. za Dijasporu, koju joj je dodelio Irački kulturni centar "Mesopotanija" iz Beograda.

NEDA DUKARIĆ KOSTELAC

Rođena je 6. 10. 1971. u Sisku. Osnovnu i srednju školu završila u Petrinji. Diplomirala na edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1996. Po stuci profesor defektolog. Do sad objavila tri samostalne zbirke poezije u izdanju zagrebačke Kulture snova: „Snovi staklenog cvijeta“ (srpanj 2014.), „Igračka vremena“ (siječanj 2015.) i „Boli me nebo“ (travanj 2016.). Brojne pjesme izašle u zajedničkim zbirkama i zbornicima. Aktivno sudjeluje na pjesničkim olimpijadama, festivalima, natječajima i susretima na kojima su joj pjesme nagrađivane ili pohvaljene. Članica Kluba poezije *Kultura snova* iz Zagreba i *Kreativne radionice Balkan* iz Beograda. Suraduje s pjesnicima iz regije.

VESNA MIJIĆ

Ima 38 godina i živi u Šapcu. Majka je jedne nežne i mile devojčice Iskre. Kreativna, komunikativna. Nasmejana. Bavi se jogom, pisanjem, fotografijom. Pleše, igra. Voli muziku, kreativne i lepe stvari. Esteta. Pogled njenog oka je širok... Želi da putuje. Da stvara. Da izda knjigu. Na konkursu *Lagune* 2010. povodom 14. februara, za pesmu koju je napisala osvojila je treće mesto. Na konkursu *Lagune* 2012. povodom knjige "Pismo gospođe Vilme", Jelene Bačić Alimpić osvojila je drugu nagradu, povodom knjige "Preljuba", Isidore Bjelice, njena priča je ušla u prvih deset. Na konkursu "Titel 2013", njen rad "Tata ili očuh", ušao je u odababrane radove i izašao je u Zborniku. Na konkursu "Magija" u Nišu, njena pesma je ušla u odabrane radove

i objavljena je u knjizi *Magija* 2013. Na konkursu "Vino 2013", njena pesma je ušla u odabrane radove i objavljena je u knjizi "Trijumf pesme i vina 2013". Na konkursu "Tragovi peska" *Atelje Mirić*, njena pesma je ušla u uži izbor i objavljena je u zborniku. Na konkursu "Zlatno pero" *Atelje Mirić*, njena prva dečija pesma je ušla u uži izbor i biće objavljena u knjizi. Na konkursu za "Festifal poezije", *Milivoje Trnavac*, njena pesma je odabrana i biće objavljena u Zborniku.

МИЛАН М. ЦИМБАЉЕВИЋ

Милан М. Цимбаљевић, пјесник из Берана, Црна Гора. Објавио збирке поезије: „Род првог сјемена“ (1998.), „Свевид свега“ (2000.) и „Исконска појила“ (2000.); „Смјерим себе“ (у рукопису); Грађа за монографију о цркви Светог Саве у Дапсићу, спремна за обраду.

СЛОБОДАН ЂЕКИЋ

Рођен је 26. 01. 1953. године у Малој Иванчи, општина Сопот, Србија где је завршио основну школу. Гимназију је завршио у Београду. Дипломирао на Факултету политичких наука и стекао стручну спрему - дипломирани политиколог. Члан је Удружења књижевника Србије као и других удружења и савеза којима је уметност начин изражавања. Добитник је награда и признања за свој рад. Објавио пет збирки за децу (три сликовнице) и две збирке за одрасле. Радови су му објављивани у Књижевним новинама, дневним новинама, зборницима, часописима. Превођени на румунски и македонски језик. Издавачка кућа „Либертате“ објавила је 2011. збирку „Чудна војска“, рецензија Миодраг Јакшић. Слободан Ђекић живи и ради у Вршцу.

DANIJELA BELIĆ

Рођена 1980. године. Дипломирани је правник, живи и ради у Смедеревској Паланци.

MILA MARKOVIĆ

Rođena 1952. god. Živi i radi u Paraćinu. Piše poeziju i prozu. Napisala je dve knjige, "Trenuci izuzet(n)I", knjiga poezije, i roman „Mora(v)ište". Treća knjiga je u pripremi. Član je KK "Mirko Banjević" iz Paraćina, KK "Dušan Matić" iz Čuprije, SKOR-a, i drugih književnih udruženja. Osvojila je dosta vrednih nagrada za poeziju. Učesnik je mnogih književnih i likovnih kolonija. Bavi se i slikarstvom. Zastupljena u preko trideset međunarodnih zbornika a pesme su joj prevedene na arapski i bugarski jezik.

RATKO NIKOLIĆ – RAČE

Rođen 1952. godine u Beogradu. Završio Višu pedagošku školu. Slika od 1975. godine. Prvu samostalnu izložbu slika imao je 1978. godine i od tada do danas imao je preko 40 samostalnih izložbi slika i više zajedničkih u zemlji i inostranstvu. Član je *Kreativne radionice Balkan*. Sa njegovim radovima možete se upoznati u galeriji na sajtu www.krbalkan.rs Živi i stvara u Beogradu.

LIDIJA RADISAVLJEVIĆ

Rođena 12. jula 1986. godine, u Beogradu. Diplomirani komunikolog, živi, radi i stvara u Beogradu. Tokom školovanja u XIV Beogradskoj gimnaziji učestovala u izradi gimnazijskih zbornika i časopisa, kao i u izradama scenarija za brojne školske predstave. Mnogo puta je bila nagrađivana kao pobednik na konkursima za pisce časopisa *Bazar*, *Blic Žena*, *Grazia*, kao i MLS čiji je kasnije postala stalni dopisnik. Radila i stvarala i kao stalni dopisnik magazina *Lisa* i portala *Žena.rs*. Aktivni pisac proze i poezije, priprema svoju prvu zbirku pesama za objavljivanje.

DUBRAVKA Š. JOVANOVIĆ

Rođena 1958. godine u Kotoru. Do sada objavila zbirke pjesma „Dijalog postanka“ 1991. godine, "Kamenov cvat" 1994. „Na šotani bokeljske otmenosti“ 2007, "Iza Koltrine" 2013, "Pontapeti" 2016, „Boka plavo čuti“ 1995. godine sa pjesnicima Milanom S. Kosovićem, Nadeždom Pavlović, Branislavom Cvetković Vitić i Branislavom Bojićem. Brojne pjesme Dubravke Š. Jovanović dobile su muzičko

ruho i zaživjele u narodu, pa su neizbježna pratnja autentičnim bokeškim feštama ali i na radiju i televiziji u izvođenju klapa i vokalnih interpretatora. Zastupljena u Antologiji pjesama o vodi „Lirika vode“. Autor je brojnih eseja, reportaža i tekstova iz kulture i književnosti. Dobitnica je nagrade grada Kotora „21. novembar“ kao i više književnih nagrada u SFRJ i Crnoj Gori. Živi i radi u Kotoru kao glavna urednica „Skala radija“, prve nezavisne radio stanice u Kotoru.

Dr sci MILAN S. KOSOVIĆ

Rođen 10. januara 1955. godine u Beogradu od oca mr. ph. Slobodana i majke Danice rođene Nedeljković. Po struci doktor ekonomskih nauka, a po zanimanju rukovodilac odeljenja za marketing. Član je Udruženja književnika Srbije. Objavio je do sada šest knjiga poezije i priredio jednu antologiju. „U senci kotorskog sata“, ZKKS, Beograd, 1989. godine. „Gde nikad nije postojalo vreme“, Inter YU-Press, Beograd, 1992. godine. „Hačkar“, Prosveta, Beograd, 1993. godine. „Boka plavo ćuti“(sa grupom autora) : B. Cvetković-Vitić, N. Pavlović, B. Bojić i D. Jovanović, Prosveta, Beograd, 1995. godine. „Akobogda“, Interprint, Beograd, 1995. godine. „Lirika vode“-Izabrane pesme o vodama, Interprint, Beograd, 2002. godine. „Blagodarnik“, Interprint, Beograd, 2009. godine. „Ljuta 317“, Skala radio, Podgorica, 2015. Zastupljen u mnogobrojnim antologijama, zbornicima i časopisima. Bavi se književnom i likovnom kritikom. Prevodi poeziju sa italijanskog i na italijanski. Objavljuje stručne i naučne radove iz oblasti zaštite voda i ekologije. Sprema doktorsku tezu. Veliki zaljubljenik životinja, spašava pse lutalice i mačke sa beogradskih ulica i brine se o njima.

ZORAN STANOJEVIĆ

Pisac za decu i odrasle (dvadeset i jedna objavljena knjiga), satiričar, dramski pisac (drame za Radio, Pozorište i Televiziju), prevodilac (pet knjiga, među kojima trotomni „Gospodar prstenova“ Dž. R. R. Tolkina), i dugogodišnji voditelj programa Radio Beograda („Vreme radoznalosti“ „Klub dva“, „Hobiskop“ i „Lovac na bisere“, „Omniologija“).

SADRŽAJ – AUTORI

Abdurahman Halilović – Ahil	35, 303
Aleksandar Hrzić	206, 207, 340
Ana Galić	123, 326
Antonia Martinčić	208, 209, 210, 341
Argent Hellion	250, 350
Atina Mušić	92, 319
Avdulah Ramčilović	197, 198, 199, 200, 339
Blanka Jagić	269, 354
Bojana Bulut	205, 340
Bojana Milovanović	248, 249, 350
Branislav Božov Đinđinović	273, 355
Danica Medvedev	19, 299
Daniela Škegro	63, 314
Danijela Belić	288, 358
Danijela Trbojević	260, 352
Darko Žigrović	17, 298
Denis Giljević	113, 324
Đurđa Vukelić-Rožić	25, 300
Dragan Todorović	254, 255, 351
Dragica (Bogdana) Pušonjić	9, 296
Dubravka Š Jovanović	292, 359
Dušanka Milatović	64, 314
Dušica Radosavljević	261, 262, 352
Emilija Kostić	233, 345
Emina Vildić	174, 175, 176, 335

Emir Bajrović	66, 314
Goran Džafić	93, 319
Goran Pilipović.....	23, 300
Gordan Ćosić	265, 353
Gordana Kordić	24, 300
Hajro Ikić.....	236, 346
Hamza Elezović	221, 343
Љиљана Поповић	222, 223, 224, 225, 343
Ivan Sakić.....	55, 56, 311
Ivan Gaćina	159, 332
Ivan Vrljić	111, 324
Ivana Pavlova	150, 151, 330
Jakov Šola.....	128, 129, 327
Jasmina Malešević	103, 322
Jasna Šemiga Pintarić.....	70, 316
Jelena Jeka Kočović.....	190, 338
Jelena Popović.....	155, 331
Jovan Rukavina	67, 315
Kosta Kosovac.....	114, 115, 116, 325
Kristina Jug.....	152, 153, 154, 331
Lejla Hamidović.....	181, 182, 336
Lidija Radisavljević.....	291, 359
Ljubica Stojanović.....	76, 317
Luz	239, 240, 347
Maja Tomić.....	226, 344
Margita Zmijanović.....	41, 42, 43, 44, 305
Marina Raičević	29, 302
Mario Lovreković	15, 297
Matija R Drljača.....	264, 353
Merima Mustafić	130, 131, 132, 133, 328
Mila Marković.....	289, 359

Milica Jakšić	145, 146, 329
Milica Lesjak	87, 88, 89, 90, 91, 319
Мира Ракановић	75, 317
Mirjana Đapo	172, 334
Miroslav Borić	251, 351
Miroslav Mišel Boltres	51, 308
Miroslava Mira Radojević	191, 192, 338
Mirsada Bibić Šabotić	234, 235, 345
Момчило Момо Копривица	61, 313
Nada Ilić	78, 79, 318
Nada Nadica Cvetković	49, 308
Nada Vučićić	252, 253, 351
Narcisa Šehić	82, 83, 318
Natalija Vojinović	109, 323
Nataša Bartula	122, 325
Neda Dukarić Kostelac	282, 357
Nevena Jančić	11, 297
Nevena Mišković	36, 303
Nevenka Bošnjak-Čolić	263, 353
Nikola Vušković	39, 305
Ognjenka Kalajdžić	179, 180, 336
Perica Pešić	38, 304
Petar Jovanović	20, 21, 22, 299
Ramiz Nani Šaćirović	237, 238, 346
Ramona Žugić	53, 310
Ratko Nikolić – Rače	290, 359
Robert Dudnik	244, 245, 246, 349
Roksanda Kovačević	142, 143, 144, 329
Sanda Ristić - Stojanović	227, 344
Saša Milivojev	85, 86
Saša Stojanov	242, 348

Sladana Lazić Poljašević	125, 126, 127, 327
Slavica Erić Medaković	276, 277, 356
Slavica Klein	281, 356
Snežana Marko Musinov	12, 13, 14, 297
Snežana Samčević Cvetkoski	280, 356
Snežana Šolkotović	69, 315
Spomenka Denda Hamović	105, 322
Stefan Sofronijević	177, 335
Stevo Bzdilik	8, 296
Suada Suljić Sokolović	72, 73, 316
Suzana Đikić	94, 320
Sveta Cakić	104, 322
Svetimir Jovanović - Pop	48, 307
Tanja Radojević	193, 194, 195, 196, 339
Tatjana Jakić	112, 324
Taz Kaan	140, 141, 329
Vera Bosazzi	211, 212, 213, 214, 342
Verica Milosavljević	173, 335
Veronika Škreblin	134, 135, 136, 137, 138, 139, 328
Vesna Đukanović	80, 81, 318
Vesna Mijić	283, 284, 285, 357
Vesna Milosavljević	65, 314
Vesna Oborina	98, 99, 320
Violeta Aleksić	100, 101, 321
Violeta Penić	74, 317
Vojislav Knežević	247, 349
Željko Žele Jovanović	60, 312
Zijad Pandur	10, 296
Živko Prodanović	18, 298
Zlatko Kraljić	45, 46, 306
Zoran Jovanović	16, 297

Zoran Stanojević	294, 360
Zorana Gavrilović.....	110, 323
Zorica Zoja Mladenović	68, 315
Zvezdana Milosavljević Pržić.....	272, 355
Александар Јањушевић.....	219, 220, 343
Александар Стојиљковић.....	228, 344
Благица Антић	160, 333
Божидар Пешев.....	52, 309
Борислав Гаврић	37, 304
Војислав Трумпић	163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 334
Вукашин Јовановић	229, 344
Горан Иванковић.....	58, 311
Гордана Владисављевић.....	95, 96, 97, 320
Даринка Филиповић.....	40, 305
Драган Миљковић.....	26, 301
Драгица Бека Савић.....	99, 321
Ђура Шефер Сремац.....	27, 301
Жељко Сулавер	230, 231, 232, 344
Живорад Жика Милоичић	77, 317
Зоран Танкосић.....	258, 259, 352
Илинка Марковић.....	33, 34, 303
Јелица Црногорчевић	178, 336
Јован Бајц	7, 295
Љиљана Рим Живковић	274, 275, 355
Љубица Перовић	106, 107, 323
Љубомир Илић	47, 307
Маја Грчић.....	243, 348
Марина Тот	215, 216, 217, 342
Милад Обреновић.....	201, 202, 203, 204, 340
Милан Бурсаћ.....	161, 162, 333
Милан Косовић.....	293, 360

Милан М. Цимбаљевић	286, 358
Мило Радов	117, 118, 119, 120, 121, 325
Милојка Јеловац	156, 331
Миодраг Стошић.....	59, 312
Миомир М. Лакићевић	157, 158, 332
Мирјана Арсенијевић Анђелковић.....	270, 354
Младомир Кнежевић.....	30, 31, 32, 302
Мр Миленко Михајловић	149, 330
Нада Мишчевић	271, 355
Нада Ранковић	187, 188, 189, 338
Немања Новчић	71, 316
Ненад Митић.....	62, 313
Никола Драгаш	50, 308
Никола Михаиловић	124, 326
Никола Шиндик.....	241, 347
Оливера Шестаков	256, 257, 351
Пламенка Ђого Вулић	170, 171, 334
Ружица Голубовић	278, 279, 356
Сања Шкорић.....	147, 148, 329
Саша Бошковић	54, 311
Саша Миливојев.....	84, 319
Синиша Бошковић.....	57, 311
Славица Д, Дамњановић - Саша.....	266, 267, 268, 354
Слободан Ђекић	287, 358
Слободан Цвитковић	108, 323
Снежана Петровић	183, 184, 185, 337
Софија Јањушевић	218, 343
Чика Пеца.....	186, 337

SUIZDAVAČI - ПРЕНУМЕРАНТИ – DONATORI

1. Јован Бајц, Аранђеловац, Србија – 1 примерак
2. Stevo Bzdilik, Loznica, Srbija – 1 primerak
3. Zijad Pandur, Živinice, BIH – 1 primerak
4. Nevena Jančić, Novi Sad, Srbija – 1 primerak
5. Snežana Marko Musinov, Zemun, Srbija – 3 primerka
6. Mario Lovreković, Petrinja, Hrvatska – 1 primerak
7. Zoran Jovanović, Beograd, Srbija – 1 primerak
8. Dargo Žigrović, Sv. Ivan Zelina, Hrvatska – 1 primerak
9. Živko Prodanović, Zagreb, Hrvatska – 1 primerak
10. Danica Medvedev, Zrenjanin, Srbija – 1 primerak
11. Petar Jovanović, Beograd, Srbija – 3 primerka
12. Goran Pilipović, Banja Luka, RS – 1 primerak
13. Gordana Kordić, Zagreb, Hrvatska – 1 primerak
14. Đurđa Vukelić Rožić, Ivanić Grad, Hrvatska – 1 primerak
15. Драган Миљковић, Сурдулица, Србија – 1 примерак
16. Ђура Шефер Сремац, Рума, Србија – 1 примерак
17. Marina Raičević, Bor, Srbija – 2 primerka
18. Младомир Кнежевић, Пожега, Србија – 3 примерка
19. Илинка Марковић, Београд, Србија – 2 примерка
20. Abdurahman Halilović – Ahil, Rijeka, Hrvatska – 1 primerak
21. Nevena Mišković, Beograd, Srbija – 1 primerak
22. Борислав Гаврић, Бијељина, РС – 1 примерак
23. Perica Pešić, Leskovac, Srbija – 1 primerak
24. Nikola Vušković, Leskovac, Srbija – 1 primerak
25. Даринка Филиповић, Параћин, Србија – 1 примерак

26. Margita Zmijanović, Prag, Češka – 4 primerka
27. Zlatko Kraljić, Velenje, Slovenija – 2 primerka
28. Љубомир Илић, Мала Крсна, Србија – 1 примерак
29. Svetimir Jovanović – Pop, Beograd, Srbija – 1 primerak
30. Nadica Nada Cvetković, Beograd, Srbija – 1 primerak
31. Никола Драгаш, Панчево, Србија – 1 примерак
32. Miroslav Mišel Boltres, Smederevo, Srbija – 1 primerak
33. Божидар Пешев, Београд, Србија – 1 примерак
34. Ramona Žugić, Futog, Srbija – 1 primerak
35. Саша Бошковић, Горњи Милановац, Србија – 1 примерак
36. Ivan Sakić, Beograd, Srbija – 2 primerka
37. Синиша Бошковић, Горњи Милановац, Србија – 1 примерак
38. Горан Иванковић, Љиг, Србија – 1 примерак
39. Миодраг Стошић, Београд, Србија – 1 примерак
40. Željko Žele Jovanović, Kragujevac, Srbija – 1 primerak
41. Момчило Момо Копривица, Бијељина, РС – 1 примерак
42. Ненад Митић, Лесковац, Србија – 1 примерак
43. Daniela Škegro, Mostar, BiH – 1 primerak
44. Dušanka Milatović, Sombor, Srbija – 1 primerak
45. Vesna Milosavljević, Požarevac, Srbija – 1 primerak
46. Emir Bajrović, Nakskov, Danska – 1 primerak
47. Jovan Rukavina, Šabac, Srbija – 1 primerak
48. Zorica Mladenović Zoja, Beograd, Srbija – 1 primerak
49. Snežana Šolkotović, Korbovo, Srbija – 1 primerak
50. Jasna Šemiga Pintarić, Šandrovac, Hrvatska – 1 primerak
51. Немања Новчић, Београд, Србија – 1 примерак
52. Suada Suljić Sokolović, Melburn, Australija – 2 primerka

53. Violeta Penić, Dublje, Srbija – 1 primerak
54. Mira Rakanović, Pavliš, Srbija – 1 primerak
55. Ljubica Stojanović, Zemun, Srbija – 1 primerak
56. Živorad Žika Miločić, Jagodina, Srbija – 1 primerak
57. Nada Ilić, Obrenovac, Srbija – 2 primerka
58. Vesna Đukanović, Kikinda, Srbija – 2 primerka
59. Narcisa Šehić, Sarajevo, BiH – 2 primerka
60. Саша Миливојевић, Зрењанин, Србија – 3 примерка
61. Milica Lesjak, Čakovec, Hrvatska – 5 primeraka
62. Atina Mušić, Bosanska Krupa, BiH – 1 primerak
63. Goran Džafić, Jagodina, Srbija – 1 primerak
64. Suzana Đikić, Sarajevo, BiH – 1 primerak
65. Гордана Владисављевић, Ниш, Србија – 3 примерка
66. Vesna Oborina, Podgorica, Crna Gora – 2 primerka
67. Драгица Бека Савић, Бачка Паланка, Србија – 1 примерак
68. Violeta Aleksić, Dietikon, Švajcarska – 2 primerka
69. Jasmina Malešević, Beograd, Srbija – 1 primerak
70. Sveta Cakić, Paraćin, Srbija – 1 primerak
71. Spomenka Denda Hamović, Beograd, Srbija – 1 primerak
72. Љубица Перовић, Београд, Србија – 2 примерка
73. Слободан Цвитковић, Шид, Србија – 1 примерак
74. Natalija Vojinović, Kraljevo, Srbija – 1 primerak
75. Zorana Gavrilović, Leskovac, Srbija – 1 primerak
76. Ivan Vrljić, Mostar, BiH – 1 primerak
77. Tatjana Jakić, Beograd, Srbija – 1 primerak
78. Denis Giljević, Zagreb, Hrvatska – 1 primerak
79. Kosta Kosovac, Beograd, Srbija – 3 primerka
80. Мило Радов, Подгорица, Црна Гора – 5 примерака
81. Nataša Bartula, Montreal, Kanada – 1 primerak

82. Ana Galić, Banja Luka, BiH – RS - 1 primerak
83. Никола Михаиловић, Београд, Србија – 1 примерак
84. Slađana Lazić Poljašević, Doboj, RS – 3 primerka
85. Jakov Šola, Sarajevo, BiH – 2 primerka
86. Merima Mustafić, Sarajevo, BiH – 4 primerka
87. Veronika Škreblin, Zagreb, Hrvatska – 6 primeraka
88. Taz Kaan, Pančevo, Srbija – 2 primerka
89. Roksanda Kovačević, Kovin, Srbija – 3 primerka
90. Milica Jakšić, Vihać, BiH – 2 primerka
91. Сања Шкорић, Футог, Србија – 2 примерка
92. Мр Миленко Михајловић, Београд, Србија – 1 примерак
93. Ivana Pavlova, Beograd, Srbija – 2 primerka
94. Kristina Jug, Longford, Irska – 3 primerka
95. Jelena Popović, Kraljevo, Srbija – 1 primerak
96. Милојка Јеловац, Пљевља, Црна Гора – 1 примерак
97. Миомир М. Лакићевић, Јагодина, Србија – 2 примерка
98. Ivan Gaćina, Zadar, Hrvatska – 1 primerak
99. Благица Антић, Београд, Србија – 1 примерак
100. Милан Бурсаћ, Београд, Србија – 2 примерка
101. Војислав Трумпић, Јагодина, Србија – 7 примерака
102. Пламенка Ђого Вулић, Београд, Србија – 2 примерка
103. Mirjana Đapo, Brčko district, BiH – 1 primerak
104. Verica Milosavljević, Jagodina, Srbija – 1 primerak
105. Emina Vildić, Živinice, BiH – 3 primerka
106. Stefan Sofronijević, Beograd, Srbija – 1 primerak
107. Јелица Црногорчевић, Београд, Србија – 1 примерак

108. Ognjenka Kalajdžić, Växjö, Švedska – 2 primerka
109. Lejla Hamidović, Živinice, BiH – 2 primerka
110. Снежана Петровић, Цирих, Швајцарска – 3 примерка
111. Чика Пеца, Београд, Србија – 1 примерак
112. Нада Ранковић, Панчево, Србија – 3 примерка
113. Jelena Jeka Kočović, Kragujevac, Srbija – 1 primerak
114. Miroslava Mira Radojević, Thalwil, Švajcarska – 2 primerka
115. Tanja Radojević, Thalwil, Švajcarska – 4 primerka
116. Avdulah Ramčilović, Linz, Austrija – 4 primerka
117. Милад Обреновић, Рогатица, РС – 4 примерка
118. Vojana Bulut, Podgorica, Crna Gora – 1 primerak
119. Aleksandar Hrčić, Malinska Hrvatska – 2 primerka
120. Antonia Martinčić, Njivice, otok Krk, Hrvatska – 3 primerka
121. Vera Bosazzi, Rovinj, Hrvatska – 4 primerka
122. Марина Тот, Панчево, Србија – 3 примерка
123. Софија Јањушевић, Крагујевац, Србија – 1 примерак
124. Александар Јањушевић, Крагујевац, Србија – 2 примерка
125. Namza Elezović, Mostar, BiH – 1 primerak
126. Љиљана Поповић, Књажевац, Србија – 4 примерка
127. Маја Томић, Београд, Србија – 1 primerak
128. Sanda Ristić – Stojanović, Beograd, Srbija – 1 primerak
129. Александар Стојиљковић, Прокупље, Србија – 1 примерак
130. Вукашин Јовановић, Доњевац, Србија – 1 примерак

131. Жељко Сулавер, Едмонтон, Канада – 3 примерка
132. Emilija Kostić, Niš, Srbija – 1 primerak
133. Mirsada Bibić Šabotić, Rožaje, Crna Gora – 2 primerka
134. Dragica (Bogdana) Pušonjić, Beograd, Srbija – 1 primerak
135. Hajro Ikić, Novi Pazar, Srbija – 1 primerak
136. Ramiz Nani Šaćirović, Melaje, Srbija – 2 primerka
137. Selvija Ferizović, Novi Pazar, Srbija – 2 primerka
138. Никола Шиндик, Београд, Србија – 1 примерак
139. Saša Stojanov, Vršac, Srbija – 1 primerak
140. Маја Грчић, Београд, Србија – 1 примерак
141. Robert Dudnik, Osijek, Hrvatska – 3 primerka
142. Војислав Кнежевић, Пљевља, Црна Гора – 1 примерак
143. Војана Milovanović, Beograd, Srbija – 2 primerka
144. Argent Hellion, Doboј, BiH – 1 primerak
145. Miroslav Borić, otok Rab, Hrvatska – 1 primerak
146. Nada Vučićić, Split, Hrvatska – 2 primerka
147. Dragan Todorović, Tivat, Crna Gora – 2 primerka
148. Оливера Шестаков, Београд, Србија – 2 примерка
149. Зоран Танкосић, Апатин, Србија – 2 примерка
150. Danijela Trbojević, Rijeka, Hrvatska – 1 primerak
151. Dužica Radosavljević, Mladenovac, Srbija – 2 primerka
152. Nevenka Bošnjak – Čolić, Beograd, Srbija – 1 primerak
153. Matija R. Drljača, Beograd, Srbija – 1 primerak
154. Gordan Ćosić, Užice, Srbija – 1 primerak
155. Славица Д. Дамњановић – Саша, Бачка Топола, Србија – 3 примерка

156. Blanka Jagić, Krapina, Hrvatska – 1 primerak
157. Мирјана Арсенијевић Анђелковић, Звечан, Србија – 1 примерак
158. Нада Мишччевић, Пландиште, Србија – 1 примерак
159. Zvezdana Milosavljević Pržić, Ћуприја, Србија – 1 primerak
160. Branislav Božov Đinđinović, Beograd, Srbija – 1 primerak
161. Љиљана Рим Живковић, Београд, Србија – 1 примерак
162. Slavica Erić Medaković, Verden, Nemačka – 2 primerka
163. Ружица Голубовић, Београд, Србија – 2 примерка
164. Snežana Samčević Cvetkoski, Beograd, Srbija – 1 primerak
165. Slavica Klein, Lasse, Austrija – 1 primerak
166. Neda Dukarić Kostelec, Otočac, Hrvatska – 1 primerak
167. Vesna Mijić, Šabac, Srbija – 3 primerka
168. Милан М. Цимбаљевић, Беране, Црна Гора – 1 примерак
169. Слободан Ђекић, Вршац, Србија – 1 примерак
170. Danijela Belić, Smederevska Palanka, Srbija – 1 primerak
171. Mila Marković, Paraćin, Srbija – 1 primerak
172. Ratko Nikolić – Rače, Beograd, Srbija – 1 primerak
173. Lidija Radisavljević, Beograd, Srbija – 1 primerak
174. Dubravka Š Jovanović, Kotor Crna Gora – 1 primerak
175. Др сци Милан С Косовић, Београд, Србија – 1 примерак
176. Zoran Stanojević, Beograd, Srbija – 1 primerak

Vašim “pametnim” telefonom skenirajte ovaj kod i pregledajte sve video radove iz knjige ZBORNIK RADOVA KR BALKAN 2017.
Kasnije ćemo dodati i promociju ili promocije Zbornika.
Time će ovaj Zbornik moći da se čita, gleda i sluša.
Ukoliko nemate instaliran QR code reader, možete ga besplatno preuzeti sa:
Google play, Windows Phone store ili App store.

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Nародна библиотека Србије, Београд

821.163.41-82(082.2)

821.163.42-82(082.2)

821.163.4(497.6)-82(082.2)

741.5(497.1)"20"(084.12)

ZBORNİK radova KR Balkan 2017 / [redakcijski kolegijum Marina Đenadić ... [et al.]. - Beograd : Kreativna radionica Balkan, 2017 (Beograd : Jovan). - 374 str. : ilustr. ; 21 cm. - (Biblioteka Antologija / [Kreativna radionica Balkan])

Tekst ćir. i lat. - Radovi na srp., hrv. i boš. jeziku.
- Tiraž 300. - Str. 5-6: Put kojim se teže ide / Stevan Krstec. - Autori: str. 195-360.

ISBN 978-86-6403-044-1

COBISS.SR-ID 245550604